

ရွက်ကျိုးရင်တက် တက်ကျိုးရင်လက်

ကျော်မြသန်း

လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်
(ဒုတိယအကြိမ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၂၂၀၃၀၉
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုအမှတ် - ၅၀၁၀၀၀၀၈၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး(မြ-၀၄၁၀၀)၊ လာဘ်မိုးဆွေစာပေ
အမှတ်-၂၀၅/က၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်ဝေ(မြ-၀၃၄၁၆)၊ ကံသာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၈၂၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုသူ

ဒေါ်နန်းအုန်းမြင့်(မြ-၀၅၇၀၁၆)၊ အောင်အောင်ဆက်လုပ်ငန်း
အမှတ်-၂၈၀၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ(ဒုတိယအကြိမ်)

အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

ကျော်မြသန်း

ရွက်ကျိုးရင်တက် တက်ကျိုးရင်လက်

လုံးချင်းစက္ကူပြင် (ဒုတိယအကြိမ်)

၈၉၅-၈၃

ကျော်မြသန်း

ရွက်ကျိုးရင်တက် တက်ကျိုးရင်လက် / ကျော်မြသန်း။
-ရန်ကုန်၊

လာဘ်မိုးဆွေစာပေ၊ ဒု-ကြိမ်၊ ၂၀၀၉။

၃၂၀-စာ၊ ၁၂.၇ x ၁၇.၈ စင်တီမီတာ။

(၁) ရွက်ကျိုးရင်တက် တက်ကျိုးရင်လက်

ဦးဓဋ္ဌာညွန့်

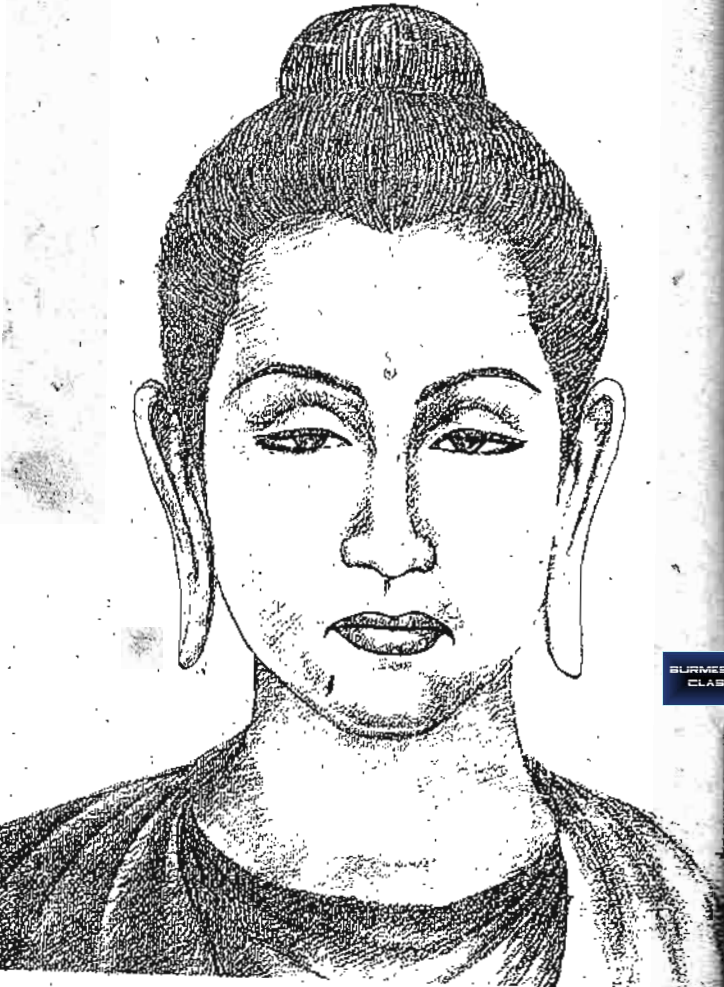
ရွှေပုဂ္ဂိုလ်စာပေ

အနီး-၄၆/၄၇၊ သိမ်ကြီးမေ့မေ့စာအုပ်ဆိုင်တန်း၊

စိန်အမောင်-၄၊ ပထမထပ်။

☎ - ၀၉-၉၅၂၆၆၇၈၊ ၉၀၁-၃၇၁၀၀၀(EXT-၃၆၀/၃၆၂/၃၆၃)၊

Home: ၀၉-၅၁ ၈၄၄၄၆၊ ၀၉-၅၀၇၀၂၈၇

BURMESE CLASSIC .COM

ရွက်ကျိယင်တက် တက်ကျိယင်လက်

အဆောင်တံခါးပိတ်ချိန်၊

အဆောင်ပြင်ပတွင် အလင်းရောင်မချုပ်ငြိမ်းသေးသော်လည်း အားပျော့မှေးစမှိန်ပြုနေပြီ။ မိန်းမဆောင်တွင် ထွန်းထားသည့် ၆၀ အား မီးလုံးမှ ဖြာဝေလာသည့် အလင်းရောင်မှာ တောက်တောက်ပပမရှိ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်ရုံသာ။

တံခါးသော့ခလောက်ကြီးကို အားပါးတရ သုံးလေးခါလောက် ဆွဲခါလိုက်သည့်အသံမှာ နားထဲသို့ စူးဝင်သွားပြီး နှလုံးသားသို့ပါ ရိုက်ခတ်လိုက်ဘိသို့ ရှိချေ၏။

ထောင်များတွင် အသုံးပြုမည့် သော့ခလောက်များမှာ သေးသေးကွေးကွေးဟူ၍မရှိ။ ဧရာမသော့ခလောက်ကြီးတွေမို့ အားပါးတရ ဆွဲခါလိုက်သည်။ အသံမှာ နားမခံသာရုံထက် ပို၍ ကျယ်လောင်လွန်းဘိ၏။

မိန်းမဆောင်တွင် ရှိနေကြသော အချုပ်နှင့် အကျဉ်းသမားများမှာ အိမ်ထောင်ပိတ်ချိန်တွင် အားလုံး ပုံစံထိုင်ကြရသည်။ စကား လုံးဝမပြောရ။ မနက်မိုးလင်း အိပ်ဆောင်ဖွင့်ချိန်မှညနေ

မိမိတို့ကို ဝေဖန်သူသစ် (လေးနံ) မိမိအဖြစ်တို့ ဘိမ်း (အထိ)
သစ်ဖြင့် တိန်ဘိမ်း ဖြစ်ခြင်း (သထိ)
(ဓာတ်ထက်ကော့စ်)

အိပ်ဆောင်ပိတ်ချိန်သို့တိုင် သီချင်းဆိုသံ စကားပြောသံ မရပ်မစဲ ရှိနေသော်လည်း အိပ်ဆောင်ပိတ်ချိန်တွင်မူ တိတ်ဆိတ်မှု လွှမ်းမိုး သွားစမြဲ ရှိချေ၏။

‘ဟာမတွေ့နော်၊ မနက်ကျရင် ဘာသံညာသံ မကြားရစေ နဲ့’

မိန်းမဆောင်ကိုင်ရသည့် ထောင်မှူးလေး၏ အသံသာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွက်လာ၏။

ညနေတိုင်း အဆောက်ကိုင်ထောင်မှူးလေးက ဤသို့ သတိပေးရစမြဲ။

‘ကောင်မတွေ’ ရိုင်းရိုင်းပျပျ အခေါ်အဝေါ်အစား နားခံ သာဖွယ်ရာရှိသည့် ‘ဟာမတွေ’ ဟု အခေါ်အဝေါ် ပြုသည်ပါ။

စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါ။ လိုရာသို့ မရောက်နိုင်သည့်နေရာ မှာတောင်။

ထိုနေရာသို့ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားများသာ ရောက်ကြသည်မဟုတ်။ နုနယ်ပျော့ပျောင်း ဖော့ဖယောင်းနှင့် နှိုင်း ရှာအပ်သည့် မိန်းမသားများလည်း ရောက်ကြသည်။ ဘဝကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းနှင့် ကြုံလာသည့်အခါ မရောက်အပ်သည့်နေရာ သို့လည်း မရှောင်မလွှဲသာ ရောက်ရသည်ပါ။ သတ္တဝါတို့သည် ကံ တည်းဟူသော အလုပ်၊ မိမိကိုယ်တိုင်၏ ပြုမူချက်အပေါ်၌ တည်၍ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ဝေဝေ၏ ငယ်စဉ်ဘဝမှာ ဆူးညောင်ခလုတ်တန်သင်းဘိ ခ်၏။ ဘဝ၏ ချမ်းမြေ့မှုအရိပ်နှင့် တွဲဆုံခဲ့ရ၏။ သည်လိုနေရာမျိုး ကို ရောက်ရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်သော်မှ မမက်ရာသို့ ရှိခဲ့ပါ၏။

သို့တစေ ခုရောက်နေရပါလေပြီ။

သည်အကြောင်း အတွေးစဉ်သို့ ထင်ဟပ်လာသောအခါ ရင်ထဲမှာ နာကျည်းစိတ်များ ယိုဖိတ်လျှံတက်လာသည်။ နီးထင် ကြောများ ထောင်တင်းလှသည်။

ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ မစဉ်းစားတော့ပါဘူးဟု အဆုံးအဖြတ် ပြုခဲ့စေကာမူ အိပ်ဆောင်ပိတ်ချိန်ရောက်တိုင်း အတွေးစဉ် ထင်လာ စမြဲ ရှိခဲ့၏။

ထောင်မှူးလေး ပြန်ထွက်သွားပြီး ပုံစံအထိုင်မှ ထိုင်ချင် သလို ထိုင်နိုင်သည့်အထိုင်သို့ ပြောင်းလိုက်ရတော့မှဘဲ အတွေးစဉ် လည်း ရိပ်ကနဲ ပြတ်ထွက်သွားရသည်။

ယောက်ျားတွေထက် လျှာတိုစေကာမူ၊ စကားရှည်တတ် သည့် မိန်းမတို့ထုံးစံအတိုင်း စကားသံတွေ စည်စည်ဝေဝေ ရှိလာ ချေ၏။ အိပ်ချိန်သို့ မရောက်မချင်း တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စကား ပြောသံများ၊ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံများ၊ ညှင်းညှင်းသဲ့သဲ့ သီချင်း ညည်းသံများ ထွက်လာစမြဲရှိသလို မအောင်မအီးနိုင်ရယ်လိုက် သည့် အသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။

‘ကောင်မတွေ့နော်’
တန်းစီး ဒေါ်အေးမြတ် ဟဲ့သံလည်း ပေါ်ထွက်လာရစမြဲ ရှိချေ၏။

ရပ်တည်လျှောက်လှမ်းခဲ့ရမှသာ ဘဝ၏ အဆစ်အပိုင်း တွင် ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားခဲ့ရသည့် အတိတ်ခရီးကားချပ်မှာ စေ့စေ့ မျက်ဝန်းထဲသို့ ပန်းချီရေးတင်ပြလိုက်ရသလို တရိပ်ရိပ် တာရေး ရေး ပေါ်လာသည်။

မြင့်မားလုံခြုံသော အုတ်ရိုးကြီးလေးဘက် ကာထားသည့် အထဲတွင် ထပ်ဆင့်ကာထားသည့် ဝါးတပြန့်အုတ်ရိုးအပြင် ဧရာမ သော့ခလောက်ကြီးနှင့် လှောင်အိမ်ထဲသို့ ရောက်နေစေကာမူ ဝေဝေ၏ စိတ်အစဉ်မှာ အုတ်ရိုးပြင်ပဆီသို့ ပျံ့လွင့်လျက်...

* * *

တစ်

မော်လမြိုင်ရထားမှခရီးသည်များ ဘူတာအပြင် ဘက်သို့ အန်ထွက်လာသည်။ ဘူတာကြီးရှေ့ ကွက်လပ်ပြင်တွင် ကားမျိုးစုံ တို့မှာ နေရာလပ်မရှိအောင် တစ်နှင့်တစ်ပိတ်ဆို့ ရပ်ထားကြ သည်။ ဆိုက်ကားများ ဝင်ရောက်ရပ်နား ခွင့်မရှိသည့် နေရာပို့ လှအောင်မှာ သူ၏ဆိုက်ကားကို ဘေးလွတ်ရာနေရာတွင် ရပ်ထား ရသည်။

အချိန်မှာ နေ့လယ်နှစ်နာရီခွဲ။
ချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်သည့် နေပူရှိန်မှာ အားမာန် ဝင့်ဖြာလျက်။

နှီးချောသပ် ရေနံချေသုတ် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် လူငယ်မှာ ဆိုက်ကားဘေးတွင်ရပ်နေယင်း ကားမစီးပဲဆိုက်ကား နှင့်သွားမည့် ခရီးသည်ကို လှမ်းမျှော်နေရသည်။

နေပူလိုက်တာ၊ မိုးရွာလွန်းရန်ကောလို့ ချွေးပြိုင်းပြိုင်း ကျအောင် အသုံးပြုခဲ့ရပြီမို့ လန်းဆန်းနိုင်အား ကုန်ခန်းစပြုနေပြီ။ သို့တစေ စိတ်ပျက်သည့် အရိပ်အဆင်သူ့မျက်နှာတွင် မထင်။ ခရီးသည်ရပါမလားဆိုသည့် စိုးရွံ့စိတ်ကလေးသာသူ့ မျက်နှာတွင် ရေးရေးပျပျထင်နေသည်။

ခြေနင်းပြားအလည်းများမှနေတွက် ကိုက်သည်မို့ခရီး
သည်ကိုမျှော်ရသည်ပါလေ။

ဗဟန်းဘက်သွားသည့် ခရီးသည်၊ ကနတော်လေးဘက်
သွားသည့် ခရီးသည်မျိုးက ကားစီးလေ့မရှိ။ ဆိုက်ကားကိုပဲ
စီးလေ့ရှိသည်။ ကားသမားတွေက ခရီးနီးတယောက်သမားဆိုမ
တင်ချင်။ တယောက်တည်းသမားကလည်း တယောက်တန်ကြေး
သာ ပေးနိုင်သဖြင့်ဈေးနှုန်း အပြောအဆိုတည့်လှေမရှိ။

လှအောင်ကဖဆပလမှာ အမြဲတမ်းဂိတ်ထိုးလေ့ရှိပေမယ့်
ရထားချိန်ရောက်လို့ ရပ်ကွက်ခရီးသည် မပေါ်လာယင်ဘူတာကြီး
ဘက်ကို ဘီးလှိုမ့်ထွက်လေ့ရှိသည်။

အဲဒီနေ့က ခရီးသည်မျှော်နေဆဲမှာ ခရီးသည်ပေါ်လာ
သည်။

အမျိုးသမီးတယောက် ဘေးလွယ်အိတ်အတော်ကြီးကြီး
တစ်အိတ်နှင့် လက်ဆွဲခြင်းတခုပါသည်။ ပခုံးတဘက်မှာ ဆလင်း
ဘက်အိတ်လွယ်လို့။ ဘဲခေါင်းစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ရထား
ဆင်းခါနီးမှ မိတ်ကပ်ဖိုလာသည်ထင်ပုံ။ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အဆီ
မပြန်၊ ချွေးမတင် လှလှယဉ်ယဉ်ကလေး။

သွားမည့်ခရီးက ဗဟန်း။

ဈေးစကားပြောပြီး ဈေးတည့်တည့်နှင့် ခြင်းနှင့်အိတ်ကို
လှမ်းယူ၍ နောက်ခုံပေါ်တင်ပြီး ကြီးသိုင်းချည်လိုက်သည်။

နေပူထဲ နင်းရဲပေမယ့် အမျိုးသမီးထံက ထွက်လာသည့်
ကိုယ်သင်းရေမွှေးကြောင့် အမောပြေသလိုရှိရသည်။ ပြီး... အမျိုး
သမီးက ဟန်ကြီးပန်ကြီး ဂိုက်ဆိုင်ကမဖမ်းပဲ နှုတ်သွက်အာသွက်

စကားတပြောပြောနှင့်မို့ နင်းရဲမှန်းမသိ။

သူ့ကို တရင်းတနီးခေါ်ပုံက မောင်လေးတဲ့။ အသက်
အရွယ်ချင်း အလွန်အမင်ကွာအံ့မထင်။ ကွာလှ သုံးလေးနှစ်ပေါ့။

‘မောင်လေးက အမြဲတမ်း ဘယ်ဂိတ်မှာထိုးသလဲ’
‘ဖဆပလ ရပ်ကွက် တိုက်(၅) ရှေ့ပါမှာ’

‘အဲဒီမှာ ခရီးသည်ကောရရဲ့လား’
‘ဟုတ်ကဲ့၊ အမြဲတမ်းဖောက်သည်တွေ ရှိပါတယ်’

‘နေတော့ကော ဖဆပလမှာပဲပေါ့’
‘ဟုတ်ကဲ့ ဖဆပလ ရပ်ကွက်မှာပါ’

ကျောက်တိုင်ကွေ့ ကွေ့လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဆိုက်ကားကို
ဂရုတစိုက် နင်းနေရသည်။

‘အစ်မရေ သည်လမ်းမှာတော့ စကား သိပ်မပြောနဲ့ဗျ။
သေမင်းတမန်ကားတွေက အရမ်းမောင်းကြတာ။ ရေခဲ

ဆိုင် မှတ်တိုင်က ခရီးသည်ကို အလှအယက်တင်ဖို့လေ’
တောင်မြောက်ဥက္ကလာဆွဲသည့် သင်္ဘောသားကားလေး

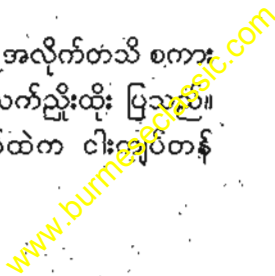
များသည်ယာဉ်ထိန်းရဲ မရှိတတ်သည့်နေရာတွင် အလှအယက်
တရကြမ်းမောင်းလေ့ ရိရာ ဟီးနီးကားကြီးများကိုပင်နင်လား

ငါလားကျော်တက်လေ့ ရှိကြသည်။ ပြီးတော့ သည်လမ်းယာဉ်ကြော်
ပေါ်တွင် ကားပြတ်သည်ဟူ၍မရှိ။ ဆိုက်ကားနင်းသူများ အထူး

ဂရုစိုက်ရသည့်လမ်း။

မောင်းလေးခေါ်သည် မမကလည်း အလိုက်တသိ စကား
မပြောတော့။ ဆင်မည့်လမ်းရောက်ခါနီးမှ လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။

အမျိုးသမီးက ဆလင်းဘက်အိတ်ထဲက ငါးကျပ်တန်

တရွက်ထုတ်ပေးပြီး အိတ်နှင့်ခြင်းကိုယူဖို့ ဖြေနေသည့်ကို ရပ်စောင့်နေသည်။

စောင့်မနေနဲ့အစ်မ၊ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်လိုက်ပို့ပေးမယ် အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်၍ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးက တလွဲထင်ကောင်း ထင်သွားလေးလားမသိ။ ဆိုက်ကားဆရာအများအပြားက ခရီးသည်၏ပစ္စည်းကို အိမ်ပေါ်ရောက်သည်အထိ ပို့ပေးရိုးထုံးစံမရှိ။ ခု လှအောင်က အိမ်ပေါ်အရောက်ပို့ပေးသည်မှာ မမခရီးသည်၏ အပြုံးနှင့်အလှကြောင့်မဟုတ်။ ခရီးသည်တိုင်းအပေါ်ထားလေ့ရှိသည့် သူ၏စေတနာကြောင့်။

လှအောင်ဆိုက်ကား စီးဖူးသည့် ခရီးသည်များမှာ သွားစရာလာစရာရှိယင် လှအောင်ကို အယင်ကြည့်ကြသည်။ လှအောင်မတွေ့မှ တခြားဆိုက်ကားကို ခေါ်ကြသည်။

ဖဆပလ ရပ်ကွက်ထဲက မိဘရှင်နှစ်ဦးကဆိုလျှင်သူတို့ကလေးတွေကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုအတွက် လှအောင်ကိုပင်တိုင် ငှားထားကြသည်။ မိဘတွေကိုယ်တိုင် မလိုက်ကြ။ ဆိုက်ကားပေါ်တင်ပေးရုံးနှင့် လှအောင်က ကျောင်းခန်းထဲက ထိုင်ခဲ့အထိ ပို့ပေးသည်။ ပြန်ကြိုတော့လည်း ထိုနည်းအတိုင်း အိမ်ပေါ်ရောက်သည်အထိ ပို့ပေးသည်။

သူ၏ရိုးသားမှု ဝီရိယနှင့်စေတနာက သူ့ကိုပြန်၍အကျိုးပေးသည်ဟု ဆိုရလေမလားမသိ။ ဝင်ငွေချင်းယှဉ်လျှင် သူကတပန်းသာစမြို့ နေ့တွက်မကိုက်သည့် နေ့ဟူ၍လည်း မရှိစမြို့။

တနေ့ဝင်ငွေသုံးဆယ် အထက်မှာပဲရှိသည်။အောက် မယ့်။

ဆိုက်ကားသမားအချင်းချင်းပင် မနာလိုဝန်တို့စကားဆိုကြသည့်အထိ လှအောင်၏ဝင်ငွေမှာ အသာစီး အပေါ်စီးမှာပဲ အလံစိုက်ထူထားနိုင်ခဲ့သည်။ အလံလဲသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။

ပြီးတော့ သူက အရက်သေစာ သောက်စားခြင်းမရှိ ဆိုသည့်နာမည်ကောင်းလေး တလုံးကိုလည်း အများအသိအမှတ်ပြုရထားသည်။ များသောအားဖြင့် ဆိုက်ကားသမားနှင့် အရက်သေစာသည် တွဲစပ်စမြို့ ရှိကြ၏။ တနေကုန် မင်ပန်းနှမ်းနယ်သည်ကို ယမကာအဖျော်ရည်ကလေးနှင့် ဆေးကြောသုတ်သင်၍ အားသစ်ပြန်လည်းမွေးကြသည်မှာ သူတို့အလေ့အကျင့်ဟုဆိုရမည်ပါ။

ထိုမှာ အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲကြိုက်သွားတတ်ကြသည်။

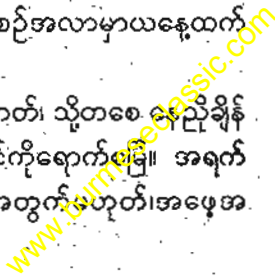
အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဆိုက်ကားဆရာများနည်းတူ တနေကုန်ကာယအားကို အသုံးပြုရသည့် လန်ချာဆွဲသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများမှာ နေညိုချိန်ရောက်လျှင် ကလော်ဆိုင်တွင် စုရုံး၍အပန်းဖြေကြသည်မှာ အစဉ်အလာ။

ကာလောဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် အားရပါးရပြီးနေသည့် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား ပုလင်းမော့နေသည့်ပုံ။

ကာယအားကို အသုံးပြုနေရသူများ၏အပန်းဖြေဆေးသည် အရက်ဟူ၍ စွဲထင်လာသည့် အစဉ်အလာမှာယနေ့ထက်တိုင် ခိုင်မြဲနေပါလေသည်။

လှအောင်က အရက်မသောက်တတ်၊ သို့တစေ နေညိုချိန်ရောက်လျှင် အရပ်ထဲက အရက်ပုန်းဆိုင်ကိုရောက်စမြို့။ အရက်သုံးကျပ်ဖိုးမှန်မှန်ဝယ်ရသည်။ဒါကသူ့အတွက်မဟုတ်၊အဖေအ

တွက်။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်သို့ဆိုဆို အရက်ချိုးကပ်နေသည့် ဖခင်ကြီးအတွက် နေ့တိုင်းအရက်ဝယ်ရသည်မှာ ဝတ္တရားအရပ် သို့နယ် ရှိခဲ့ပါချေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက သူတို့မိသားစုအပေါ် တာဝန်မကျေပွန် ခဲ့ဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိခဲ့စေကာမူ လှအောင်က မိဘအပေါ်ထားရှိ ရမည့် သားသမီးတို့၏ ကျေးဇူးတရားကို မယိုယွင်းအောင်ထိန်း ခဲ့သည်။

အဖေအကြောင်းပြောယင် အကောင်းနှင့်အဆိုးဒွန်တွဲ ပြောရမည်သို့ ရှိခဲ့ရာအကောင်းထက် အဆိုးဘက်သို့ အလေး သာသည်ဟု ဆိုရမည်ပါ။

စစ်ပြီးခေတ် ဘီးလစ်စာရေးကြီး ဦးဘထွန်း။

လခထက် ဆယ်ဆမကသော ဝင်ငွေအားလုံးကိုနေ့စဉ် အရက်ဆိုင်သို့ပို့သည်။ အဝတ်စဉ်မြင်းပွဲသို့ ပို့သည်။ ပိုကာဝိုင်းထိုင် မိယင်အိမ်မပြန်။ လဆန်းတရက်နေ့ မယားလက်ထဲကို လခအပြည့် ထည့်ပေးသော်လည်း တတိ တတိ ပြန်တောင်းသည့်ငွေကလခ ထုတ်စဉ်ပေးသည့်ငွေထက် ပိုစမြဲရှိခဲ့၏။

အမေ့ဈေးဆိုင် ဝင်ငွေနှင့် သားအမိသုံးယောက် ရပ်တည် ခဲ့ရသော်လည်း ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မရှိခဲ့။ အများနည်းတူနေနိုင် စားနိုင်ခဲ့ သည်။ အမေက အပြုံးမပျက် ရှာနိုင်ဖွေနိုင်ရှာဇာတ် ဖွေ တတ်သမို့ ဘီးလစ်စာရေးကြီးကတော့ နာမည်ခံရသည်မျှနှင့်ပင် ကျေနပ်နေ သည်။

အဖေကလူချော၊ အမေကရွက်ကြမ်းရေကျို။

ဘီးလစ်စာရေးကြီးဆိုတော့ ငွေရွှင်သလို အပျော်ထားစရာ လည်းပေါသည်။ အဖေက သည်တခုကိုတော့ ဝါသနာမပါ။ တယောက်အပြင် နှစ်ယောက်ဆိုတာမျိုးမထား။ အမေနှင့် သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကိုသာ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် တိုင်ထူ နေထိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့မှာ မွေးချင်းငါးယောက် ရှိသော်လည်း အထက်သုံး ယောက်က အဖတ်မတင်။

အမေက သည်တကြောင်းတည်းနှင့် အဖေဆိုးသမ္မုကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ အကြောင်းဆိုရပါမူ အဖေနှင့်လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်ဘီးလစ်စာရေးကြီးတွေဆို အနည်းဆုံးနှစ်အိမ် ကူးချည်းသန်း ချည်း အလှည့်ပေးနေထိုင်ကြသည်ကို အမေကြားနေ၊ သိနေ၊ မြင် နေရသည်ကြောင့်။

အဖေအတော့ တအိမ်တည်း။

အဖေအကြောင်း အကောင်းပြောရမည်ကတော့ သည် အကြောင်းတကြောင်းနှင့် အိမ်အပြန် မယားနှင့်သားသမီး တွေ စားဖို့ အထုတ်ကြီး အထုတ်ငယ် ဆွဲလာစမြဲ ရှိသည်ပါ။

မြင်းပွဲနိုင်လာပြီးဆိုယင် အမေလက်ထဲကို ငွေစက္ကူ တထပ် ကြီး ထိုးထည့်ပေးပြီး သူတို့မောင်နှမ လက်ထဲကိုကလေးမ ကိုင်အပ် သည့် ငွေစက္ကူအကြီးစားများကို အိတ်ထဲအရောက်ထည့် ပေးတတ် သည်။

နိုင်သည့်အကြိမ်က နည်းနည်း၊ ရှုံးသည့်အကြိမ်ကမူ များမို့ ပေးသည်က တကြိမ်၊ ပြန်ယူသည်က ဆယ်ကြိမ်ဆိုလိုက်သမို့ အမေငွေရင်းထဲကပင် ပဲ့ပါရသေးသည်။

အဲဒီထုန်းက သူတို့ ၅-ဆ-ပ-လ ရပ်ကွက်ထဲကိုမရောက်
သေး။ ဂူတ္တလစ်ရပ်ကွက်မှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း အိမ်ပိုင်လေးနှင့် နေ
သားကျကျ နေနိုင်သည်။

အတွဲလိုက် တိုက်ခတ်လာသည့် အကူသိုလ်မုန်တိုင်းသူတို့
မိသားစုကို မွေနှောက်လိုက်သည့်အချိန်မှာ အစ်မ မကြည်ကလေး
တန်း။ သူက သုံးတန်းသို့ရောက်သည့်နှစ်။

ပြဿနာအပေါ်သည့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်းမှာတနေ
တော့ ပြဿနာပေါ်လာသည်။

အဲဒီနေ့ အဖေထုံးစံ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ညကအရှိန်
ကြောင့် ခေါင်းမကြည် ရင်မရှင်း ဖြစ်နေသည်ကို ပစ်ကမီအတ်ခေါ်
တခွက်မော့၍ ရုံးသို့ထွက်သွားခဲ့သည်။ အဖေက ရုံးသွားဖို့ကို
အစောကြီးကတည်းကပြင်ဆင်လေ့ရှိသည်။ ဗန်ကောက်လုံချည်နှင့်
အပေါ်အင်္ကျီအနက်မှာ အဖေရုံးသွားယင် ဝတ်သည့်ဝတ်စုံ။
ဗန်ကောက်လုံချည်ထည့်လဲ အရောင်စုံပြောင်းဝတ်သော်လည်း
အတွင်းခံအင်္ကျီအဖြူနှင့် အပေါ်အင်္ကျီအနက်ကိုမူ မပြောင်းမလဲ
ပုံသေထား၍ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို အဖြူကလွဲ၍
အရောင် အကွက်တို့ကိုမသုံး။ အဖေတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ညာဘက်အိတ်
မှာ ရွှေရောင်စီးကရက်ဗူးပြားလေးနှင့် မီးခြစ်၊ အတွင်းအိတ်မှာ
တော့ ပယင်းရောင် ပုလင်းပြားလေး။

အဖေရုံးထွက်သွားပြီးမကြာခင် သူတို့ မောင်နှမနှစ်
ယောက်လည်း မြို့မကျောင်းက ကျောင်းကြီးကား အစိမ်းကြီးပေါ်
သို့ တက်ခဲ့ပေသည်။

အမေကဆိုင်ထွက်နေပြီ၊ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သူက ဒေါ်လေး

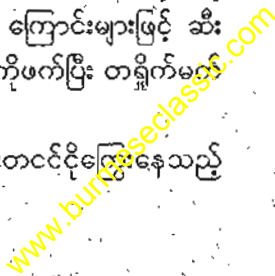
တဝမ်းကွဲ၊ အိမ်ဖော်၊ သူတို့ ကျောင်းကပြန်ရောက်ချိန်တွင် အမေ
ဆိုင်သိမ်းပြီး အိမ်ရောက်နေပြီ။ အဖေဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်
မည်ကို အမေက မမျှော်သလို သူတို့ မောင်နှမကလည်းအလေး
မထား။ သူတို့အလေးထားသည်က ကျောင်းပြန်ချိန်ဆီးကြိုနေတတ်
သည့် အမေအပြုံးကိုသာ။

သူတို့ မောင်နှမမှာ မိစုံဖစုံနေရသည် ဆိုစေကာမူအဖေ
နှင့် ပွန်းပွန်းတီးတီး မရှိလှ။ မိသားစုအစုံအညီ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့ရ
လေ့မရှိ။ အဖေက မနက်စာရော ညစာပါ အိမ်မှာမစား။ မြင်းပွဲမ
ရှိသည့် ရုံးပိတ်ရက်များတွင်လည်း အိမ်မှာ စားလေ့မရှိ။ အပေါင်း
အသင်းများရှိရာ သောက်ဝိုင်းမှာသာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိသည်။
အဖေမျက်နှာကို နံနက်တကြိမ်သာ မှန်မှန်မြင်ရသည်။ ညပိုင်း
အမြင်မမှန်၊ များသောအားဖြင့် သူတို့အိမ်ရာဝင်မှ အဖေပြန်လေ့ရှိ
သည်။

သူတို့ မောင်နှမမှာ အဖေ၏အယူအယကို မခံခဲ့ရ။ အမေ
နှင့် တပွန်းတတီး တရင်းတနီး ရှိသလောက် အဖေနှင့် တပွန်းတတီး
မရှိခဲ့။ သူစိမ်းပြင်ပြင်သို့နယ် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် တွေ့ရမြဲဖြစ်သည့် အမေအ
ပြုံးတို့သာ မက်မက်မင်မင် ရှိခဲ့ရသည်။ အဲဒီနေ့က ကျောင်းကား
ပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လိုက်ရာ အမေက ခါတိုင်းလို
အပြုံးနှင့် မဆီးကြိုပဲ စီးတွေသည်မျက်ရည် ကြောင်းများဖြင့် ဆီး
ကြိုလိုက်သည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုဖက်ပြီး တရွက်မတ်
မက်ကြီး ငိုနေပါလေတော့၏။

ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၊ သို့တစေ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြော့နေသည့်

ကျော်ပြဿန်း

အမေ့ရှိုက်သံကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ရောယောင်မျက်ရည် သွယ်ခဲ့ရသည်။

'မင်းတို့ အဖေတော့'

အမေ နှုတ်ဖျားက ဒီလောက်ပဲ စကား ထွက်လာသည်။ အမေ ဆက်မပြော၊ အိမ်တွင် အတူနေသည့်ဒေါ်လေးကသူတို့ မောင်နှမကို အိမ်နောက်ဖေးဘက်ခေါ်သွားပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြသည်။

အဖေ အဖမ်းခံရပြီ။

*

ခေတ်စနစ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အဖေက အပြောင်းအလဲမရှိ။ ပြောင်းရကောင်းမှန်းလည်း သိဟန်မတူ။ သခင်လို လုပ်မြဲ၊ ယခင်လို နေမြဲ၊ အချိုးအပြောင်းအလဲမရှိ။ မြင်းပွဲ ရှိတော့ ပိုကာပိုင်းမှာ ပို၍အချိန်ဖြုန်းသည်။ အမေအရောင်းအဝယ် အယင်ကလောက်မဖွံ့စေတာမူ အဖေအကူအညီကိုမရခဲ့။ အဖေ အရက်သောက်နှုန်းလည်း ပို၍များလာသည်။

တနေ့အဖေတာဝန်ယူရသော သက်သေခံပစ္စည်းထား သည့် အခန်းကို တာဝန်ရှိသူများက ဝင်ရောက်စစ်ဆေးရာ စာရွက် ထဲကစာရင်းနှင့် မျက်မြင်ရှိ ပစ္စည်းစာရင်းကွာနေကြောင်း စစ်ဆေး တွေ့ရှိကြသည်မှ အဖေ အဖမ်းအဆီးခံလိုက်ရသည်။

ငွေနှစ်သောင်းကျော်ဖိုး ကွာသည်ဆိုတော့ အဖေမျက် လုံးပြူးရသည်။

ကျောက်တံတား ရဲစခန်းအချုပ်မှာ တညအိပ်ပြီး နောက်

တနေ့ ထောင်ထဲကို ရောက်သွားသည်။

ရတုန်းကအဖေသုံးခဲ့ဖြုန်းခဲ့သည်။ သောက်စားလောင်း ကစားခဲ့သည်မှာ သငွေးသားသို့နှယ်။ ခု... အမှုဖြစ်ပြီးဆိုတော့ အမေလိုက်ရပြီ။ အဖေပေးထားသည့်အထုတ်အထည်မရှိ။

အမှုတခု ဖြစ်လာပြီဆိုယင် လက်ခြေနဲ့ချည်း လိုက်လို့မရ။ ကုန်စရာ ခန်းစရာတွေက အလျှိုလျှို ပေါ်လာသည်။ ဆီလိုအ ပေါက်ရှာပြီး ထွက်တတ်သည် ဆိုသလို ထွက်ဖို့သာပြင်၊ စားစရာ မရှိနေ လျော်စရာတော့ ရှိရမည်ဆိုသည့် ပမာစကားအတိုင်း အမေက အထုပ်အထည်ကို ဖြေရပါလေတော့၏။

ငွေကုန်လှပန်းရုံမက အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းကိုပါ ထိခိုက်လာသမို့ သူတို့မိသားစု ရပ်တည်မှုမှာမယိုင်သေးသော် လည်းနဲ့လာပြီ။

လိုက်နိုင်လွန်းလို့ ထော့ ဂုဏ်တနှစ်နဲ့ပဲကိစ္စပြီးသွားသည်။ အမေမှာ ငွေကုန်လှပန်း စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ၊ ဖွတ်ဖွတ် ညက်ညက် ကြေသွားသည်။ အမှုမပြီးခင်က နဲ့ရုံရှိခဲ့ရာအမှုလည်း ပြီးရော ယိုင်ထွက်သွားသည်။ ယိုင်သမှုနည်းနည်းပါးပါးမဟုတ်၊ သွက်သွက်ခါအောင်။

ဂုတ္တလစ်ဈေးက ဆိုင်နှင့်အိမ်ကိုရောင်းပြီ အမေအစ်ကို ကြီးရှိရာ ဖဆပလ ရပ်ကွက်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်အထိ။ တရားဝင် မဟုတ်သော်လည်း လခတလ ဆယ့်ကျပ်ပေးရ သည့် အခန်းတခန်းဝယ်ပြီးနေကြရသည်။

အမေ အစ်ကိုအရင်းဘကြီးဖြစ်လာက ဆိုက်ကားထောင်း သည့်လုပ်ငန်းနှင့် အခြေတကျရှိနေသမို့ အမေကိုလည်း ဆိုက်ကား ထောင်ခိုင်းသည်။ အဲဒီအချိန်က ဆိုက်ကားဈေးကအတော်လေး

ပေါသည်။ လိုင်စင်လုပ်ရတာ လွယ်သလိုလှိုင်းဝင်ဖို့ကလည်းအခက်အခဲမရှိ။ ငှားရမ်းရေးအပိုင်ကိုလည်း ဘကြီးလုပ်သူကတာဝန်ယူ လုပ်ပေးမှာမို့ အမေ့အင်အားနှင့် ဆိုက်ကားသုံးစီးထောင်လိုက်သည်။ သူတို့ မောင်နှမအလည်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့် အထက (. . .) သို့ ပြောင်းနေရသည်။ ရပ်ကွက်နှင့်နီးသဖြင့် ကားစရိတ်သက်သာအောင် ကျောင်းပြောင်းနေဖို့ သူတို့ဟောင်းနမကို အမေက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် စကားဆိုခဲ့သည်။ အစ်မဖြစ်သူက ခေါင်းမခါခဲ့သော်လည်း သူ့ကခါးခါးသီးသီး ခေါင်းခါပြီး ကျောင်းမပြောင်းဟုဆန္ဒပြခဲ့သည်။

အဲဒီနှစ်က မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး စာမေးပွဲကျသည်။ အမေမှာနှလုံးရောဂါရှိသည်ကို အမေလည်းမသိ။ လင်အတွက် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြွေဖြစ်နေသည့် အမေ့ခမျာ သားရောသမီးပါ စာမေးပွဲကျသည့်အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်လွန်ပြီးရှိယင်းစွဲနှလုံးရောဂါကို ထိုးဆွပေးလိုက်သလို ရှိခဲ့ရာ ဆရာဝန်ခေါ်ချိန်သော်မှ အရလိုက်ဘဲ 'ရင်ညွန့်ထဲက အောင့်လိုက်တာ၊ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး' ဆိုသော စကားလုံးများကို အနိုင်နိုင်အားယူပြောယင်းက ဇက်ကျိုးကျသွားခဲ့သည်။

အဖေက ထောင်ထဲမှာ အမေ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဥမမည် ဇာမမြောက် မောင်နှမနှစ်ယောက် ငေါက်တောက်တောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ဘကြီးဖြစ်သူ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ယခင် အတူနေခဲ့သည့် ဒေါ်လေးမှာသူတို့ ဖဆပလကို ပြောင်းကတည်းက တောပြန်သွားသဖြင့်မားမား မတ်မတ် ရပ်မည်သူ မရှိသမို့ကောင်းနိုးရာရာ ပစ္စည်းများထုပ်ပိုးပြီး သူတို့နေထိုင်ရာ အခန်းကို သော့ခတ်၍ နှစ်ကြီး အိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြရသည်။

အဖေထောင်ကလွတ်ဖို့ သုံးလလောက်လို့သေးသည်။ လှအောင်၏ဘဝမှာ ယေစဉ်ကတည်းက လောကီ၏ အထုအထောင်းကို ဖိဖိစီးစီးကြီး ခံခဲ့ရသည်။ တေပေ လေလွင့်ဖို့ လမ်းကြောင်းကြီးက သူ့ရှေ့မှာ ထင်းထင်းလင်းလင်းကြီး။ သို့တစေ . . .

အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိစေကာမူမောင်းလေးလို့ တရင်းတနီးခေါ်ခဲ့သည့် မမနှင့် ဘူတာကြီးတွင်ဆုံရပြန်သည်။ ပထမတခေါက်တွေ့ကြစဉ်က မမ၏အလှကိုလျှပ်တပြက်သာကြည့်မိခဲ့သည်။ ဒုတိယ အကြိမ်ဆုံတော့မှပဲ ပိုင်းပိုင်းစပ်စပ် ကြည့်လိုက်ရသည်။

အသားအရေမှာ ဖြူဝင်းစိုပြည်သည်။ အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ မြန်မာဆန်ဆန် ပြတ်ပြတ်သွယ်သွယ်လေး။ နှာတံမပေါ်တပေါ်၊ မျက်ခုံးနက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းက အထူမပါ၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းသယောင် ရှိသော်လည်း အလှပျက်လောက်အောင် မကျဉ်း။ လှလွန်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း မျက်နှာပေါက်မှာ ရှင်းလင်းသည်။ ကြည့်မြဲသည်။ ကြည့်လို့ပြေဖြစ်သည်။

ရွှက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့မှာ ထွားထွားဖွံ့ဖွံ့မရှိစေကာမေ့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးတော့ရှိသည်။

ထိုနေ့က အနက်ရှစ်နာရီဆိုက်သည့် မန္တလေးအစုန်ရထားနှင့် ပါလာခြင်းပါ။ အတူပါ ပစ္စည်းကလည်း အိတ်တအိတ်နှင့် ခြင်းတခြင်းသာ၊ ခိုပြာရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက် ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသော်လည်း အနက်ရောင် ဇာပေါက်ဆွယ်တာကလေး ဣမ်းခြုံထား

သည်။ ညရထားပေါ်တွင် အိပ်ရေးငျက်လာလို့လား မသိ၊ ပထမ
တခေါက် တွေ့စဉ်ကလို လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိ။

‘ဟော... မောင်လေးနဲ့ ဆုံပြန်ပြီနော်’
သူက တရင်းတနီးအပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘာလဲဆိုသည့်မေးရုံ
အစဉ်အလာ စကားကို မေးသင့်သော်လည်း သူကမမေး၊ မစပ်စု။
သူတို့အလုပ်ကလာသည့် ခရီးကိုမေးဖို့မဟုတ်၊ သွားမည့်ခရီးကို
ပို့ပေးရန်သာ။

သည်တခေါက် သွားမည့်ခရီးလမ်း ပြောင်းသွားသည်။

မော်လမြိုင်ရထားနှင့် ပါလာစဉ်တုန်းက ဗဟန်းကိုပို့ပေး
ရသည်။ ခု မန္တလေးရထားနှင့် ပါလာတော့ ယောမင်းကြီးလမ်း
ထဲကိုပို့ပေးရသည်။ ဆိုက်ကားရပ်ခိုင်းသည့်နေရာက ခြံကြီးတံခြံရှေ့။
ခြံထဲက နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ ခန့်ထည်သစ်လွင် သားနားသည်။
သံပန်းဝင်းတံခါးမှာ ပိတ်လျက်။

ငါးကျပ်တန်ထုတ်ပေးသည်။

သူက နှစ်ကျပ်ပြန်အမ်းသည်။

ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းခါပြီး ပြန်အမ်းငွေကိုမယူ။

သူက အိတ်နှင့်ခြင်းကို ပို့ပေးဖို့ပြင်လိုက်ရာ ‘နေပစေ
မောင်းလေး၊ မမပဲယူသွားမယ်’ လို့ တုံ့ပြန်စကား ဆိုလာသည်။

အမျိုးသမီးခြံထဲဝင်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်မနေတော့
ပဲဆိုက်ကားလှည့်ပြီးနင်းထွက်ခဲ့သည်။

မမေးပေမယ့် သိနိုင်ရာသည် ဆိုသည်မျိုး။ အရွယ်
ကောင်းအလှကြွယ်သူအမျိုးသမီးတယောက် အဖော်မပါပဲဖိရထား
နှင့် ခရီးသွားနေသည်မှာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

သို့တစေ အကြောင်းဇာစ်မြစ်ကိုတော့ ခန့်မှန်းရန်မလွယ်။

လှစ်ကနဲပေါ်လာသည့် အတွေးစဉ်ကို ဖြတ်ကနဲဖျော့က်
လိုက်ရသည်။

သူ့ကိစ္စနှင့်သူ၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်။

ခရီးသည် သွားလိုက်ရာကို ပို့ပေးပြီးယင် ကိုယ့်ကိစ္စပြီးပြီး။

ခရီးသည် အကြောင်း အတွေ့စဉ်ကို ခေါင်းထဲထည့်စရာမလို။

အမြဲတမ်းဂိတ်ထိုးသည့်နေရာကို ပြန်ရောက်သည်နှင့်
ထိုင်ခုံအံ့ဖုံးထဲတွင် ထည့်ထားသည့် စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး
စာအုပ်ဖတ်ယင်း ခရီးသည်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

သူဖတ်နေသည့် စာအုပ်မှာ ဆိုက်ကားဆရာတချို့ နားနေ
ယင်းဖတ်တတ်သည့် ရုပ်ပြစာအုပ်တော့အဟုတ်။ သူ့မှာ ရုပ်ပြတို့
ဝတ္ထု တို့ ဖတ်ချိန်မရ။ ဆိုက်ကား နင်းရခြင်းနှင့် ကျောင်းစာဖတ်ရ
မှတ်ရ၊ ကျက်ရ သည်မှာ အားပြိုင်နေသည်။ မနက်ငါးနာရီ အိမ်က
ထွက်၊ ဆယ်တစ်နာရီ အိမ်ပြန်ထမင်းစား၊ တနာရီသာသာ နားပြီး
တနာရီပြန်ထွက်၊ ညနေငါးနာရီသိမ်းညစာစားပြီး တဖြုတ် တချက်
နား၊ ကိုးနာရီခွဲအထိ စာကျက်ပြီးအိပ်ရာဝင်။

မနက်အစောကြီး ထရသမို့ စော့စော့ အိပ်ရာဝင်ရသည်။

မနက် ၆ နာရီ စိန်ဂျွန်ဈေးသို့ပို့ပေးရသည့် အမြဲတမ်းဖောက်သည်
ရှိသည်။

လှအောင် ဆိုက်ကားစနင်းသည်မှာ ၉ တန်းရောက်
သည်နှစ် အနှေးယာဉ်လုပ်သား (၀၁) ဆိုက်ကားသမားစစ်စစ်
ဖြစ်လာသည်မှာ ၉ တန်းရောက်သည့်နှစ်က စသည်ဟုဆိုရမည်
ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းသားစာပိုင်း၊ ဆိုက်ကားတမ်းတပိုင်း

ဘဝကို စတင်ခဲ့သည်မှာ ၇ တန်းအောင်းသောနှစ်နေ့ရာသီ
ကျောင်းပိတ်ရက်မှစ၍ ဟု အမှတ်အသားပြုရမည်ပါ။

သူလိုလူတွေ ဆိုက်ကားသမားထဲမှမရှိမဟုတ်။ ရှိကြပါ
သည်။ ဒါပင်မဲ့ ရှားသည်။

ရုံးစာရေးတပိုင်း၊ ဆိုက်ကားသမားတပိုင်း၊ ဘွဲ့ရနေ့စား
အလုပ်ခွင်တပိုင်း၊ ဆိုက်ကားသမားတပိုင်းဟူ၍ ရှိသလို ဆယ်တန်း

အောင်ပြီး ဘွဲ့ရပြီး အချိန်ပြည့် ဆိုက်ကားသမားများ လည်းရှိကြ
သည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က နေ့လူတွေမဟုတ်။ ညလူတွေ။ ပြီး . . .

ဆိုက်ကားနင်းယင်း ဆယ်တန်းအောင် ဘွဲ့ရခဲ့ကြသည် လည်း
မဟုတ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ခွင်သို့ရောက် ပြီးမှ

စီးပွားရေး မပြေလည်လို့ ညဦးပိုင်းဆိုက်ကားထွက် နင်းကြသူတွေ
ပါ။ တချို့ကလည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘွဲ့ရပြီး သည့်တိုင်

အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ညဘက်ဆိုက်ကား နင်းသူများ
လည်း ရှိကြသည်။

လှအောင်က ဆိုက်ကားနင်းယင်း ဆယ်တန်းဖြေသည်။
ဆိုက်ကားနင်းယင်း အယ်လ်၊ အယ်လီ၊ ဘီ ဥပဒေဘွဲ့ကိုရယူရန်

ကြိုးစားနေသူပါ။
တကယ့်တော့ မိမိကာယအားကိုအသုံးပြု၍ ဆိုက်ကားနင်း

ပြီး သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသည်မှာ သမ္မာအာဒိဝစစ်စစ်မို့ ဂုဏ်
သိမ်စရာမလိုပေ။ သူတို့သည်လည်း ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်၏။

ပြည်သူတို့၏ သွားလာရေးကို အဆင်ပြေအောင်း တဘက်
တလမ်းက ပါဝင်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူများ ဖြစ်သော
ကြောင့်ပါတည်း။

ဆိုက်ကားသမား (ဝါ) အရေးယာဉ်လုပ်သား
တက်ကြသည်။ စည်းလုံးသည်။ ညီညွတ်သည်။

အင်းစန်မြို့နယ် အခြေခံအလုပ်သမားအစည်းအရုံး
အမှတ် (၆၉) အရေးယာဉ် လုပ်သားများ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် စာဆို

တော်နေ့ အခမ်းအနား။
ဖိတ်စာ

ဟောပြောမည့် စာရေးဆရာ လေးယောက်၏ ပုံတူပန်ချီ
ရေးဆွဲပြီး စာရေးဆရာတယောက်စီ ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်များ

ထဲမှ ကောက်နုတ်ချက်ကို ပုံတူအောက်တွင် စာပိုဒ်ငယ်အဖြစ်
ဖော်ပြထားသည်။

ပို၍ထူးခြားသည်မှာ ယင်းကောက်နုတ်ချက်ကို စာရေး
ဆရာကရေးသားမပေးရပဲ သူတို့ဘာသာ စာရေးဆရာရေးသားခဲ့

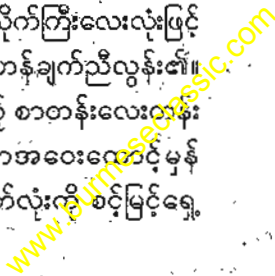
သည့် စာအုပ်များကိုဖတ်၍ ကောက်နုတ်ချက်ထုတ်ဖော်ပြထား
ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တမူထူးခြားသည့် သူတို့ဖိတ်စာမျိုးကို တယ်မှာမှ မတွေ့
ရှိရသေးပေ။

စင်မြင့်
ခန့်ထည်လွန်းသည်။

ဧရာမ နောက်ခံကားချပ်ကြီး တခုလုံး၏ ပတ်လည် တွင်
ရောင်စုံမီးလုံးများ အပြည့်ထွန်းထားရုံမက ဆလိုက်ကြီးလေးလုံးဖြင့်

အောက်ကပင့်၍ အလင်းအား ပေးထားပုံမှာ ဟန်ချက်ညီလွန်း၏။
နောက်ခံ ကားချပ်ကြီး ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် စာတန်းလေးတန်း
၏စာလုံးအရွယ်အစား ယူထားပုံမှာ အကွာအဝေးကောင်မှန်
ညီညွတ်တိုကျလှ၏။ သစ်သားပန်အိုးကြီးခြောက်လုံးကို စင်မြင့်ရှေ့

တွင် အတွာအဝေးညီညီချထားသည်။

ပရိသတ်

ခုံပေါင်းတထောင်ကျော်တွင် ခုံလွတ်မရှိ။ ဘေးဘက်တွင်
ထာလပတ်များ၊ ဖျားများခင်းပေးထားသည်။ ထိုနေရာမှာလည်း
ပရိသတ်အပြည့်။ ခုံတန်းအဆုံး နောက်ဘက်တွင်မတ်တတ်ရပ်
လျက် နားထောင်နေသည့် ပရိသတ်မှာအံ့ခဲနေသည်။

ဟောပြောပွဲ ပြီးသည့်အချိန်မှာ တနာရီခွဲ။ နှင်းမှုန်များ
တဖွဲဖွဲကျနေသော်လည်း ပရိသတ်အားမှာ လျော့နည်းသွားခြင်းမရှိ။
တတ်ကြွသည်။ စည်လုံးသည်။ ညီညွတ်သည်။

စာကြည့်တိုက်

အနှေးယာဉ်လုပ်သားများ၏/ စာကြည့်တိုက်တွင် ရသ
သုတ၊ ဘာသာရေးစာအုပ်ပေါင်း တထောင်ကျော်ရှိသည်။

သူတို့၏ တက်ကြွစည်းလုံး ညီညွတ်သည့်အားကို နှုတ်မှ
ဖွင့်ဟချီးကျူးရုံနှင့် အားမရ။ ပီတိဝေဖြာမှုကို ရင်မှာ ထွေးပိုက်
လျက် ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဆိုက်ကားခေါ် စက်မဲ့အနှေးယာဉ်။

* * *

နှစ်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲ ကာလတွင် စက်ဘီးလန်ချား
ပေါ်လာသည်။ ကလေးစီး သုံးဘီးစက်ဘီးလို ရှေ့ကနင်းသူထိုင်
၍ နောက်က ခရီးသည်နှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲထိုင်လိုက်ရသည်။
မလေးရှား၊ ဟောင်ကောင်၊ စင်ကာပူတို့မှာ စက်ဘီးလန်ချား ပေါ်
နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင်မူ စစ်ဖြစ်ခါ
နီးလောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ခေတ်မစားလိုက်။

စစ်မဖြစ်ခင် ဘီ၊ အက်(စ်)အေ၊ နော်တင်၊ အေရီယယ်လ်၊
ဟာလီဒဗေးရှင်း စသည့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဘေးတွဲတွေ ပေါ်လာ
သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ ဘေးတွဲမှာ သင်္ဘောဦးပုံသဏ္ဍာန်
ဦးချွန်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဘေးတွဲကို ကြည့်၍ စက်ဘီးတွင်
ဘေးတွဲတွဲဖို့ စိတ်ကူးရလာသူမှာ မန္တလေးက လက်မှုအတတ်ပညာ
ရှင် ဦးမုံ။

လန်ချားကို ဂေါ်ရင်ဂျီများသာ ဆွဲသည်။ မြန်မာလူမျိုးများ
က ဆွဲဖို့နေနေသာသာ စိတ်ကူးတောင် မထည့်။ စက်ဘီးကို ဘေး
တွဲတွဲရင် မြန်မာလူမျိုးတွေ မလုပ်နိုင်စရာမရှိ။ အောက်တန်း
နောက်တန်းကျသည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်။ ခရီးသည်နှင့် ရင်ပေါင်

တန်း လုပ်ရသမို့ လုပ်နိုင်ရာသည်။

ထိုမှ သင်္ဘောဦးပုံ သံကိုင်းချိုး ဘေးတွဲကို စက်ဘီးနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ စပယ်ယာဘီးပိုတစ်လုံးကို ဟန်ချက်ညီညီတပ်ပြီး စမ်း သပ်ကြည့်ရာ ခရီးသည်တင်၍ အဆင်ပြေသည့်အပြင် သွားနှုန်း မှာလည်း စက်ဘီးနှင့်မခြားသို့ ရှိသဖြင့် စမ်းသပ်မှု အောင်မြင် သွားသည်။

ပထမ စနင်းစက ဘေးတွဲရှိရာဘက်သို့ တဘက်လိုက်နေ ရာ နင်းသူက ကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြင့် ထိန်း၍နင်းရသည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။

သင်္ဘောဦးပုံစံချိုးထားသည့် ဘေးတွဲမှာ ဦးပိုင်းအနည်း ငယ် ကျဉ်းမြောင်းသောကြောင့် ခြေဆန့်ထားလျှင် ကွေးခေါက် ခေါက် ဖြစ်နေသည်။ အတက်အဆင်း လုပ်ရန် ဖောက်ပေးထူး သည့် အပေါက်မှ ခြေနှစ်ဖက် ဘေးထုတ်စီးလျက် ပို၍ အဆင်ပြေ ကြောင်းတွေ့လာသည်။

ရွှေခြေကျင်း မမ မန္တလာသူများအတွက် တိုင်းယက်သည့် ပတ္တလာမိုးရွာသည်နှင့် အဆင်သင့်ဆိုသလို ရှိသွားရသည်ကြောင့် လည်း ဆိုက်ကား ခေတ်စားသွားသည်ဟု ဆိုရမည်ပါ။

ခြေနှစ်ဘက် ဘေးထုတ်ပြီး ထဘီကို အနည်းငယ် မထား လိုက်သည့်အခါ ဝါဝါဝင်းဝင်း ရွှေခြေကျင်းကြီးတွေ အတိုင်းသား ပေါ်နေသည်။ ရွှေခြေကျင်းနှင့် မမ မန္တလာသူများအတွက် တိုင်း ယက်သည့် ပတ္တလာမိုးရွာသည်နှင့် အဆင်သင့်ဆိုသလို ရှိသွားရ သည်ကြောင့်လည်း ဆိုက်ကား ခေတ်စားသွားသည်ဟု ဆိုရမည်ပါ။

မူလက စက်ဘီးကို အင်္ဂလိပ် လိုအခေါ်အားဖြင့် 'ဘိုင် စကယ်' ဟု ခေါ်ကြသည်။ စက်ပါသော ဆိုက်ကယ်အား စက်ကို

ဝိသေသပြုသောအားဖြင့် မော်တော်နှင့်ဆိုက်ကယ်ကိုပေါင်း၍ 'မော်တော်ဆိုက်ကယ်' ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ဆိုက်ကားပေါ်စက စက်ဘီးဘေးတွဲဟု ခေါ်ရာမှ ဆိုခဲ့ သည့် အင်္ဂလိပ်စကား ဆိုက်ကို တိုက်ရိုက်ယူ၍ ဆိုက်တွဲဟု ခေါ် ခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုမှ စကားလုံး အဆင်ပြေရာကို တွဲ၍ 'ဆိုက်ကား' ဟု ဝေါဟာရမူ ပြုလိုက်လေတော့၏။

ဆိုက်ကားအစ မန္တလေးကဟု ဆိုစကားပြုကြသည်။

သည်နောက် သင်္ဘောဦးပုံမှ ယနေ့ မြင်တွေ့နေရသည့် ကျောချင်းကပ်၍ ခြေထောက်ရွှေချစီးရသော ဆိုက်ကားပုံစံတစ်မျိုး တီထွင်ခဲ့ကြပြန်ရာ သင်္ဘောဦးပုံ ဘေးတွဲဆိုက်ကားများထက် ခရီး သည်ရာ နင်းသူအတွက်ပါ အဆင်ပြေသည်။ ဆိုက်ကားပုံစံသစ် များ ခေတ်စားလာသည်မှ သင်္ဘောဦးပုံများ ပျောက်သွားတော့ ၏။

တချို့ကလည်း မော်တော်ကားကို အားကျမခံ 'ကား' ဟုဆို သည့် စကားလုံးကိုယူ၍ 'ဆိုက်' နှင့်တွဲ၍ 'ဆိုက်ကား' ဟု ခေါ် တွင်ကြောင်း ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

ဆိုက်ကားပေါ်စက အငြိမ့်လူပြက်တွေ ပြက်လုံးထုတ်ကြ သည်အထိ တာစားခဲ့သည်။

'မြန်မာတွေ ကျောချင်း ကပ်တုန်ကြပြီကွ' 'ဘာဖြစ်လို့လဲ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက်လား' 'မဟုတ်ဘူးကွ ဆိုက်ကားစီးကြလို့'

ခေတ်ပေါ်ဆိုက်ကားကို ခေတ်နှင့်အညီ ပြက်လုံးထုတ် ကြသည်ပါ။

ကျော်ပြဿန်း

ဆိုက်ကားပေါ်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ပါလေ

ပြီ။

ယခင်က လန်ချားခေတ်။

နောက်တော့ ဆိုက်ကားခေတ်။

ခေတ်ဦးအစ ဆိုက်ကားနင်းသည့်အလုပ်ကို အထင်အမြင် သေးကြသည်။ တော်ရုံလူက မလုပ်ချင်။ မြင်းလှည်းမောင်းသည့် အလုပ်လောက် အထင်ကြီးစရာဟု မမြင်ကြ။ ကုလားတွေ ရထား လုံးမောင်းပြီး၊ မြန်မာတွေ မြင်းလှည်းမောင်းရသည်မှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် မဖြစ်ခင်ကတည်းက အပြိုင်အဆိုင်။

ရန်ကုန်တွင် မြင်းလှည်း၊ မော်လမြိုင်တွင် ဘုံပြတ်ဟု ခေါ် သည့်ယာဉ်မှာ ကာယအား မစိုက်ရဘဲ မြင်းသတ္တဝါ၏ အားကို အသုံးပြုရသောကြောင့် မြင်းလှည်းမောင်းသူများမှာ ချွေးသံမရွှါ ကြော့ကြော့လေးပဲ နေနိုင်ကြသည်။

ဆိုက်ကားက မိမိကာယအားကို အသုံးပြုပြီး ကျောပူ ချွေးပူ၊ ရင်အေး၊ ဝမ်းပြည့်သည်ဟု ဆိုစမှတ်စကားစဉ်လာရှိသော ကြောင့် အစပိုင်းတွင် မဝံ့မရဲလုပ်ကြရသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ တိရစ္ဆာန်ကို မဗျင်းဆဲရပဲ ကိုယ့်ခွန်အားကို အသုံးပြုရသော သမ္မာ အာဇီဝလုပ်ငန်း စစ်စစ်အဖြစ်သဘောမူ၍ ဝံ့ဝံ့ရဲရဲ လုပ်ကိုင်ကြ သည်။

'စုံးပြူး' ဆိုသည်မှာ နေရာတကာတွင် ရှိစမြဲမို့ ဆိုက်ကား သမားလောကတွင်လည်း စုံးပြူးမလွက်။

ရိုးရိုးသားသား ဆိုက်ကားနင်းသူများ ရှိသလို၊ ပြည့်တန် ဆာအိမ်များနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပြီး အဆွယ်လုပ်သူ၊ အရက်ပုန်းအိမ်ဆိုင်

များနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပြီး အကြိုအပိုလုပ်ပေးသူ၊ ညဉ့်လူ (သူခိုး)များနှင့် ပေါင်း၍ အလုပ်တွဲလုပ်သူ စသည်ဖြင့် စုံးပြူးများ ရှိကြသည်။

အနေ့ယာဉ် အစည်းအရုံးမပေါ်ခင်အထိ လူမိုက်များ ကြီးစိုးခဲ့သည်။ ရိုက်ရဲနက်ရဲမှ ဆိုက်ကားသမား လုပ်ဖြစ်သည် ဆိုသည့် ခေတ်တခေတ် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုက်ကား လုံးဝမနင်းဘဲ ဆိုက်ကားသမားတွေဆီက မိုက်ကြေးခွဲစားနေသူတွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးခေတ် နောက် ပိုင်း လူထုလူတန်းစား အဖွဲ့အစည်းများ ဖွဲ့စည်းရာ၌ ဆိုက်ကား သမားများသည် အနေ့ယာဉ် အခြေခံအစည်းအရုံးတွင် ပါဝင်ခွင့် ရခဲ့ကြရာမှ ခေါင်းပုံဖြတ် မိုက်ကြေးခွဲစားသည့် လူမိုက်စနစ် ချုပ် ငြိမ်းခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ခုတော့ ဂိတ်စနစ်တကျ သတ်မှတ်ပေးထားသလို ခရီး သည်ကို လူခေါ်စရာမလိုပဲ အလှည့်နှင့် ဝင်ထွက်စနစ်ဖြင့် ညီ ညွတ်မှုအားကို တည်ဆောက်စေသည့်အပြင် သက်သာချောင်ချိရေး ရန်ပုံငွေ၊ သာရေးနာရေး ရန်ပုံငွေ စသည်များကိုလည်း စနစ် တကျ ကောက်ခံ၍ စနစ်တကျ သုံးစွဲသည့်အဆင့်သို့ ရောက်နေပြီ။

အစည်းအရုံးဝင်တစ်ယောက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် လျှင် နာရေးထောက်ပံ့ငွေ နှစ်ထောင်ကျပ်ထိ ပေးနိုင်လောက် အောင် ရန်ပုံငွေ ပြည့်ပြီးသည့် အနေ့ယာဉ်အဖွဲ့များပင် ရှိနေပါ လေပြီ။

အမေကွယ်လွယ်ချိန် အဖေက ထောင်ထဲမှာ၊ ချွက်စိ သူငယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်အနက် အစ်မ

ဖြစ်သူက မိန်းကလေးမို့ အကြောင်းမဟုတ်။ လှအောင်က ယောက်ျားကလေး။ ကျောင်းမှန်မှန်တက် စာမကျက်ပဲ စိတ်လေ ဖို့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က ဖန်တီးပေးနေသည်။

သည်ကြားထဲ ကျောင်းမနေပဲ လေးခွတလက်နှင့် အရပ် ထဲ ခြေပွေ့ပွေ့နေသည့် သံချောင်းနှင့် သွားတွဲမိသည်။

သံချောင်းအဖေ ကိုမောင်ပုက လှအောင်တို့ ဘကြီး ဆိုက်ကားကို အငှားနင်းနေသူ။ ကလေးပုစုခရ ငါးယောက်နှင့် အမေက မနက် နှစ်နာရီလောက်ထပြီး ပဲပြုတ်ရသည်။ မိုးမလင်း ခင် ဈေးတောင်းခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ထွက်ရသည်။ မောင်တထမ်း မယ်တရွက် လုပ်ကြစေကာမူ ပိုသည်လျှင်သည်မရှိ။ လုံးချာလိုက် နေသည်။ သံချောင်းကို ကျောင်းထားပေးခဲ့သော်လည်း စာအုပ်ဖိုး ကအစ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပေးနိုင်။ ကျောင်းမှာ မျက်နှာငယ်ရတော့ သံချောင်း ကျောင်းမပျော်။ အကြောင်းကြောင့် ကျောင်းပြေးရာ က စာသင်ခန်းနှင့် ပို၍ ပို၍ ဝေးကွာလာသည်။

သည်ကြားထဲ မိုးတွင်းကြီးတ တစ်နေ့ကုန် ဆိုက်ကား နင်းရာမှ အပြန် ကိုခွေးပု အအေးမိပြီး အဖျားကြီး ဖျားခဲ့သည်။ တလလောက် ဆိုက်ကားမနင်းနိုင်။ ဆိုက်ကားပိုင်ရှင်က ကိုယ့် ဆိုက်ကားနင်းနေသူ နေ့တွက်ပျက်လျှင် သုံးရက်ထက်ပို၍ သည်း မခံ။ ဖျားနေလို့ ဆိုပြီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ နေ့တွက်မပေးနိုင်ရင် နောက်လူငှား၍ ဆိုက်ကားကို လက်ပြောင်းပေးလိုက်မည်သာ။

ကိုခွေးပု ဆိုက်ကားကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည်။ နေကောင်းလာတော့ ကိုယ့်နင်းခဲ့သည့် ဆိုက်ကားကို ပြန်ရဖို့ အခွင့်အလမ်းမရှိ။ အခွင့်အရေးစာစီရပ် အနေမျိုးဖြင့် တောင်းခံ ပိုင်ခွင့်လည်းမရှိ။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ဆိုက်ကားရအောင် ရှာရ

သည်မှာ အစဉ်အလာ။ ဆိုက်ကားနင်းသူအချင်းချင်း ငဲ့ညှာပြီး ပြန်မပေးရင် ဆိုက်ကားလောကကို ပြန်ဝင်ဖို့မလွယ်။

ကိုခွေးပု ဆိုက်ကားကို လက်လွှတ်လိုက်ရသလို သံချောင်း လည်း စာသင်ခန်းကို စွန့်ခွာလိုက်ရသည်။

အလုပ်လုပ်နိုင်သည့်အရွယ်မဟုတ်ပဲ စာသင်ခန်းမနှင့် မနီးစပ်သူ လူငယ်တစ်ယောက်၏ အချိန်ဖြုန်းခြင်းမှာ ဦးတည်ရာ မရှိ သွားလာနေခြင်းသာ။

လှအောင်နှင့် သံချောင်းက အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း။ လှအောင် သံချောင်းနှင့်တွဲမိတော့ ရေကူးတတ်သည်။ လောက် လေး ပစ်တတ်သည်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း ခြေမညောင်း မချင်း လျှောက်သွားတတ်သည့် အကျင့်စွဲကပ်လာသည်။ ကျောင်း ပြေးတတ်လာသည်။ လှအောင်၏ လျှောက်လှမ်းရာ လမ်းကြောင်း မှာ မဖြောင့်တော့။

လှအောင် လမ်းကြောင်း မဖြောင့်သည်ကို မြင်တွေ့လာ သူမှာ ဆရာဦးမြတ်သွင်။ ဆရာဦးမြတ်သွင်က လူပျိုကြီး။ သူ တွဲ ရသည့်အချိန်က အစိုးရဌာနက အရာရှိငယ်အလုပ်ကို အလွယ် တကူ ရနိုင်သည့်အချိန်။ သို့တစေ သူက တက်လမ်းမြန်သော အရာရှိငယ်အလုပ်ကို မရွေး။ တက်လမ်းနှေးသော ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို မက်မက်မောမော ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ဝမ်းရေးသက်သက် မဟုတ်ပဲ ဝါသနာနှင့် စေတနာအရ ရွေးချယ်ခဲ့သည့် ကျောင်းဆရာ ဘဝတွင်လည်း စာသင်ခန်းမှာသာ တာဝန်ရှိသည်လို့ သဘောမမှ။ စာသင်ခန်း ပြင်ပတွင်လည်း တာဝန်မဟုတ်သော စေတနာ ပြုပြင် ရေးကို မျက်နှာထားအပ်ထားသူပါ။

လှအောင်တို့ မောင်နှမ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့ရသလို သံချောင်းတို့ မိသားစု အနေအထားကိုလည်း သိရှိထားသူဖြစ်၏။

လှအောင်နှင့်သံချောင်းတို့၏ ခြေလှမ်းဦးတည်ချက် မမှန်ပဲ လမ်းကြောင်း ပြောင်းလျှောက်နေသည်ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ထိန်းမတ်ပေးခဲ့၏။ လှအောင်က ဆရာမြတ်သွင် ထိန်းပေးသည့် လမ်းကြောင်းခွင်ထဲကို တစိုက်မတ်မတ် ပြန်ဝင်လာသော်လည်း သံချောင်းက မဝင်။

တလွဲလွတ်လပ်မှုကို မက်မင်နေသည့် သံချောင်းက စည်းကမ်းဘောင်ခတ်ပေးလာသည်ကို ကျဉ်းကျပ်မှုလို့ မြင်ပြီး လမ်းဟောင်း အတိုင်းပင် ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ လှအောင်က တဖြည်းဖြည်း လမ်းကြောင်းသစ်မှာ ပျော်မွေ့လာသည်။

သံချောင်းနှင့် အခင်အမင်မပျက်သော်လည်း တွဲဖက်အဖြစ် လက်တွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

အဖေထောင်က လွတ်လာပြီ။

အိုစာရိပ် လွန်လွန်မင်းမင်း ထင်လာသည်။ စာခေါင်းလုံးမှာ ဆံပင်အနက်ဟူ၍ လေးပုံတစ်ပုံပင် မရှိတော့။ ဘီးလစ် စာရေးကြီး ဘဝက ဟန်ပန်ရိပ်မှာ လုံးဝကွယ်လေပြီ။ တစ်နှစ်နီးပါး ပြတ်တောက်ခဲ့သည့်အရက်ကို တစ်သက်လုံး မသောက်တော့ပါဟု ပြောခဲ့သော်လည်း တစ်ပတ်ပင်မခံ။

အပြင်သို့ ဆူ သိပ်မသွားတော့။ သွားစရာအကြောင်းလည်း မရှိ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အလွန်အမင်း သိမ်ငယ်နေဟန် ရှိသည်။ သို့တစေ သူတို့မောင်နှမအပေါ် ဆက်ဆံပုံမှာ နူးညံ့ပျော့သွယ်လွန်းလှသည်။

သူတို့မောင်နှမမှာ အမေ၏ အယုအယ ပိုက်ထွေးမှုကို

ခံခဲ့ရသော်လည်း အဖေ၏ အယုအယ မေတ္တာကို စွဲစွဲထင်ထင် မရခဲ့။ ဘီးလစ်စာရေးကြီးဘဝက အဖေ အိမ်ကပ်လေ့မရှိ။ မနက်ပိုင်းလောက်သာ မြင်တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ အမေ့ရင်ငွေ့ကို အပြည့်အဝ ခိုလှုံခွင့်ရသော်လည်း အဖေ့ရင်ငွေ့ကို အပြည့်အဝ ထွေးနှွေးမှုမရခဲ့။ ခု အဖေ ထောင်က လွတ်လာပြီးမှ သားအဖသုံးယောက် တထွေးတနှွေးနေရသည်။ ညနေပိုင်း အဖေ အရက်သောက်သော်လည်း အလွန်အကျွံ မူးအောင်မသောက်။ သူတို့ မောင်နှစ်မနှစ်ယောက်ကို ညဉ့်ဦးပိုင်း စာပြပေးခဲ့သည်။

ဘကြီးထံ အပ်ထားသည့် ဆိုက်ကား သုံးစီးအနက် အမေ့အသုဘကိစ္စကြောင့် တစ်စီးရောင်းလိုက်ရသည်။ ဆိုက်ကားနှစ်စီး ငှားထားသည်မှရသည့် ဝင်ငွေနှင့် အရောင်းအဝယ်စီးပွားဖြစ်ထွန်းနေသော အဖေ့ညီတစ်ယောက်၏ လစဉ်ထောက်ပံ့ငွေကြောင့် မိသားစုမှာ အခြေမပျက် ရပ်တည်နေနိုင်သည်။

မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် ခုနှစ်တန်းရောက်သည့်နှစ် အဖေမိတ်ဆွေ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်၏ ကူညီစောင့်မမှုဖြင့် လျှောက်လွှာစာရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ခွင့်ရခဲ့သောကြောင့် မိသားစု အနေအထားမှာ အကောင်းဘက်သို့ ပြန်ယိုင်လာသည်။

အစ်မ မကြည် ရှစ်တန်း နှစ်နှစ်ဆက်ကျ၍ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသော်လည်း သူက ရှစ်တန်းကို ရှော့ရှော့ရှုရှုအောင်မြင်ခဲ့သည်။

သူ့ရှစ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ခဲ့သည်မှာ ဆရာဦးမြတ်သွင်၏ စေတနာပံ့ပိုးမှုကြောင့်ဟု သိရမည်။ သူတို့ မောင်နှမ

နှစ်ယောက်ကို တစ်နေ့တစ်နာရီ အချိန်ယူပြီး စာပြပေးခဲ့သည်။
သို့တစေ သူတို့မိသားစု အပေါ် မွေနှောက်ခဲ့သည့် အကုသိုလ် မှန်တိုင်းမှာ ပျက်ပြယ်မသွားပဲ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ကိုမူ သူတို့မမြင်သာ။

၉ တန်း ဒုတိယအစမ်းဖြေဖို့ တစ်ပတ်အလိုတွင် အဖေ လေ့ဖြတ်သွားသည်။ ငြိမ်သက်သွားသည့် အကုသိုလ် မှန်တိုင်း တကျော့ပြန်ဝင်လာသည်။ အဖေ့ရောဂါ ကုသဖို့အတွက် အဖေ့ညီ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ထောက်ပံ့မှုနှင့် မလုံလောက်။ ကောင်းပေဆိုသည့် အကြောအနိပ်သည်ဆရာကြီးကို ပင့်ရသည်။ တခါပင် ငါးဆယ်၊ တစ်လ သုံးကြိမ်နှိပ်ရသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခလည်း တနင့်တပိုး ဖြစ်လာ မှတော့ မတတ်နိုင်။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီး ရောင်းလိုက် ရပြန်သည်။ ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂင်ထွက်ဆိုသလို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဘဲ လောကဓံကို ကန့်လန့်တိုက်ချင်သည့် ခံယူချက်ကို ထွေးပိုက် လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအပေါ် ချမှတ်တဲ့ လောကဓံ စီရင် ချက်က ပြင်းထန်လွန်းပါတယ်ဆရာ၊ လောကဓံကို ကျွန်တော် တည့်တည့် ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပါဘူး။ ကန့်လန့်တိုက်ပြီး ရင်ဆိုင် လိုက်ချင်ပြီ ဆရာ

လှအောင်က ရင်မှဖြစ်ပေါ်လာသည့် နာကျည်းချက်များ ကို ဆရာဦးမြတ်သွင်အား ရင်ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

အေး မင်းပြောတာကို ဆရာ မငြင်းပါဘူးကွာ၊ လက်ခံပါ တယ်၊ လောကဓံစီရင်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံရတဲ့လူတွေလည်း လောကမှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးရှိပါတယ်။ မင်းကစ်ယောက်တည်း

မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အပေါ် တည့်တည့်ကျလာတဲ့ ခဲကို ခေါင်းထိုး ခံရင် ကိုယ့်ခေါင်းပဲ ကွဲမှာပေါ့။ မင်းငှက်ကလေးတွေကို ကြည့် တချို့ငှက်ကလေးတွေဟာ အတောင်ကျိုးနေပေမဲ့လို့ ပျံဖို့တော့ ကြိုးစားနေရက်ပဲ။ တချို့ခွေးတွေဟာ ခြေထောက်ကျိုးနေပေမယ့် အစာကို မရှာပဲ ငြိမ်မနေဘူး။ သူတို့ရဲ့ အားမာန်ကို မလျော့ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေတောင်မှ အဲဒီလို အားမာန်မျိုး မွေးနိုင်ရင် တို့လူသား တေက ဘာလို့ အားမာန်မမွေးနိုင်ရမှာလဲ၊ ရွက်ကျိုးရင် တက်နဲ့ လှော်မယ်။ တက်ကျိုးရင် လက်နဲ့လှော်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်အား မာန်ကို မွေးရမှာပေါ့။ အခု မင်းအဖြစ်က ရွက်ကျိုးရုံပါ။ လက်ထဲမှာ တက်ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ရောက်အောင် အားမာန် မွေးလိုက်စမ်းပါ လှအောင်ရာ၊ ဆရာလဲ မင်းကို အတတ် နိုင်ဆုံး ကူညီပါမယ်၊ လောကဓံဆိုတာ လှိုင်းကြီးလှေအောက် တောင်ကြီးဖဝါးအောက်ပါကွာ

မဝံ့ချင် ဝံ့ချင် အားမာန်ကို ပြန်ဝင်လိုက်ရသည်။

ကျောင်းသားတိုင်း ဆိုက်ကားသမားတိုင်း။

တက်ရသည့်ကျောင်းက နေ့လယ်ပိုင်း၊ မနက်ပိုင်း ဆိုက် ကားနင်းပြီး နေ့ပိုင်းကျောင်းတက်ရသည်။ ဆိုက်ကားနင်းရသည် ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်။ အကျင့်ရှိပြီးသား။ ကျောင်းမှာတော့ မျက်နှာထားရ အတော်လေးခက်သည်။ လူပျိုပေါက်အရွယ်ဆိုတော့ လည်း အရှက်ကြီးသည်ပဲ။

ဆရာဦးမြတ်သွင်၏ အထိန်းအမတ်ကြောင့် လမ်းကောက် ကိုမှ လျှောက်အံ့ဆဲဆဲ လမ်းဖြောင့်ကို ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ သို့ တစေ သံချောင်း၏ အဆွယ်ကောင်းမှုကြောင့် လမ်းဖောင်းဆီသို့ ဝေလျက်သား ဖြစ်သွားသေးသည်။

ဆိုက်ကားနင်းရင်း ဆုံမိသည့်အခါ သံချောင်းကို အကြောင်းပြု၍ သံချောင်းအပေါင်းအသင်များနှင့် လက်ဘက်ရည် ဆိုင် အတူထိုင်ဖြစ်သည်။

သံချောင်းတို့ အင်္ကျီနှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီမှာ အိတ် သူခိုးတွေ လေးငါးအိတ်မက ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြ ပြီဆိုလျှင် သူတို့အိတ်ပေါင်းစုံက ငွေစက္ကူတွေ၊ စာရွက်ကလေးတွေ၊ ထွက်လာစမြဲပါ။ ငွေစက္ကူရေတွက်ပြီး ဝေစုခွဲကြသည်ကိုကြည့်၍ အားကျမိရသည်။

လှအောင်က ကျောပူပြီး ချွေးထွက်များမှ ဆယ်တန်လေး၊ ငါးကျပ်တန်လေးရသည်။ သံချောင်းတို့က သူ့လို ချွေးမထွက်ပဲ သူ့လို မပင်ပန်းပဲ အစိတ်တန် ရာတန်ကို ကိုင်နိုင်သုံးနိုင်သည်။

လက်ကြားက မချ၊ အရက်ကလေး တမြဲမြနှင့် ပေါ်ပင် အင်္ကျီမျိုးစုံ သူတို့ခါးပေါ်မှာ။

သူတို့လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကို နားထောင် ကြည့်တော့လည်း အားကျစရာကြီး။ သူတို့ ပြောဆိုနေသည့် အလုပ်သဘောကို နားထောင်ရသည်မှာ ဘဝင်ဖြစ်ရာတွေချည်း။ ငှက်ပျောသီး အခွံနှာရတာထက်တောင် လွယ်နေသည်။

'ဟောဒီ ကြိုတင်လက်မှတ် တစ်ရွက်တန်းစီလို့ရရင် ငါးကျပ်၊ တမနက်စာ နှစ်ခေါက်ပြန်စီရင် တစ်ဆီယံ၊ တို့နဲ့ တွဲလုပ် မယ်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ မင်းကို ငါက သူငယ်ချင်းမို့ လက်တွဲ ခေါ်တာ၊ တို့လောကထဲကို အစိမ်းသက်သက် ဝင်လာဖို့ ဆိုတာ ကတော့ မလွယ်ဘူး။ မင်းလို အိတ်ထဲမှာ ကျောင်းသားမှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားတို့ ဘာတို့ ရှိတဲ့လူဆို ပိုတောင်လွယ်သေးတယ်'

သံချောင်းက လေးခွဲတစ်ချောင်းနှင့် လတ်လျားလတ်

လျား သွားနေသည့်သံချောင်းမဟုတ်တော့။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုလောကမှာ အကောင်။

သံချောင်းတို့၏ ဆရာကြီး ဆိုလည်း ဟုတ်။ ဂေါ်ဖားသား၊ ခေါင်းတိုင်အဖေလည်းဟုတ်သည့် ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်နှင့် ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် မရှိသော်လည်း မြင်သိသိနေ သည်။

သူက ဖဆပလ ရုပ်ကွက်သား။ လူကောင် သေးသလောက် အကြံကြီး ဉာဏ်ကြီးသည်။ အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆုံသည်။ တပည့်အမွေးကောင်းသည်။ ကင်း အော့(ဖ)သည် ဘလက်မာကက်ဟု နာမည်တစ်လုံး တင်စား ခံထားရသူလည်း ဖြစ်သည်။

သံချောင်းက လှအောင်ကို ဆွယ်သည်။ စေတနာနဲ့ပါ။

'လှအောင်ရာ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆိုက်ကားနင်းမနေစမ်းပါ နဲ့ကွာ။ ငါနဲ့လာပြီး တွဲစမ်းပါ။ လက်တဘက်ပြတ်ကားတုန်းကများ ငါတို့ဆိုတာ ငွေစက္ကူကို ငွေစက္ကူလို့တောင် မထင်ဘူး။ အဲဒီလောက် ရတာ'

အပြောသာမဟုတ်။ လက်တွေ့ပါ မြင်နေရတော့ စိတ် လည်သွားသည်။ ဆရာဦးမြတ်သွင် မသိအောင် ဆိုက်ကားကို တစ်လှည့်အနားပေးပြီး ရုပ်ရှင်လက်မှတ်မှောင်ခိုလောကသို့ ခြေချ ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်လုပ်ကြည့်တော့ ငွေရသည်ကလွဲလို့ ကျန်တာအားလုံး မကောင်းသည်ကို သိလာရသည်။ တွေ့လာရ သည်။ ခံစားလာရသည်။

ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုလောကသားများနှင့် စရိုက်

ချင်း မတူ။ လူတကာကို ကြောက်ရပြီး အောက်တန်းနောက်တန်း ကျလွန်းလှသည်။ ပြေးရပြီဆိုတော့ အခါမျိုးတွင် လုံချည်မနိုင်၊ ဘာမနိုင်။ စီးထားသည့်ဖိနပ် ကျန်ရစ်သည်အထိ။ အလံပြဘုရား၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သွားလာနေသည့် ကားကြီးကားငယ် အသွယ် သွယ်ကြားမှာ သက်စွန့်ဆံဖျား ပြေးလွှားနေသည်။

ရတာနှင့် စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းရတာ မကာမီ။ အဖွဲ့နှင့် အုပ်စုနှင့်လုပ်ရသည့်အလုပ်။ ရသည့်အခါ ဝေစုမခွဲခင် သောက်ပိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ အဲဒီကပိုမှ ဝေစုခွဲကြသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေပြီး ခေါင်းပုံဖြတ်နေသူတွေကလည်း တပုံတပင်။ တကယ်တွက်ကြည့်တော့ ကိုယ့်အတွက်ထက် သူတို့အတွက် လုပ်ကျွေးရသလို ဖြစ်နေသည်။ ဆိုက်ကားနင်းနေတုန်းကမှ စာကျက်နိုင်သေးသည်။ ခု သည်အလုပ်လုပ်မှ စာလုံးဝမကျက်နိုင်။

အချိန်မနှောင်းမီ သံချောင်းနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ရသည်။ ကျောပူပြီး ချွေးထွက်သော်လည်း ရင်အေးရသည့် ဆိုက်ကားလောကကိုပဲ ခြေဦးပြန်တည့်လိုက်ရတော့၏။

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်မှောင်ခို လောကမှာ မျက်နှာမကျက်မိခင် ပြန်ထွက်လိုက်ပေလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင်။

၁၉၇၅ ခု။

မှတ်တမ်းဝင် ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုသမားတွေကို ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် အိမ်တိုင်ရာရောက်လာနိုးပြီး အင်းစိန်ထောင်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ရာ သံချောင်းတို့၏ ဂေါ်ဖားသား အပါအဝင် လူပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ပါသွားခဲ့သည်။

ပထမတော့ သူတို့က အပြုံးအပျက်။ စစ်ဆေးသည့် အတိုင်း ရောက်တော့မှ အပြုံးရိပ်ကွယ်သွားသည်။ ဒါတိုင်းလို တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ချုပ်ထားပြီး ပြန်လွတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြ၏။

အမိန့်ချမှတ်လိုက်တော့မှ မကျူးဖူးသည့်မျက်ရည် မြေသို့ ခရသည်။ အနည်းဆုံးသမားက ထောင်ဒဏ်လေးနှစ်၊ သူတို့အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဂေါ်ဖားသားကြီးက ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်။

ရုပ်ရှင်လက်မှတ်မှောင်ခိုမှု ထောင်ဒဏ် ဘယ်လောက် ချမှတ်မှာမို့လို့လဲဟု ကြိုးဝါးခဲ့သည်။ ကြိုးဝါးသံတွေ ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားပါလေတော့သည်။

အဲဒီတုန်းက လှအောင်တောင် အဖျားခတ်လေမလား ဆိုပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ သံချောင်းတို့ မဖော် လို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ကြမ်းခင်းဈေး လေးနှစ်ထဲပါပြီး တွဲတေး ရွှေသူဌေးတာမှာ ငိုပွဲဆင်သထဲ ပါသွားလိမ့်မည်ပါ။ လှအောင်က ထိုလောကမှာ လပိုင်းမျှသာ ကြာခဲ့သမို့ မျက်နှာကျက်မိသည့် မှတ်တမ်းဝင်စာရင်းထဲ မပါခဲ့။

သည်ကတည်းက ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်သော အလုပ်လုပ် ရမည်ကို သေတပန် သက်တဆုံး ရှောင်ကြဉ်ပါမည်ဟု သိန္နီဋ္ဌာန် ချ၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ဆယ်တန်းကို ဆိုက်ကားနင်းရင်း အောင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ကွက်ထဲက အတူတူ ဆိုက်ကားနင်းဘက်မျင်းက လှောင်သံထဲသံ ပေးလာသည်။ တန်ရာတန်ရာ လုပ်စမ်းပါတော့ လို့ မကြားတုံကြား စကားသံလွင့်လာသည်။ တချို့ကလည်း သူ၏ အေးစက်စက် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုတို့အပေါ် အခြေတည်၍

ဘဝင်ကိုင်နေတဲ့ကောင်ပါကွာလို့ အပနာမစကား ဆိုခဲ့သည်။

ဂရိတ်ဆိုသည့် မဟာမဟာ စူပါစတားဆိုသည့် ကျူရှင် သုံးလေးခု အပြေးအလွှားတက်ပြီး အချိန်ပြည့် ကျောင်းနေတာ တောင် တဖုတ်ဖုတ်ကျနေတာ။ သည်ကောင်လေး ဆိုက်ကားနင်းရင်း ဆယ်တန်းဖြေလို့များတော့ နံတောင်စွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့ကလည်း စကားပုံခပ်ရိုင်းရိုင်း အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှ အားမနာဆိုသည့် မှီခိုမျှစ်ခိုမျှစ် စကားမျိုး ဆိုကြသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ သည်အပြော၊ သည်အဆို၊ ထိုအလေ့၊ အလှောင် အပနာမစကားများသည် သူ၏ အားမန်ကို နိမ့်ကျမသွားစေဘဲ တွန်းတင်ပေးသည်သို့ ရှိခဲ့ပါချေ၏။

ငါမအောင်ရင် သည်ထက်မက ပြောလိမ့်မည် ဆိုသော အသိက သူ၏ ကြိုးစားမှုအရှိန်ကို ပို၍ မြင့်တက်စေခဲ့၏။

ဆရာဦးမြတ်သွင်က . . .

'ဆယ်တန်းအောင်ရင် တော်ပြီဆိုတဲ့ ခံယူချက်မျိုး ဘယ်တော့မှ မထားနဲ့၊ ဆယ်တန်းလဲ အောင်ရမယ်၊ အမိစိတ်၊ အာရုံအိုင်တီတို့လဲ နောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုး ထားရမယ်' ဟု တဖွဖွ သတိပေးစကား ပြောခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ ဆိုက်ကားမနင်းပဲ ကျောင်းသားအဖြစ် စာမေးပွဲဖြေရမည်ဆိုလျှင် အောင်မအောင်ကိစ္စကို သူ့အလေးထားကောင်းမှ ထားပေမည်။ ခုတော့ သူ့မှာ အလေးထားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ရိုးရိုးကျောင်းသားတစ်ယောက် စာမေးပွဲမအောင်သည်ကို ဖြေဖြေဖျော့ဖျော့၊ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ပြောကြဆိုကြမည် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုမူ တင်တင်စီးစီး ရှုံ့ရှုံ့ချချ စကားဆိုလိမ့်မည်မှာ

သေချာနေသည်။

ဒါကြောင့် သူက အလွန်အမင်း ကြိုးစားခဲ့သည်။ အားမန်ကို တအားတင်ပေးခဲ့သည်။

အောင်စာရင်းထွက်လာတော့ အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးနှင့်၊ အပနာမ ပြောသံတွေ တိတ်သွားသည်။ ကျူရှင်အမျိုးမျိုး ထားပြီး မကြောင့်မကျ၊ မတောင့်မတ ကျောင်းနေစေခဲ့ပါလျက် စာမေးပွဲကျရုံးသည့် ကျောင်းသားမိဘများ၏ လက်ညှိုးထိုး၍ စံတင်ပြောစရာ ဖြစ်လာရသည်။

တော်လိုက်တဲ့ ကလေးဟု ချီးကျူးသံ စိစိညံခဲ့သည်။ သူက ဆရာ ဦးမြတ်သွင်၏ ခြေဖျားအစုံကို နဖူးထိ၍

ကန်တော့ခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘာလုပ်မလဲ။

ဆရာဦးမြတ်သွင်က သူ့အဆက်အသွယ် ပုဂ္ဂိုလ်များကို အကြောင်းပြု၍ စာရေးတစ်နေရာလောက်တော့ အလုပ်သွင်းပေးလို့ဖြစ်သည်။ သို့တစေ တပည့်ဖြစ်သူက စာရေးစာချီဘဝကို သာ ယာမက်မင်ပြီး ကြိုးစားမှုကိုလျော့၍ ဘဝလမ်းဆုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သူ့မှာ လှအောင်ထံမှ ဘာမျှော်ကိုးချက်မှ တုံ့ပြန်ရစရာ မရှိ။ သူ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလိုက်သည့် ပင်ပျိုကလေးက ပွင့်လာမည့် ထုံသင်းမွှေးပျံ့သော ပန်းပွင့်လွှာကလေးများကို ကြည့်၍ တစ်စုံစီမိမ့် တသိမ့်သိမ့်ကြည့်နူးမှုကို ခံစားချင်သည်။

ပန်းနှစ်ပွင့်သုံးပွင့်လောက်ပွင့်ပြီး ပျိုးတုံးပင်ပျို မဖြစ်စေလို့ ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ပွင့်စေချင်သည်။

စာရေးစာချီ အားမန်က ဖျော့သွယ်သည်။ ဆိုက်ကား

သမား အားမာန်က တင်းမာသည်။ ဆိုက်ကားနင်းရင်း ဘွဲ့ယူစေချင်သည်။ အများအပြင် မဖြစ်နိုင်လို့ ပြောတာကို ဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ပြမည် အားမာန်မျိုး မွေးသည်ကို ပို၍ သဘောကျသည်။ ဆိုက်ကားနင်းရင်း လုပ်သားကောလိပ် တက်လို့မရ။ လှအောင်ရမည် အမှတ်ပေါင်းက ဥပဒေဘွဲ့ အကြိုးဝင်နေသမို့ နေကျောင်းသားအဖြစ် ဥပဒေဘွဲ့ ဆွတ်ခူးဖို့ လမ်းညွှန်ချက်ပေးခဲ့သည်။

မင်းနည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းမယ်ကွား၊ ခုထက်ပဲ ပိုပြီး ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောစရာရှိပေမယ့် တကယ်လုပ်ရင် အဟုတ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်လုပ်ရမှာကတော့ မင်းပဲ၊ စာအုပ်အတွက်နဲ့တော့ မပူနဲ့ ဆရာရှာပေးမယ်၊ စတိုင်ပင်ရဖို့လဲ ဆရာအစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမယ်။ မင်းတို့ မိသားစု အနေအထားအရ ဆိုရင် စတိုင်ပင်ရဖို့ သေချာတယ်။

ဆရာ ဦးမြတ်သွင်က ဤသို့အားပေးစကား ဆိုရုံမက သုံးဘီးမောင်းရင်း ဘွဲ့ယူသူ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကောင်တာထိုင်ရင်း ဆရာဝန်ဘွဲ့ရခဲ့သူ၊ သတင်းစာပို့ရင်း အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရသူများကို လက်တွေ့လိုက်ပြခဲ့သည်။

တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက ကိုယ့်သားသမီးကို သုံးဘီးမောင်းခိုင်းရက်ဘူး၊ ဈေးမရောင်းခိုင်းရက်ဘူး၊ ခု မင်းအမြင်ပဲ သူတို့က သုံးဘီးမောင်းမှ ကျောင်းနေနိုင်တဲ့ အနေအထား မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သုံးဘီးမောင်းရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘွဲ့ရအောင်ယူကြတယ်။ အေးကွာ ခြားနားချက်တော့ ရှိတာပေါ့ကွာ မင်းက ဆိုက်ကားနင်းရင်း ကျောင်းတက်ရမှာဆိုတော့ သူတို့ထက်တော့ ပိုပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တာမရှိ။ မဖြစ်

သေးတာသာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ပမာစကားကို လက်တိုင်ထားပြီး ကြိုးစားရမယ်။ မဖြစ်သေးတာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပြနိုင်သူက လူချွန်ပဲ၊ တော်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးနော် လှအောင်ချွန်ရမယ်။

ဆရာ ဦးမြတ်သွင်က တပည့်ဖြစ်သူကို အားမာန်တအား သွင်းပေးနေသည်။ သို့တစေ လှအောင်က ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချဖို့ ဝန်လေးနေသည်။ ထိုင်နေအကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လေမလားလို့ မဝံ့မရဲ ချီတိုချတို ဖြစ်နေသည်။

သူ့အလိုသာဆို ဆယ်တန်းအောင်သည်ကို လမ်းဆုံးမှတ်တိုင်အဖြစ် သဘောထားလိမ့်မည်ပါ။ ဆရာဦးမြတ်သွင်၏ စေတနာကို တုံ့ပြန်ချင်သော ဆန္ဒကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်ဆရာ

စစ်မဖြစ်ခင်က တရားရေးနယ်ပယ်နှင့် ဥပဒေလောကတွင် မျက်နှာဖြူဦးလိပ်ကပြားများနှင့် အိန္ဒိယ အမျိုးသားများသာ ကြီးစိုးတွင်ကျယ် ချယ်လှယ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကျွန်ဘဝတွင် ရုန်းထနေရသည့် မြန်မာလူမျိုးမှာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ဖို့ မလွယ်။ အောက်တန်းရှေ့နေလောက်အဆင့်နှင့် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်နေရသည်။

သင်ကြားလျှင် တတ်မြောက်သိမှတ်ရန် လွယ်လင့်တကူ ရှိသော ဥပဒေပညာရပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထား၍ စကားလုံးအသုံးအနှုန်းများ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်အောင် လုပ်ထားရုံမက ဥပဒေလောကသို့ မြန်မာလူမျိုးများအလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ခွင့် မရအောင်လည်း ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း လုပ်ထားသည်။

ရှေ့နေကို အောက်တန်းရှေ့နေ၊ အထက်တန်း ရှေ့နေ ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားထား၏။

အောက်တန်းရှေ့နေ (လိဝါးဂရိတ်ပလီဒါ) ကို ခုနှစ်တန်း အောင်လျှင် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခွင့်ပေးပြီး၊ အထက်တန်းရှေ့နေ စာမေးပွဲသို့မူ တက္ကသိုလ် ဥပစာ အထက်တန်း (အင်တာမီဒိတ်) အောင်မှ ဖြေဆိုခွင့်ရသည်။ ဝတ်လုံစာမေးပွဲကျတော့ ဘွဲ့တစ်ခု ရပြီးမှ ဆက်လိုက်ရသည်။

ဥပဒေလောကသို့ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများထဲမှ ဝတ်လုံ တော်ရအဖြစ် ဦးစွာပထမ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင်ရောက်ထိုးဖောက်ခဲ့ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရခိုင်အမျိုးသားကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများက နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်ကြသည် မှ တရားရေးနယ်ပယ်နှင့် ဥပဒေလောကထဲသို့ မြန်မာတိုင်းရင်း သားများ ဝင်ရောက်ရန် လမ်းပွင့်ခဲ့သည်။

ရှေးခေတ်ရှေ့နေကြီးများမှာ နာမည်တစ်လုံးကို သိက္ခာ ရှိရှိ ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည်။ ပရမ်းပတာမနေ၊ ပေါက်တတ်တရ မပြော၊ အလုပ်ခွင်မှ သူ့နယ် ကိုယ့်နယ်၊ သူ့စည်း ကိုယ့်စည်းထား ကြသည်။

မိမိအမှုသည်၏ ရုံးချိန်းရက်ကို အလွန်လေးစားသည်။ ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိ။ လာရောက်ကြသည်။ ယခုခေတ်ရှေ့နေများလို တရားရုံးက သတိပေးရခြင်းမျိုး ဘာမျိုးမရှိ။ 'ကျီးဘုတ်ရိုသေ၊ ဘုတ်ကို ကျီးရိုသေ' ဆိုသလို သိက္ခာသမာဓိကို အလေးထားကြသည်။

အမှုသည်ကြိုက် ရှေ့နေအဖြစ်မျိုးလည်း မရပ်တည်။ ခုခေတ်မှာတော့ အမှုသည်ကြိုက် လုပ်ကြသည်က ခပ် များများ။

အမှုနှင့်ပတ်သက်သော်လည်း အရည်မချ၊ အဖတ်မရ ရုံး က အရေးတယူ မှတ်တမ်းမတင်သည့် အရူးချေးပန်းမေးခွန်းများ ကို အမှုသည်အကြိုက် အချိန်ဖြုန်းမေးမြန်းခြင်းဖြင့် လေမရှည်ကြ။

လူနာက ဆရာဝန် ဆေးထိုးမှ ကြိုက်သလို အမှုသည်က ရှေ့နေမေးခွန်းများများ မေးမှ ကြိုက်ကြသည်။

လိုရင်းတိုရှင်း ရှေ့နေမျိုးဆို အမှုသည်က မကြိုက်။ ဒါကြောင့်လည်း တချို့က အမှုသည်အကြိုက်၊ တိုရှင်း လိုရင်း မဟုတ်ပဲ ဝေလေလေ ရှည်တေတေ လုပ်ကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး သည်တက်ခေတ်၊ အောက်တန်းရှေ့နေ၊ အထက်တန်းရှေ့နေ မခွဲခြားပဲ ရှေ့နေဟူ၍သာ အသိအမှတ်ပြု လိုက်သည်။ စနစ်သစ် ပညာရေးတွင် ဘီအေ၊ ဘီအက်စ်စီ အောင် ပြီးမှ ဘီအယ်တက်ရသည့်အစား အယ်လ်အယ်လ်ဘီဘွဲ့ တိုက်ရိုက် ယူနိုင်သည့် စနစ်ကို အစားထိုးလိုက်သည်။

လှအောင်က ကျောင်းစာသင်ခန်းနှင့် ဆိုက်ကားကို တွဲ လျက် ဆိုက်ကားနင်းရင်း စာကျက်၊ စာကျက်ရင်း ဆိုက်ကားနင်း ခြင်းဖြင့် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ချီတက် နေသည်။

ဆိုက်ကားနင်းသည့်အခါ သူ၏ဝတ်စုံမှာ လုံချည်တပတ် နွမ်း အစိမ်းရောင်၊ စစ်အင်္ကျီ လက်ရှည်နှင့် ဝါးဖတ်ဦးထုပ်၊ စစ် အင်္ကျီလက်ရှည်မှာ အကြမ်းခံသည့်အပြင် လက်ကို နေမလောင် အောင် ကာကွယ်ပေးသည်။ ကျောင်းတက်တော့ အင်္ကျီအဖြူနှင့် ကချင်လုံချည်ရိုးရာဆင်ကို ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ကချင်လုံချည်ရိုးရာ ဆင်က အပေအတေခံသလို အသားလတ်သည့် သူ့အသားနှင့်

လိုက်ဖက်သည်။ တခါတလေတော့ မီးခိုးရောင် ဘားမား တက် ထရက်အပေါ် အင်္ကျီဝတ်တတ်သည်။

ချစ်တတ်သည့်အရွယ်မှ အချစ်ရေကို စိတ်ဝင်စားပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝပေး အခြေအနေအရ ထိုမှာဘက်သို့ ဦးမလှည့်သာ။

သို့တစေ အခွင့်အရေးပေးသူ တစ်ယောက်တော့ ရှိနေ သည်။ မြင်းက မလှုပ်ပေမယ့် ခုံက ခပ်လှုပ်လှုပ်။

မခင်သောင်းနှင့် မနက်တိုင်း မျက်နှာချင်း ဆုံခဲ့ကြသည် မှာ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနှစ်နှစ်ကာလသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ ဆိုက်ကား သမားဆိုတာက မနက်ကို ဝမ်းအရင်ဖြည့်ရသည်။ တခါတလေ စောစောခရီးသည် အဆင်ပြေသည့်အခါ ခရီးသည်ကို အရင်၊ အစားကို နောက်ထားရသော်လည်း များသောအားဖြင့် အစားကို ဦးစားပေးရသည်။ မနက်မိုးလင်းအစာမရှိဘဲ ဆိုက်ကားနင်းရင် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာတတ်သမို့ ခရီးဝေးသမားကို ပို့လေ့ မရှိ။

လှအောင်မှာ စိန်ဂွန်းဈေးကို ပို့ရသည့် ပင်တိုင်ဖောက် သည်ရှိသည်။ ခရီးတကာ နီးနီးမဟုတ်၊ သည်လောက်ခရီးကို အစာ မရှိပဲ နင်းလို့မရ။ အများအားဖြင့် ဆိုက်ကားသမားများမှာ လက် ဖက်ရည်နှင့် ဒူးယားကြိုက်ကြသည်။ မနက်ပိုင်း နံထော (နံပြား ထောပတ်သုတ်)၊ ပဲနံ (နံပြားနှင့် ပဲပြုတ်) ဒါမှမဟုတ် မုန့်ဟင်းခါး၊ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် လိုက်ဖက်သည့် လက်ဖက်ရည်၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် လိုက်သည့် ဒူးယား စသည်များကို စားသောက်ကြစမြဲ။

ရုံးစာရေးတစ်ယောက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှန်မှန် မထိုင် နိုင်စေကာမူ ဆိုက်ကားသမားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှန်မှန် ထိုင်

နိုင်သည်။

လှအောင်က လက်ဖက်ရည်ကို ပါးစပ်နှင့်တည့်အောင် အကျင့်မလုပ်၊ အဆာခံသည် ထမင်းကြော်စားပြီး ရေနွေးကြမ်း နှင့် ပါးစပ်တည့်အောင် လုပ်ထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ကို လုံး လုံးမသောက်သည်တော့ မဟုတ်။ ခရီးသည်က အဆင်ပြေပြီး၊ ဝင်ငွေ မြက်မြက်ရသည့်နေ့မျိုးတွင် ချိုဆိမ့်ကလေး တစ်ခွက်နှင့် ဒူးယားလေးတစ်လိပ်ကို တွဲစပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ်တော့ မသောက်။ အထူးသဖြင့် မနက်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်လေ့ မရှိ။ တကျပ်ခွဲနှင့် ဗိုက်တင်းသည် ထမင်းကြော်စားပြီး ရေနွေး ကြမ်းခါးခါးလေးနှင့် ကိစ္စပြီးလေ့ရှိသည်။

ထမင်းကြော်ရောင်းသည့် မခင်သောင်းနှင့် မနက်တိုင်း ဆုံစမြဲ။ ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်ခွက်ကလေး ထင်းထင်းပျပျ ပေါ် စမြဲရှိသူ မခင်သောင်းက သူ့အပေါ် လိုက်လျောလွန်းသည်။ မဆွတ်ခင်က ညွန့်ဟန်အမျိုးမျိုးပြခဲ့သည်။ စေတနာ ရေစီးကမ်း ပြိုလွန်းသည်။ လှအောင်က မခင်သောင်းကို တရင်းတနီး လိုက် လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း ဟိုနယ်သည်နယ် အရိပ် အဆင်မျိုး လုံးဝမပြ။

မခင်သောင်းက အကျည်းမတန်ပါ။ ညိုညိုယဉ်ယဉ်၊ တုတ် တုတ်ကစ်ကစ်ကလေး။ ရုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကျိုဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း ပါးချိုင့်လေးကြောင့် အပြုံးလှသည်။ စကားပြော ပုံက ချစ်စရာလေး၊ အနေအထိုင် ပီပြားသည်။ စကားပြောပုံက ချစ်စရာလေး၊ အနေအထိုင် ပီပြားသည်။ မိန်းမတို့၏ အလတ်ပါး ဟု ဆိုအပ်သော ဆံနွယ်ကြီးမှာ သန်စွမ်းပျော့ပျောင်းရှည်သွယ်

ကျော်ပြသန့်

သည်။ ဝိတုံးရောင်ကေသာ ဖြေကာချလိုက်ရင် သုံးတောင့်တထွာ ဆိုသည့်မျိုး။ ဘီးကြောပတ် ပတ်ထားလျှင် အယ်ပြီးကားထွက်နေ သည်။

လှအောင်က မခင်သောင်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသည် ကော့ မဟုတ်ပါ။ သို့တစေ မခင်သောင်းတို့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ တွေ တပြုံကြီး။ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေက ရပ်ကွက် အော်ကြော လန်တွေ။ တူးတူးခါးခါးဆိုးကြသည်။ သူတို့အသိုက်ထဲကို ဝင်ဖို့တော့ မစဉ်းစားဝံ့။

ဒါကြောင့်လည်း မဆွတ်ခင်က ညွန့်ဟန်ပြနေသည့် မခင်သောင်းကို သူက ဆွတ်ယန့် မပြခဲ့ပါလေ။

လှသောင်း ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်ခဲ့သည့် နောက်တကြောင်း မှာ ဆိုက်ကားနင်းဖော် သူငယ်ချင်း ခင်စိုးကြောင့်။ ခင်စိုးက မခင်သောင်းကို အသေအလဲကြိုက်သည်။ စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်သည်။ သို့တစေ မခင်သောင်းက ခင်စိုးကို 'ဟင်' သည်။ ကျောက်ပေါက် မာသက်သက်ရှိသည့် ခင်စိုးကို ကျောက်ရူးလို့ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ခေါ် ပြီး မျက်နှာသာမပေး။ ခင်စိုးကလဲ ကျောက်ရူးပဲပါလို့လား။ မခင်သောင်းကို ချစ်လွန်းလို့လားမသိ၊ မခင်သောင်းနှင့်တွေ့ရင် မျက်နှာရူးလွန်းသည်။ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို တဟဲဟဲနှင့် မျက်နှာ ပိုးမသတ်ပဲ ခံသည်။

ခင်စိုးက ကျောက်ပေါက်မှာ သက်သက်ပါသော်လည်း ရုပ် မဆိုး။ အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီးလုပ်သည်။ သူက ညနင်းသမား၊ ညနင်း ဆိုက်ကားသမားများမှာ နေ့နင်းသမားလောက် မပင်ပန်းသော် လည်း အိပ်ရေးပျက်သည်။ အန္တရယ်များသည်။ နေ့သမားက ကား

တောဝါကို ကြောက်ရသည်။ ညသမားက လူတောဝါကို ကြောက် ရသည်။ ညနင်းဆိုက်ကားသမားကို အများဆုံး ဒုက္ခပေးလေ့ရှိသူ များမှာ အမူးသမား၊ ဖဲဝိုင်းပြန်၊ လူပေလူတေများနှင့် ညဉ့်ငှက်မယ် များပါလေ။

ညနင်းသမားက သူတို့ကြောင့် တခေါက်ဆို တခေါက် စို့ စို့ပို့ပို့ရတတ်သလို၊ ပြဿနာအဖုံဖုံလည်း တက်တတ်သည်။ အခန့် မသင့်ရင် ရဲစခန်းသို့အထိ ရောက်တတ်သည်။

ညနင်းသမား၊ နှစ်မျိုးရှိသည်။ အမူးသမား၊ ဖဲသမား၊ ဒုစရိုက်လောကသားများ၊ ညဉ့်ငှက် များနှင့် လုံးဝမဆက်နွယ်ပဲ ခရီးသည် သန်သန်နှင့် ဆက်နွယ်သည့် ဆိုက်ကားသမားနှင့် ဘရတ်သုတ်ခသမားများနှင့် တပူးတွဲတွဲရှိ သည့် ဆိုက်ကားသမားဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆိုက်ကားသမား မဟုတ်ပဲ ဆိုက်ကားနင်းနေကြသော ရုံးစာရေး၊ စက်ရုံအလုပ်သမားစသည် များမှာမူ ညဉ့်လုံးပေါက် မနင်းကြ၊ ရုပ်ရှင်ပြီးချိန်တွင် သိမ်းကြ သည်။

ခင်စိုးက ညဉ့်လုံးပေါက်သမား။ ပြီးတော့ သူက ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး၊ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်သမားများနှင့် ထွေးရောယှက်တင် ရှိသူ လှအောင်တို့ထက် ဝင်ငွေပိုရသော်လည်း အန္တရာယ်ယာဉ် ကြောပေါ် နင်းနေရသောကြောင့် ခဏ ခဏ ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ခင်စိုးက လျင်သည်၊ နပ်သည်။ ပါးသည်၊ လည်သည်။ မိုက်သွေးလေးလည်း ရှိသမို့ သူ ခံလှည့်နည်းသည်။

မခင်သောင်းက ခင်စိုးကို ဖယ်ရှောင်ရှောင် လှုပ်သည်မှာ

သည်အကြောင်း တကြောင်းလည်း ပါသည်။ သူ့ကို နေ့နင်းပြောင်း
ဖို့ လှအောင်က မကြာခဏ တိုက်တွန်းခဲ့ပေမယ့်မရ။

သူက ကျောပူ ချွေးထွက်ပြီး ဝမ်းမအေးချင်၊ ကျောမပူ
ချွေးမထွက်ပဲ ဝမ်းအေးချင်သူ။

ဆိုစကားတော့ ပြောသည်။

မခင်သောင်းကသာ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရင် နေ့နင်း
ပါမည်တဲ့။

မနီးစပ်ပါ။

ခင်စိုး ဆိုက်ကား သိမ်းချိန်တွင် မခင်သောင်း ဆိုင်ထွက်
ပြီ။ ပထမဆုံး ဈေးဦးပေါက်စားသူမှာ ခင်စိုး။ ဗိုက်ဆာလို့လည်း
စားသည်။ မဆာပဲနှင့်လည်း စားသည်။ ဘယ်သူ အစားပျက်ပျက်
ခင်စိုးကတော့ မပျက်။

မခင်သောင်း၏ မျက်နှာကို ပထမဆုံးမြင်ရသူအဖြစ်
ဝံ့ချိန်တင်ထားသူပါ။

လောကကြီးမှာ ရတာမလို၊ လိုတာမရ စကားပမာ ပေါ်
လာရသည်မှာ သည်သို့သော အကြောင်းတွေများကြောင့်လား။

* * *

သုံး

ယက်ယက်ယိုယိုလှသည်ဟု မဆိုသာစေကာမူ စွဲစွဲထင်
ထင် လှသည်ဟု ပြောနိုင်သော အမျိုးသမီးနှင့် ဘူတာကြီးတွင်
နှစ်ကြိမ်ဆုံပြီးနောက်၊ နောက်ထပ်မဆုံဖြစ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အစွဲ
အလန်းမထား။ သူ့အပေါ် တရင်းတနီး ဆက်ဆံပြီး မောင်လေးလို့
ခေါ်ခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် အမှတ်အသားတော့ ပြုလိုက်မိသည်။
ဘယ်မှာနေ၍ ဘာလုပ်နေသည်ကိုလည်း သိစရာမလိုသဖြင့်
မစပ်စု ခဲ့။ ထပ်ပြီးတွေ့ရပါစေလိုလည်း မတောင်းတခဲ။ သို့တစေ
ဆုံမိကြ ပြန်သည်။ ဘူတာကြီးမှာ မဟုတ်။ တိုင်းတရားရုံးမှာ။

အမျိုးသမီးနှင့် တွဲလာသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က အသက်ငါးဆယ်
ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည်။ ဥပမာဓိရုပ်သားနားသလို၊ ဝတ်စားဆင်ယင်
ပုံကလည်း ထည်ထည်ဝါဝါရှိသည်။ ရုပ်ရေတင်သည်ဟု ဆိုရ
လောက်အောင် နုနယ်သည်။

တရားရုံးသို့ လာသူများမှာ အများအားဖြင့် ရှိ၊ ရှိ၊ ကျိုး၊ ကျိုး၊
ဟန်ပန်ထင်စမြဲ။ ရဲစခန်းတို့ တရားရုံးတို့ကို လာရောက်ပြီးဆိုရင်
ရှိုရင်းစွဲဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ဟန်ပန်များ လျော့သွယ်သွားကြစမြဲရှိ
ကြ၏။

သူကတော့ ဒီလိုမဟုတ် ရှိရင်းစွဲဟန်ပန်ထက် ပို၍ ဝင့်ကြားထားသည်။ ကိုယ်အပေါ် စီးက နေရမည့် နေရာမျိုးကို လာသည့် ဟန်ပန်ထင်နေသည်။

မောင်လေးဟု ခေါ်သည်။ မမကလည်း ဘူတာမှာ ခရီးသည်အဖြစ် တွေးဆုံစဉ်ကပုံနှင့် သိသိသာသာကြီး ခြားနားလွန်းနေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အလှကောက်ကြောင်းတွေ ဆွဲထားပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ကြည့်ပုံအားလုံး သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနေသည်ဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိနေသည်။

အပြင်အဆင်ကြောင့်လားမသိ။ ပို၍လှနေသည်။

လှအောင်က ဥပဒေဝန်ထမ်းရုံးကအထွက် သူတို့က ရုံးခန်းထဲကို အဝင် နီးနီးကပ်ကပ် ဆုံတွေ့လိုက်ရသည်။ မမအကြည့်က မျက်ကနဲအကြည့်၊ သူ့ကို မှတ်မိလေဟန် မပြု။ သူကတော့ တွေ့ကတည်းက မှတ်မိလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ဆုံတွေ့ခြင်းမှာ တစ်ကြိမ်မဟုတ်ပဲ နှစ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ကြသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်က တရားခွင်ခန်းမထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က ခုံတန်းတစ်ခုတွင် ထိုင်နေကြသည်။

လှအောင်က ချိန်ဘာခေါ် လက်တွေ့သင်တန်း ဆင်းနေရသဖြင့် ဆရာဖြစ်သူ ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးမြင့်မောင်နှင့် တရားခွင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဆရာဖြစ်သူ ဦးမြင့်မောင်လိုက်သော အမှုကို အရင်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်သောကြောင့် လှအောင်က ဆရာအနားမှာထိုင်၍ စစ်ဆေးချက်များကို မှတ်ရန် ဘောလ်ပင်နှင့် စာရွက်များထုတ်ပြီး အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်သည်။

အမှုစစ်ဆေးသည့်နေရာမှာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး။

မြို့နယ်တရားရုံးမှာလို အဝင်အထွက်မများ။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိ။ မြို့နယ်တရားရုံး တရားခွင်မှာလို တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့တွေ ပူးကပ်မနေ။ ထိုင်ရန်ခုံများလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ များများ စားစားရှိသည်။ တရားခွင်တွင် ရှေ့နေ စကားပြောသည်ကလွဲလို့ အပြင်လူများ စကားပြောလေ့မရှိကြ။ တိုင်းတရားရုံး ဆိုသည် အရှိန်အဝါကလည်း ကြီးသည်။

လှအောင်က လည်ကတုံး အင်္ကျီအဖြူ၊ လည်ထောင်တိုက်ပုံ အင်္ကျီအနက်၊ ပုလဲပေါက်ယောလုံချည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လှိုင်းတွန့်ကလေး ယောင်ယောင်ရှိသည့် ဆံပင်ကို ပိပိပြားပြား ဖီးသင်ထားသည်။

အမျိုးသမီးက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော်လည်း မှတ်မိပုံမရ။ ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်နေဟန်ရှိသလို လူသူမရှားဟု ထင်နေလိမ့်မည်ပါ။

ရေနံရည်စနေသည် နှီးချောဦးထုပ် စစ်အင်္ကျီ အစိမ်းရောင် လက်ရှည်နှင့် ဘူတာကြီးရှေ့က ဆိုက်ကားသမား သူ့ရှုပ်သွင်နှင့် ဆံပင်ကို ပိပိပြားပြား ဖီးသင်၍ လည်ကတုံး အင်္ကျီအဖြူ၊ လည်ထောင်အပေါ်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ဆင်ထားပြီး တရားခွင်မှာ ရှိနေသည့် သူ့ရှုပ်သွင်မှာ ခြားနားခြင်း ရှိနေသည်မှာ မဟုတ်ပါ။ တူသယောင်ရှိစေကာမူ ဆိုက်ကားသမားနှင့် ရှေ့နေကိုတော့ တွဲစပ်ကြည့်လိုက်သည့် မထင်ရာ တွဲစပ်၍လည်း ကြည့်စရာ အကြောင်းမရှိပါလေ။

သူတို့အမှုကို ရက်ချိန်းပေးလိုက်သဖြင့် အမျိုးသမီး ထိုင်နေ

ရာမှ ဖြတ်လျှောက်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။

မျက်လုံးချင်း အနီးကပ် ဆုံမိကြပြန်ပြီ။ သူက သိဟောင်း ကျွမ်းမဟောင်း အပြုံးမျိုး ဝင့်ပြသင့်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ မဝင့်ပြမိ။

ချိန်ဘာ ဆင်းနေသည်အထိ သူ ဆိုက်ကားနင်းနေဆဲ။ ရှေ့နေ လိုင်စင်ရသည့်အထိလည်း အခြေအနေအရ ဆိုက်ကားကို လက်လွှတ်ချင်မှ လက်လွှတ်ရဦးမည်။ လိုင်စင်ရပြီး အမှုငှားမည့် သူ ချက်ချင်း အွေ့ဖို့မှာမလွယ်။ ဆရာဖြစ်သူနှင့် အတော်ကြာ တွဲလိုက်ပြီး တစင်ထောင်နိုင်သည့် အခြေအနေရောက်ဖို့ကို ဇွဲနှင့် ကြိုးစားရလိမ့်မည်ပါ။

ဆိုက်ကားနင်းယင်း ဆယ်တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ ရသည်။ အယ်(လ်)အယ်(လ်)ဘီဘွဲ့ကို ဆိုက်ကားနင်းရင်း ရခဲ့ပါ သည်။ ဆိုက်ကားနင်းရင်း ချိန်ဘာ ဆင်းခဲ့သည်။ ဆိုက်ကားနင်း ရင်း ရှေ့နေလိုက်ရတော့လည်း ဘာထူးမှာမို့လဲ လိုက်ရမည်သာ။

တခုတော့ ရှိသပေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တင့်တယ်အောင် ဟိတ်ဟန်လေးနှင့် နေဖို့တော့ လိုမည်။ အဲဒီတော့ မနက်ကနေ ညနေအထိ လည်ထောင်အင်္ကျီ အနက်ကလေးဝတ် ညဦးပိုင်း အမှောင်ရိပ်သန်းချိန်မှာ အစိမ်းရောင် စစ်အင်္ကျီလေး ပြန်ဝတ် ပြီး ထမင်းနှင့် ဟင်းလျာဖိုးလေး ရှာရုံသာ။ စနေ တနင်္ဂနွေကျ တော့ မျက်မှန်အနက်ကလေးတပ်ပြီး နင်းသင့်နင်းရမှာပေါ့။

ကိုယ့်ဘဝပေးအခြေအနေက အတက်ချီကျေစံကိုင်၍ လည်ထောင်အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဟန်ရေးပြနိုင်သည့် အနေအထားမှ မဟုတ်တာ။ ဆိုက်ကားကို ခြေစုံကန်၍မဖြစ်။ ရှေ့နေဖြစ်ပြီဆိုပြီး

ဟန်တလုံး ပန်တလုံး နေနိုင်သည့်ဘဝ အနေအထားမျိုး မရှိသေး။ ပြီးတော့ သူနင်းနေသည်က အငှားဆိုက်ကားမဟုတ် ကိုယ်ပိုင်၊ အငှားဆိုက်ကားနင်းသူက ကိုယ်ဖို့ထက် ပိုင်ရှင်ဖို့ အလျင်ရှာရ သည်။ သူတို့က နားနားနေနေ နေလို့မရ။

'ကိုယ့်အတွက် မကိုက်သေးဘူးဟေ့ သူ့အတွက်ပဲ ရှိသေး တယ်' ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်သမားကတော့ သည် အပြောအဆိုမျိုးပြောစရာမလို၊ ခရီးသည်ရလို့ ဘီးစလိမ့်လိုက်သည် နှင့် ရသည့်ပိုက်ဆံမှာ သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်။

ဆိုက်ကားတွေ ဈေးတက်လာသည်။ လေးထောင်အထက် ဈေးခေါ်ကြသည်။ မဆန်းပါ။ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းနေကြသည် ကိုး။ နားနားနေနေ သမားသည်ပင်လျှင် ဝင်ငွေနှစ်ဆယ်ထက် ကျော်သွားတတ်သည်။

နင်းသူအတွက် တွက်သားကိုက်သမို့ ဆိုက်ကားထောင်သူ လည်း တွက်သားကိုက်သည်။ 'ဈ' အက္ခရာ၊ ဘီခြောက်ရာ လေးဘီး တစ်စီးမှာ သိန်းကျော်သည်။ ဝင်ငွေက တစ်နေ့တရာ၊ ဆိုက်ကား ဆယ်စီးထောင်သည့် အရင်းအနှီးမှာ ငါးသောင်းဝန်းကျင်၊ ခြောက် သောင်းထက်မပို၊ တစ်နေ့ဝင်ငွေ အနည်းဆုံးရှစ်ဆယ်၊ ပြင်ဆင် စရိတ်ကျတော့ ဆိုက်ကားနှင့် မော်တော်ကား ကုန်ကျငွေ ဘာမှ မဆိုင်၊ ဆိုက်ကားမှာ ပရိမီယံကြေးတို့ ဘာတို့ပေးစရာမလို။ ဓာတ်ဆီ အတွက် တန်းစီရသည့်ဒုက္ခမရှိ။

အသေးအဖွဲ အပျက်အစီးကို အငှားနင်းသူ ခံရသည်။

ကားထောင်သူက အတိုက်အခိုက်အတွက် ရင်တမမ ရှိရ သည်။ ဆိုက်ကားက အတိုက်အခိုက်နည်းသည်။ ဆိုက်ကားနင်းသူ

က ကိုယ့်အသက်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အထူးသတိထား၍
ဂရုစိုက်သည်။ အတိုက်အခိုက်မရှိတော့ မဟုတ် ရှိသည်။ နည်း
သည်။

ကားဒရိုင်ဘာက ကားပိုင်ရှင်အပေါ် ပတ်နည်းအမျိုးစုံ
ရှိသော်လည်း ဆိုက်ကားနင်းသူက ပိုင်ရှင်အပေါ် 'ပတ်နည်း'
နည်းသည်။

ဆိုက်ကားတစ်စီးလောက် ထောင်ပြီး ဒူးနဲ့စားနေသူတွေ
အများကြီး။

ထားဘိတော့။

တိုင်းတရားမှာတွေ့ပြီး တပတ်ပင်မကြာ၊ စိတ်မဝင်စား
သေးသော်လည်း အမှတ်အသားပြုရသည့် အမျိုးသမီးနှင့် ဆုံကြ
ပြန်သည်။ တူတာကြီးမှာတော့ မဟုတ်၊ သူပင်တိုင်ဂိတ်ထိုးလေ့ရှိ
သည့် ဖ-ဆ-ပ-လ ရပ်ကွက် တိုက်နံပါတ် (၅)ရှေ့မှာ တိုက် (၅)ဘေး
နှင့် ဆေးပစ္စည်းဆိုင်က ထွက်လာခြင်းပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်လုံး
အလှပေါ်အောင် ချပ်ချပ်ယပ်ယပ် ချုပ်ထားသည့် ချောကလက်
အသွေးပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် နေကာမျက်မှန် လှလှလေး တပ်လို့ပါ။
လက်တစ်ဘက်မှာ အထုပ်တစ်ထုပ်။ လက်တစ်ဘက်က ဆလင်း
ဘက်ကိုင်လို့ လက်ထဲက အထုပ်မှာ အတော်ကလေးကြီးသည်။
ဆေးများဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ တဗူးတလေတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ဆေး
တမျိုးတလေ ဝယ်ဖို့ အခက်အခဲရှိတတ်သော်လည်း လေးငါးမျိုး
ဝယ်ဖို့ အခက်အခဲမရှိသူများလည်း ရှိကြလိမ့်မည်ပါ။ လောက
ဓမ္မတာပေကိုး။

'ဟော မောင်လေးပါလား'
'ဟုတ်ကဲ့ ဆေးလာဝယ်တယ် ထင်တယ်'

အမျိုးသမီးက အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။
'ကဲ အတော်ပဲ မကို သိမ်ဖြူလမ်း လိုက်ပို့စမ်းပါအုံး၊
ထွက်လာတုန်းကတော့ လေးဘီးနဲ့သွားမလို့ မောင်လေးနဲ့ တွေ့တာ
နဲ့'

လှအောင်က ဆိုက်ကားလက်ကိုင်ကို လှည့်ပြီး နင်းထွက်
လိုက်သည်။ ဒီလိုခရီးသည်မျိုး ပို့ရတော့လည်း နင်းရသည်ကို
မောသည်လို့မထင်။ ကိုယ်သင်းနဲ့က သင်းပျံ့ပျံ့။

'မောင်လေးမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ဘာတွေရှိ
သလား'

'မရှိပါဘူး အစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်'

'ဟိုနေ့က တရားရုံးမှာတွေ့တဲ့ ရှေ့နေလေးက မောင်လေး
နဲ့ တူလိုက်တာ'

'လူတူမရှား ရှိမှာပေါ့ မမရယ်'

မောင်လေး အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူကလည်း မမလို့ပဲ
ခေါ်လိုက်သည်။

'တူတာမှ တော့တော့ကိုတူတာ'

သူက တုံ့ပြန်စကား မဆိုတော့။ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည် လမ်းမ
ကြီးမှာ ကားတွေရှုပ်သည်။ ကျောက်မြောင်းတာမွေ ဆွဲသည့်
တစ်ကျပ်ကား လေးဘီးမောင်းသမားများမှာ ဘယ်တော့မှ ဖြည်း
ဖြည်းမှန်မှန်မောင်း။ သူတို့လို့ အနှေးယာဉ်များကို ရှိသည်လို့ပင်
သဘောမထားလေသမား မသိ။ မောင်းချင်သလိုမောင်းပြီး ရပ်ချင်
သလိုရပ်ကြသည်။ လမ်းက တလမ်းမောင်းမဟုတ် နှစ်လမ်းမောင်း။
ယခင် (၁၅)လိုင်ဘတ်စ်ကားကြီးများမှာလည်း ထိုလမ်းမှာပင်

အသွားအပြန်မောင်းကြသည်။ ခြေကျင်ခရီးသွားများလည်း ပြတ်လပ်သည်ဟူ၍မရှိ။ ဆိုက်ကားအလယ်ယာဉ်ကြောပေးသို့ နေရာမယူရဲ၊ ညာဘက် ဘေးသို့ ကပ်၍ နင်းရသည်။

မန္တလေးလမ်းထိပ်အလွန်သို့ အရောက်တွင် သူ့ဆိုက်ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်လာသည့် လေးဘီးကားကို ခရီးသည်တစ်ယောက်က လှမ်းတားလိုက်ရာ လေးဘီးကားက ရပ်မည်ဟု အချက်မပြပဲ ရုတ်တရက် သူ့ဆိုက်ကားရှေ့ကွေ့ပြီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ သူသာ သတိမဲ့ နင်းခဲရင် လေးဘီးကား နောက်ပိုင်းကို ခိုင်းကနဲ ဝင်ဆောင့်မိမှာ သေချာသလို လူကို မထိခိုက်သည့်တိုင် ဆိုက်ကားရှေ့ဘီးခွင်သွားဖို့လည်း သေချာသည်။

တကယ်ရှင်းကြပြီဆိုလျှင် နောက်ကတိုက်သူက အလွန်ဖြစ်ဦးမည်။ သူတို့ထင်သလိုမောင်း ထင်သလို ထိုးရပ်သည်ကို ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။

လှအောင်က ကဗျာဆရာ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လေးဘီးကားမောင်းသူကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

‘ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ လမ်းဘေးမှာ ဖလက်ဖောင်းနဲ့ အချက်မပြပဲ ကွေ့ထိုးရပ်တာတော့ လွန်တာပေါ့ဗျ။ ရှေ့ကို နည်းနည်းပြောပြီးရပ်မှာပေါ့’

ကားသမားက ပြောရာပြောကြောင်းမပြော၊ ဂျစ်တစ်တစ် အင်္ဂါတူးသည်။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြရာ လမ်းသွားများ အံ့လာသလို ဆိုက်ကားနှစ်စီးသုံးစီးလည်း ရောက်လာသည်။ ကားသမားတွေက ဆိုက်ကားသမားဆို မထေမဲ့မြင်လုပ်လွန်း

အားကြီးသမို ဖြစ်ပေဟေ့ဆို တွေ့သည့် ဆိုက်ကားသမားများ အပြေးအလွှားရောက်လာစမြဲ။

သူတို့က သည်လိုမှ သွေမစည်း မညီညွတ်လျှင် မဖြစ်။ သူတို့က ခံတက်ကချည်း။ ရောက်လာသည့် ဆိုက်ကားသုံးစီး အနက် တစ်ရပ်တည်းနေ အသိကိုဘခွေးဆိုက်ကားလည်း ပါသည်။

‘မောင်အောင်လေး ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’
အမေးပုစ္ဆာထုတ်လာသည်။ ကိုဘခွေးကို သူက ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ဒါကတော့ ငါ့လူက လွန်တာပေါ့၊ မင်းတို့လဲ ပိုက်ဆံရှာတာပဲ၊ တို့လဲ ပိုက်ဆံရှာတာပဲဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သက်သက်ညာညာရှိကြမှပေါ့၊ ကိုယ်လုပ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း မောက်မောက်မာမာဆိုတော့’

ကိုဘခွေးလေသံက မမာပေမယ့် မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း တခြား ဆိုက်ကားနှစ်စီးပေါ်က ဆိုက်ကားသမားနှစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး ခါးထောက်ရပ်လာသည်။ သူတို့မျက်နှာကြောတွေကလည်း ခပ်တင်းတင်း။

သည်တော့မှ လေးဘီးသမား ငလသံပျော့သွားသည်။ တောင်းပန်စကား ဆိုလာသည်။

‘အေး အဲဒီလိုမှပေါ့ကွာ၊ ငါက ကားမောင်းရတာ ဆိုပြီး ဆိုက်ကားသမားကို မထေမဲ့မြင် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ လူလူချင်းပါ’

အကယ်၍သာ ကိုဘခွေး ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေသည်ကို ဆက်ပြီး အင်္ဂါတူးတူး ဂျစ်တစ်တစ် လုပ်နေလို့တော့ဖြင့် မလှုပ်၊ ဆိုက်ကားသမား လက်သီး မျက်နှာမရွေးဘူးဆိုတာနဲ့ တွေ့သွား

မည်။ ဆိုက်ကားသမားလောကမှာ ကိုဘခွေးက နာမည်တစ်လုံး နှင့်လူ မဟုတ်မခံ လက်မြန်သည်။

'ကဲ မောင်အောင်လေး ခရီးသည် အားနာစရာ ကောင်း တယ်၊ မင်းကလဲ ရှေ့နေဖြစ်တော့မယ့်ဟာ ဆိုက်ကားမနင်းပါနဲ့ တော့လား'

ကိုဘခွေးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဆိုက်ကားပေါ် တက်ပြီး နင်းထွက်သွားသည်။

သူက ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ ချေခင်းပြားကို နင်းချလိုက်သည်။ 'ဟင် မောင်လေးက ရှေ့နေ၊ ဒါဖြင့် ဟိုနေ့ကတွေ့တာ မောင်လေးပဲပေါ့'

မငြင်းသာတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

'ဒါနဲ့များ မောင်လေးက ဆိုက်ကားနင်းနေရတယ်လို့ အခြေအနေအရပေါ့ မမရာ'

စာတိုက်မီးပွိုင့် စိမ်းနေသဖြင့် ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက် ရသည်။

'ဟောဟိုရှေ့နားလေးပဲ'

ပြသည်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ နှစ်ထပ်တိုက် တစ်လှဲ လှေကားတစ်ဆင်းအတက်အဝတွင် ဆရာဝန် ဆိုင်းဘုတ် ချိတ် ထားသည်။

'ရှေ့ မောင်လေး' ငါးကျပ်တန်ရွက်

သူက ပြန်မအမ်းလို့ အိတ်ထဲနှိုက်နေစဉ် 'မအမ်းနဲ့ထေ ယူသွားတော့' ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်မည်အပြု။

'ကျွန်တော် အဲဒီလို မယူတတ်ပါဘူးခင်ဗျ' လှအောင်စကားကြောင့် တုံ့ကနဲ ရပ်သွားသည်။

'မမက စေတနာနဲ့ပါ'

သူ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်နိုင်မီ အပြီးဝေသီ၍ ခပ်သွက် သွက် လှေကားပေါ် တက်သည်။ သုံးကျပ်လမ်း ငါးကျပ်ရလိုက် ပါသည်။

ဆိုက်ကားသမားများမှာ စေတနာရှင်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။

နှုန်းထားမပေးပဲ ဆိုက်ကားတစ်စီးပြီး ပိုက်ဆံပေးခါနီးကျတော့ အလိုလေးတော် တောင်းလှချည်လား၊ သည်လမ်းနဲ့ သည်လမ်းကို တစ်ကျပ်မှတ်လို့ စီးတာ၊ ကဲ... ကဲ... တစ်ကျပ်ခွဲတော့ ယူသွား ဟု နှစ်ကျပ်လမ်းကို ပြားငါးဆယ်လျှော့ပြီး တင်တင်စီးစီးပြောတတ် ကြသည်။

တချို့က သုံးကျပ်ခရီးကို မပြောမဆိုစီးပြီး တစ်ကျပ် လောက်က စပေးတာ တစ်ကျပ်လမ်း မဟုတ်ကြောင်းပြောမှ ပြား ငါးဆယ် ထပ်တိုးပေးပြီး လောဘကြီးလွန်ရန်ကောဟု ဆိုတတ် သည်။

သွားနေကျ မျက်နှာသိမဟုတ်ရင် သူက ဈေးမပြောစေ ကာမူ ကိုယ်ကဈေးပြောမှ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဖြစ်သည်။

ဆိုက်ကားသမားကို ဒုက္ခအပေးဆုံးမှာ အမူးသမား။

ဇက်ထောင်ထောင်၊ ဟန်ပန်ကုန်ဖြေရရ ခပ်ထွေထွေ အမူး သမားဆို ကိစ္စမရှိ။ ဇက်ကျိုးပြီး လူမှန်းမသိအောင် မူးသည့် ငနဲ မျိုးတွေ့ရင်တော့ ခေါင်းသာခါလိုက်။ သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံကို မမတ် လေနဲ့။ ဆိုက်ကားခ မရသည့်အပြင် ပြဿနာကို ဝယ်ယူသော်ဖြစ်

တတ်သည်။

မူးချင်ရာမှူးပြီး နှိုက်ချင်သူက နှိုက်၊ ဖြုတ်သူက ဖြုတ်လိုက်သည်ပိုက်ဆံတို့၊ နာရီတို့ ဆိုက်ကားသမားကပဲ နှိုက်လေ။ ဖြုတ်လေဟန် စွပ်စွဲတတ်သည်။ တချို့က တလမ်းလုံး ညီလေး ညီမလေးနဲ့ စကားပြောကလည်း ချိုလိုက်ပါတ်သနဲ့။ ကိုယ့်ရပ်ကွက် ကိုယ့်လမ်းရောက်တော့မှ ငါနဲ့ကိုင်တုတ်ပြီးချဲလင်းလုပ်တော့တာ။ အဖူးသမားနဲ့ ဖက်ဖြစ်လို့ကတော့လား ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးချည်းပါ။

ရှိသေးသည် ခပ်ထွေထွေနှင့် ဆိုက်ကားစီးပြီး တောင်စဉ်ရေမရလျှောက်ပြော လမ်းမှတွေ့သည့် လူတွေကို အသားလွတ်ချဲ့လင်းလုပ်၊ မခံနိုင်သူတွေနဲ့တွေ့လို့ ပြဿနာဖြစ်သည့်အခါ ဆိုက်ကားသမားက ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါရသည်။

ခရီးသည်ကချည်း ဆိုးသလား၊ ဆိုက်ကားသမားကကော ဆိုးသလားဟု ဆိုငြားအံ့။ သူတို့အထဲမှာလည်း စုံးပြူးတွေ အများကြီးရှိသည်ပါ။ ခရီးသည်ကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း၊ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံတတ်သူ၊ ဈေးပြောမစီးသူဆီမှာ ဆိုက်ကားခ အဆမတန်တောင်းသူ၊ ခရီးသည်နှင့် ရန်ဖြစ်ရမှာ ဝန်မလေးသူ။ ခရီးသည် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်သူ၊ စသည်များရှိသလို ဥပဒေလုပ်ငန်းများနှင့် ခွေးရောယှက်တင် ဆက်နွယ်ပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လုပ်သူများလည်း ရှိကြပါသည်။ သို့သော် အနည်းစုပါပဲ။ ပဲများလေ စုံးပြူးပဲများလေ ဆိုးသလောက်တော့ ရှိသည်ပဲ။

အကောင်းနှင့်ဆိုးမှာ ဒွန်တွဲစမြဲပါ။

*

ဝေဝေနှင့် သူရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ သူက စသည်မဟုတ်။ ဆေးဆိုင်ကအတွက် သိမ်ဖြူလမ်းကို ပို့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း...။

တစ်နေ့...

သူရှိနေရာ ဝိတ်သို့ ဝေဝေရောက်လာသည်။ လာတုန်းက လေးဘီးနှင့်။

'မောင်လေး အားတယ်မဟုတ်လား'

'အားပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ဗဟန်းလိုက်ပို့'

တကယ်တော့ လေးဘီးနှင့် လာသည်ပဲဟာ ဗဟန်းကို ဆက်စီးသွားရုံပေါ့။ လေးဘီးပေါ်က ဆင်းပြီးမှ ဆိုက်ကားငှားပုံကတော့ တစ်မျိုးကြီး၊ စဉ်းစားစရာပါ။ သည်သို့ စဉ်းစားစရာ မရှိပေမယ့် သူက ခေါင်းမခါသာ။ ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီပဲ ဆိုက်ကားပဲငှားငှား၊ ခြေကျင်လာပြီပဲ ဆိုက်ကားငှားငှား။ အားနေရင် လိုက်ရမည်သာပဲ။ ကားနဲ့ပဲ ဆက်သွားရုံပေါ့လို့ ပြောဖို့ရာ ကိုယ့်အလုပ်မှမဟုတ်တာ။ ပိုက်ဆံပေးသူ သွားလိုရာ ပိုပေးရမည်မှာ ကိုယ့်အလုပ်။

လမ်းကျတော့မှ ပြောသည်။

'မမက မောင်လေးကို ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ပြီး ဆိုက်ကား နင်းရင်း ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားတာမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး။ ရှားလဲရှားပါလိမ့်မယ်လေ။ ခုတွေ့လိုက်တော့ မမ သိပ်ချီးကျူးမိရတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မေမေ့ကို ပြန်ပြောရတယ်လေ။ မမတို့ မိသားစုမှာ မောင်လေးလို မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိပေမယ့် အဖီမောင်လေးအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ဆီမှ မရှိ

ခဲဖူးဘူး။ ကျောင်းထားတော့လည်း ကျောင်းမှန်မှန် မတက်ဘူး။ အပေါင်းအသင်းတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ တေပေနေတာပဲ။ အိမ်က ရှိသမျှ ပစ္စည်းလဲ သူဖြုန်းလို့တုန်ပြီ။

လှအောင်က မမပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ဆိုက်ကား ကိုသာ ဂရုတစိုက် နင်းနေသည်။ စကားဝင်ထောက်ခြင်း မပြု အမေးအမြန်း စကား မဆို။ အဆန်းတော့မဟုတ် ဆိုက်ကားနင်း ယင်း ခရီးသည်အချို့၏ မမေးပဲ ရင်ဖွင့်သည့် စကားမျိုးကို ကြား ရစမြဲရှိခဲ့ဖူး၏။

ဗဟန်း ()လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး အခေါက် စတင်တွေ့ဆုံစဉ်က ပို့ပေးရသည့်အိမ်။

မထင်မှတ်ရာ ဖိတ်ခေါ်ချက်ရှိလာသည်။

'မောင်လေး အချိန်ရရင် အိမ်ပေါ်ခဏ တက်ပါအုံးတဲ့' ဖိတ်ခေါ်သူက ဖိတ်ခေါ်သည်ကို ငြင်း၍မကောင်း။ ငါး မိနစ် ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရပါသည်။

ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ဆိုက်ကားထိုင်ခုံပေါ်တင်၍ အိမ်ပေါ် သို့ တက်ခဲ့ရသည်။

သုံးပင်နှစ်ခန်းအိမ်ကို အခန်းဖွဲ့ထားခြင်းမရှိ၊ ဧည့်ခန်း အပြင်အဆင်မှာ လူလတ်တန်းစား အိမ်တစ်အိမ်၏ ပြင်ဆင်မှု ထက် မပို။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာ ခေတ်မမီသော်လည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက် ရှိနေသည်။

မမက သူ့မိခင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရင်း အမေ့နာမည်နှင့် သူ့အမည်ကိုမိ ထည့်ပြောသွားသည်။

အမေ့နာမည်က ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၊ သူမ နာမည်က

ဝေဝေနွယ်။

'သမီးပြောတော့ ဒေါ်ဒေါ်နားတောင် ဒေါ်ဒေါ်မယုံ ချင်ဘူး။ ချီးကျူးပါတယ်ကွယ် ချီးကျူးပါတယ်၊ နောက်လဲ လမ်း ကြိုရင် ဝင်ထွက်ပေါ့'

ဝေဝေက ကော်ဖီဖျော်လာပြီး ချပေးသည်။

ကိုယ့်အကြောင်း ချီးကျူးစကားပြောတော့လည်း နား အစိမ့်သား၊ ဒါပေမယ့် မျက်နှာထားရခက်သည်။

ဝေဝေက စကားတွေ ဖောဖောသီသီ ပြောဆလောက် ပြုံးတဝေဝေနှင့်။

ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် ထိုင်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲ မှာ အမည်မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာသစ်တစ်ရပ် ပေါက်ဖွားလျက်။ တိရစ္ဆာန်ရုံထောင့်တွင် သံချောင်းနှင့်တွေ့သည်။

ကြမ်းခင်းစေး လေးနှစ်ထိပြီး တုံ့တေး ရွှေသူဌေးတာတွင် တစ်နေ့ ဆယ်ပေပတ်လည် မြေတစ်ကျင်းတူး၍ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေး ဖြင့် ဆပ်ပြီးနောက် ပြန်လွတ်လာစက ထောင်နှင့်နီးစပ်သော အလုပ်ကို လက်မြှောက်လိုက်ပါပြီဟု ပြောခဲ့သူ သံချောင်းမှာ ခုံရင်း အလုပ်နှင့် ပြန်လည်မိတ်ဆက်နေပြန်ပါပြီ။

သံချောင်း တစ်ယောက်သာမဟုတ်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုဖြင့် ထောင်ထဲရောက်သူအားလုံးနီးပါးမှာ ထိုလုပ်ငန်းတွင် ပြန်လည်ပျော်မွေ့လျက်ရှိကြ၏။ ထိုအလုပ်အား လက်မလွှတ်နိုင် ကြသည်ကို ဆန်းသည်မဆိုသာ။ ပေါ့ပေါ့နေပြီး လွယ်လွယ်နှင့် မြက် မြက် သက်သက်ရသည့် အလုပ်ကို မမက်မင်သူဟူ၍ မရှိရာ။ သို့ တစေ သူတို့မှာ အဖတ်မတင်ကြ။ ဒါလဲ သဘာဝကြသည်။ လွယ်

ကျော်မြသန်း

လွယ်ရသည့် ငွေကြေးကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်လေ့မရှိကြ။ သောက်သောက်စားစား၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် နေကြသည်။ နောက်ထပ်ရဖို့ မသေချာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ရတာလေးကို ထုပ်ထုပ်ထည်ထည် လုပ်လိမ့်မည်ပါ။ သူတို့မှာ ကတော့ ရစရာတွေ တမျှတမျှတကြီး။ အင်္ဂလိပ်ကားရော မြန်မာ ကားပါ။ အပတ်စဉ်လို လဲနေသည်ပဲဟာ ရှေ့မှာ ကငွေလမ်းခင်း ထားသည်ဟု ပြောနိုင်ရာသို့ ရှိချေရာ ရသမျှ သုံးဖြုန်းနေသည်ကို သဘာဝကျသည်ဟု ဆိုရမည်ပါလေ။

သူတို့က ရသမျှ သုံးဖြုန်းပြီး အန္တရာယ်လမ်းကြောပေါ် လျှောက်နေသော်လည်း သူတို့ကို အတိုးနှုန်းကြီးကြီး ငွေထုတ်ချေး နေသည့် ငွေရှင်များမှာမူ ဖောင်းသည်အလှည့် ဖောင်း၊ ပိန်သည့် အလှည့် ပိန်ဟူ၍မရှိပဲ ဖောင်းပြီးရင်းသာ ဖောင်းနေကြသည်။

ပေါပေါရ လွယ်လွယ်သုံးရမှ အသောက်အစား ဖက်လာ ကြရာ အပျော်သဘောမှ ပင်တိုင်ဖြစ်လာသည်။ ပင်တိုင်သဘော မှ အချိန်မရွေးဖြစ်လာသည်။ မနက်အိပ်ရာထ အရက်နှင့် မျက်နှာ သစ်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်လာသူထံမှသံချောင်းတစ်ယောက် လည်း ပါသည်။

သံချောင်းကျန်းမာရေးမှာ အတော်လေး ဆိုးနေသည်။ ချစ်တတ်သူများက အသည်းစကားပြောသည်။ အသည်း ကွဲသည်ဟု ဆိုစကားပြုကြ၏။ တကယ်တော့ အသည်းစကား မပြောတတ်သလို အသည်းလည်း မကွဲစာတ်ပါ။

တကယ်အသည်းစကားပြောတာ အသည်းကွဲတာက အရက်အလွန်အကျွံသောက်သူတွေ။

အသည်းရောင်၊ အသည်းကြီး၊ အသည်းပွ၊ အသည်း ခြောက်၊ အသည်းကျပ်၊ အသည်းကျဲ့ဟူ၍ ရှိရာ သံချောင်းမှာ အသည်းစကားပြောနေပြီ။ အသည်းကျစ်ရောဂါ ရနေပြီ။

'ငါ့ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါတော့ နေရမယ် မထင်ဘူး၊ မရွာနိုင်တော့လဲ ဝင်လမ်းမရှိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဆေးရုံပေါ်က ခုတင်ပေါ်မှာပဲ အသက်ပျောက်ပါရစေတော့'

ရင်ထဲမှာ နှင်ကန်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သံချောင်းနှင့် မတွေ့တာကြာပြီ။ နေမကောင်းနေသည်ကို မှ မသိလိုက်။ သူက ရပ်ကွက်ထဲမှာ မနေတော့။ စတော့ဂိုက်က ဝါဝါဝင်းရပ်ကွက်ကို ပြောင်းနေသည်မှာ ကြာပြီ။

'မင်းနဲ့ကွာ နေမကောင်းတာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြောခိုင်းလိုက်ရောပေါ့၊ ကဲ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ ဆိုက်ကားပြန်ထားပြီး ကားနဲ့သွားကြမယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ' သူ့အသံမှာ ယခင်ကလို မဟုတ် အတော်ကြီး တိမ်ဝင် နေသည်။ အသံပျက်နေပြီဟု ပြောရမည်သို့။

ဆိုက်ကားအိမ်ပြန်ထားပြီး သုံးဘီးငှား၍ သံချောင်းကို ဆေးရုံပို့ပေးရသည်။ ဆေးရုံမှာ တစ်နာရီလောက် စောင့်ပြီးမှ ပြင်ပလူနာဌာန ဆရာဝန်လေးဆီမှာ ပြရသည်။ ဆရာဝန်ကလေး က ဆေးရုံကို စောစောမလာရောင်းလားလို့ အပြစ်တင် စကား ဆိုခဲ့ရာ လှအောင်က ဖြစ်ရပ် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ရှင်းပြပြီး တောင်းပန်စကား ဝင်ပြောတော့မှ သူ့ထက်ကြီးသည့် ဆရာဝန်ကြီး အလာကို စောင့်ခိုင်းသည်။ နောက်ထပ် တစ် ဘက်ကျော်ကျော် ဆက်

စောင့်နေရပြန်၏။ ကံ့ကော်င်းထောက်မသည်ဟုပဲ ဆိုရမလား သံချောင်းရောဂါကပဲ ကြီးလို့လားမသိ။ အခန်းနံပါတ် (၁၁) ဝရံတာ မှာ တစ်နေရာစာ ရခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးကိုစောင့်နေစဉ် သံချောင်းက နောင်တ စကားကို တဖွဖွပြောရှာသည်။

အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းလေပြီဟု မဖြစ်ပါစေ နဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရမည်ပါ။

အဖေလည်း လေ့ဖြတ်တော့မှ နောင်တစကားပြောသည်။ သံချောင်းလည်း အသည်းကျွမ်းလုနီးမှ နောင်တစကား ပြောသည်။ နောင်မှ တရသည့် နောင်တစကားကို စောစောက ပြောကြလျှင် တယ်လောဏ်ကောင်းကောင်းလေမလဲ။

*

နောင်မှတသည့် စကားနှင့် ပတ်သက်လို့ တရားရုံး အတွေ့ အကြုံအရ ပြောစရာရှိသေးသည်။

အမှုသည်များ နောင်မှတရသည့်အကြောင်း။

ဆရာဖြစ်သူနှင့် အမှုတွဲလိုက်နေစဉ် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် တစ်ရပ်ကွက်တည်း တစ်လမ်းတည်း အတူနေထိုင်ကြသူများ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းလေးနှင့် ရုံးပြင်ကနွားရောက်အောင် ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည့် အမှုများ၊ ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ တရား စွဲဆိုသည့် အမှုများ၊ တရားမမှု အသေးအဖွဲများတွင် တရားရုံး ရောက်ပြီး တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြတ်အသတ် ဆော်မည်ဟု ကြိမ်း ဝါး၍ မောင်းတင်ခဲ့ကြ၏။ ကြိမ်းဝါးမောင်းတင်သည့် အတိုင်းလည်း

လက်တွေ့လုပ်ကြသည်။ အမှုခါးလည်လောက်ရောက်သည့်အခါ ပန်းလာသည်။ စိတ်ရော လူပါ ပင်ပန်းရသည့် တရားရုံး အတွေ့ အကြုံက စကားပြောလာသည်။

အမှုကို ပြန်နုတ်ရအခက်၊ မနုတ်ရအခက်။ မောင်းတင် ထားသည့် မာနမောင်း ပြုတ်စပြုပြီ။ အရည်မရ အဖတ်မရ ငွေကုန်လှပန်း ဖြစ်လာတော့မှ နောင်တကို ရင်မှာ ပိုက်ထွေးလိုက် ရတော့၏။

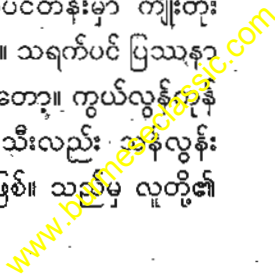
အလွန်ထူးဆန်းသည့် အမှုတစ်မှု တွေ့ကြုံဖူးသည်။ ရှစ် ထောင်တန် သရက်ပင်ဟု ပြောစမှတ်တွင်ခဲ့သည့်အမှု။

ရန်ကုန်မှာတော့ မဟုတ်။ သင်္ဘောတစ်နေ့ခရီးသွား ရသည့် မြင်ဝကျွန်းပေါ်မြို့တစ်မြို့မှာ။

ဦးဖြူနှင့် ဦးမဲတို့မှာ အိမ်ချင်းကပ်လျက်၊ အိမ်နှစ်အိမ် ကြားမှာ မြေလွတ်ငါးပေ ရှိနေသည်။ မြေလွတ်ရှိစေကာမူ ခြံစည်း ရိုးမကာ။ အိမ်နှစ်အိမ်၏ လေးဘက်လေးတန်တွင် ခြံစည်းရိုး အပြည့်ကာထားသော်လည်း နှစ်အိမ်ကြား မြေလွတ်တွင် ပုဏ္ဏရိတ် တန်းပဲ ချထားသည်။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို၊ အိမ်တစ်ဝန်းတည်းလို နေခဲ့ကြသည်။

လူချင်းကလည်း အလွန်ခင်သည်။ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့။

အိမ်ဝန်းနှစ်ဝန်းကြားက ပုဏ္ဏရိတ်ပင်တန်းမှာ ကျီးတီး ကျီးတဲ။ သရက်ပင်ကို ဘယ်သူစိုက်ခဲ့မှန်းမသိ။ သရက်ပင် ပြဿနာ ဖြစ်သည်အချိန်မှာ ဦးဖြူရော ဦးမဲပါ မရှိကြတော့။ ကွယ်လွန်ကုန် ကြပြီ။ သရက်ပင်က မျိုးကောင်းသလို အသီးလည်း သန်လွန်း သည်။ ပထမတော့ သူခူး ငါခူး ပြဿနာမဖြစ်။ သည်မှ လူတို့၏

သဘာဝအတိုင်း အတ္တလွန်ကလာသည်။ ပိုင်ဆိုင်မှု လောဘဇော
 တက်လာသည်။ ဦးဖြူမိသားစုက ဦးဖြူစိုက်ခဲ့သော အပင်ဟု ဆိုလာ
 သလို ဦးမဲမိသားစုကလည်း ဦးမဲစိုက်ခဲ့သောအပင်ဟု ဆိုခဲ့ရာမှ
 သရက်သီး ခူးဆွတ်မည့်ပြဿနာ ပေါ်လာသည်။ ရှေးမဆွကတည်း
 က ခင်ခင်မင်မင် နေခဲ့ကြသူများ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်မရ
 အောင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုမှ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းအဆင့်သို့
 ရောက်လာခဲ့ရာ ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီရုံးသို့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်
 တိုင်ကြားချက် ရောက်လာသည်။ တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦး စွပ်စွဲချက်
 မှာလည်း အပြန်အလှန် ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီသည် အဆုံးအဖြတ်ထက် ဖျန်ဖြေမှုကို
 အလေးပေးရသည်ဖြစ်ရာ သရက်ပင်ကိစ္စအတွက် မြေဧရိယာကို
 ပေးကြီးဆွဲကြည့်ကြ၏။ သရက်ပင်က တိတိကျကျပင် ဦးဖြူမြေ
 တစ်ဝက် ဦးမဲ၏ မြေထဲတစ်ဝက် ခွဲပေါက်နေသည်။ ဖြေရှင်းရ
 အတော်ခက်သည့်ပြဿနာ။

ရပ်ကွက်ကောင်စီက နှစ်လမ်းနှစ်သွယ် လမ်းညွှန်ဖျန်
 ဖြေပေးသည်။

နှစ်ဦးစလုံးက သရက်သီးကို စောစီးစွာ မခူးပဲ အုပ်လို့
 ရသည့်အရွယ်ကျမှ ခူးပြီး တစ်ဝက်စီယူရန်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်မြေ
 ဘက်ကို စွန်းထွက်နေသည့် အကိုင်မအသီး၊ မိမိပိုင်အသီး အဖြစ်
 ဆွတ်ခူးရန်။

နောက်ထပ်ပြဿနာ မပွားအောင် သရက်ပင်ကို ခုတ်လှဲ
 ၍ ခြံစည်းရိုးခတ်ရန်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီ၏ ဖျန်ဖြေလမ်းညွှန်ချက်ကို နှစ်ဘက်

လုံးက လက်မခံ။ သရက်ပင်ကို မခုတ်ပစ်နိုင်ဟု အကြောက်
 အကန်ငြင်းကြသည်။

ပြဿနာမှာ ပြေမဲသွား။ ထိုသရက်ပင်ကြောင့် တုတ်
 ဘပြက် ဓားတပြက် ဖြစ်ပြီး တရားရုံးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ဦးဖြူဘက်က မြို့ခံရှေ့နေကို မငှားပဲ ရန်ကုန်တက်ပြီး
 ရှေ့နေငှားခဲ့သည်။ ဦးမဲဘက်ကလည်း အားကျမခံ ရန်ကုန်က
 ရှေ့နေကို တက်ငှားခဲ့သည်။

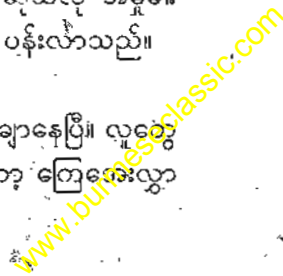
အမှုအစပိုင်းမှာ နှစ်ဘက်စလုံးက ဒေါင်းတင်မောင်းတင်။
 သူတို့နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြဿနာဖြစ်သည်က အကြောင်း
 မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နေသူတွေကသိကအောင် ဖြစ်ရသည်။
 ချက်နှာထားခက်ရသည်။

ဦးဖြူဘက်က ရှေ့နေပြောသည့်အတိုင်း သက်သေထွက်
 ချက်သည်လို ထွက်ပေးပါဟု ဆိုလာသကဲ့သို့ ဦးမဲဘက်ကလည်း
 သည်ပုံထွက်ပေးပါဟု ဆိုလာသည်။ ကိုယ့်အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်
 သက်သေလိုက်ရသည်ကို ထားဘိတော့။ ရုံးတွင် ထွက်ဆိုချက်
 အတွက် အခြောက်တိုက် နှစ်ဘက်စလုံး၏ အမုန်းကို ခံရသည်။

တိုက်ကြက်များ ခွပ်သလို အစပိုင်းမှာတော့ အားနှင့်
 အန်နှင့် ခွပ်လှည့်အပြည့်ခွပ်ကြသည်။ ခွပ်လှည့် နှစ်လား သုံးလား
 သည်း ရောက်ကရော ခွပ်လက်ပျောလာသည် ဆိုသလို အမူခါး
 သည်လောက်ရောက်သည့်အခါ နှစ်ဘက်စလုံး ပန်းလာသည်။

အမှုက မပြီးသေး။

တစ်ဦးကို ငွေလေးထောင်စီလောက် ချောနေပြီ။ လူတွေ
 ကသ်း အတော်လေး ပန်းလာပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ကြေအေးလွှာ

တင်သွင်း၍ အမှုကို ဖြတ်လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် ပြဿနာ မဖြစ်ပွားအောင် ရှစ်ထောင်တန် သရက်ပင်ကို ခုတ်လှဲ၍ အိမ် နှစ်အိမ်ကြားတွင် ဒြစည်းရိုးကာရံခြင်းဖြင့် ပြီးဆုံးသွားသည်။

နှစ်ဘက်စလုံး ငွေကုန်လှုပ်နှံ ဖြစ်ရသည်မှ နောင်တကို ထွေးပိုက်လိုက်ရတော့၏။

တလွဲဆံပင် မကောင်းရာသလို ကလွဲမာနလည်း မထား အပ်ပေ။

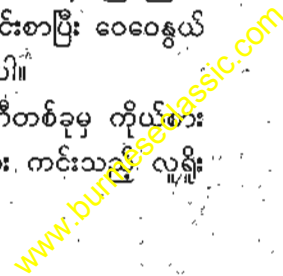
လေး

ဝေဝေနှင့် တရင်းတနီးရှိလာကြသည်။ မောင်လေးနှင့် မမ အခေါ်အဝေါ်မှ ကိုအောင်နှင့် ဝေဝေ အခေါ်အဝေါ်ဖြင့် အစားလိုက်လေပြီ။ သို့တစေ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အတူသွား အတူ လာရှိကြရုံ။ တစ်ခါတရံ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ကြသည်ကလွဲလို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြသေး။ အချစ်အရွယ်လွန်များ ဖြစ်နေကြသည့်တိုင် ထိန်း သိမ်းမှု ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် လှအောင်က အိမ်ထောင်ရေး နယ်လွန် အနေအထားသို့ မရောက်အောင် ထိန်းရသည်ပါ။

လေဖြတ်ထားသည့် အဖေလူမမာသည်နှင့် အိမ်ထောင် မကျသေးသည့် အစ်မတာဝန်ကြောင့် တကိုယ်ရေသာယာမှုကို ချုပ် တည်းထားရသည်။

ဝေဝေနှင့် မိသားစု အကြောင်းကို သိလာရသည်ကြောင့် ဘဝနာခဲ့ရသည့် ကိုယ့်ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့်ကိုယ်ချင်းစားပြီး ဝေဝေနှင့် အပေါ် ခင်မင်မှု ပိုလွန်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ပါ။

ဝေဝေနှင့်ဖခင်မှာ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ကိုယ်စား လှယ်ဖြစ်၍ အသောက်အစား လောင်းကစား ကင်းသည့် လူရိုး

တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်းတွင် အောင်မြင်ခဲ့သမို့ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစုမှာ ဘဝ၏ ချမ်းမြေ့မှု အရိပ်အောက်တွင် အရိပ်မိုးခံအဖြစ် နေခဲ့ကြရသည်။ ဝေဝေနွယ်တို့မှာ မွေးချင်းသုံးယောက် ရှိသော်လည်း နှစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်သည်။ ဘဝ၏ အေးမြရိပ် ရုတ်တရက် ကွယ်သွားသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အရိပ်သစ်ပင်ကြီး အမြစ်ကျွတ်ထွက်ပြီး လဲကျသွားသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သက်ဆုံးမရှည်ခဲ့။ ဝေဝေနွယ် အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားခဲ့သည်။

လင်သား၏အရိပ်ကုမ္ပဏီ အေးအေးလူလူ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်မှာ အရိပ်ကွယ်သည်နှင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်မှန်းမသိဘဲ ယောင်တောင်တောင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ သို့တော်လင်သား ကိုသက်လှိုင်ထားခဲ့သော အထုပ်အထည်လေးကြောင့် ကြွေမဲလောက်အောင် မဖြစ်ခဲ့။ ပထမတော့ ထိုင်စားပဲနေခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကြာရှည်ထိုင်စားလို့မဖြစ်။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ အလုပ်လုပ်စရာမရှိသူများအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ဆိုင်ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ စဉ်းစားရသည်နှင့် လုပ်ရမည်အလုပ်ရွေးချယ်ရသည်ကပင် အချိန်တော်တော်ကုန်သွား၏။

မုဆိုးမတို့ဖြစ်လေ ခမ္မတာဝက်ဘာမှာ ယောင်တောင်တောင် လည်နေရဆဲ။ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသည့် အခေါ်တစ်ယောက်က ငွေစုထည့်ဖို့ ပြောလာသည်။ သုံးဘီးတစ်စီး ခြောက်ထောင်လောက် ဈေးရှိသည်အချိန်က ငွေငါးထောင် အစုထည့်လိုက်သည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာ အဒေါ်လည်းဖြစ်ပြန် ကိုယ်

မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ် ဖြစ်နေချိန် လိုလိုလားလား အားပေးကူညီမှု ပြုလာသည်လည်း ဖြစ်နေသမို့ စာချုပ်စာတမ်းရယ် ဘာရယ်မထား လက်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ အဒေါ်က ငွေငါးထောင် အစုထည့်ထားသည်အတွက် တစ်လ နှစ်ရာငါးဆယ် အသားတင် ဝင်ငွေရမည်ဟု ကတိစကားဆိုထားသည်။

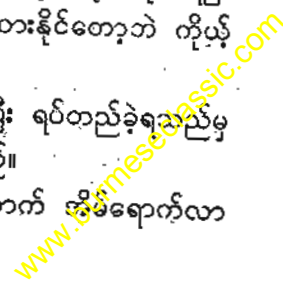
ဆီတစ်ပိဿာ သုံးကျပ်ခွဲ၊ ဘဲဥ တစ်ကျပ်ဆလုံးအချိန် ကုန်ဈေးနှုန်းနှင့် ဝင်ငွေနှစ်ရာငါးဆယ်မှာ ခွဲတို့မိသားစု သုံးယောက်အတွက် ချောင်ချောင်လည်လည် စားနိုင် နေနိုင်မည် အနေအထားရှိသည်။ အိမ်ကလည်း အိမ်ပိုင်မို့ ပူစရာပင်စရာမရှိ။ ဒါပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်။ လေးလလောက်ပဲ နှမ်းထွက်ကိုက်ပြီး ကျန်လတွေက နှမ်းထွက်မကိုက်။ ကိုယ်ငွေကို ပြန်နုတ်ဖို့ ပြောကြည့်တော့ လုပ်ငန်းထဲ ဝင်နေသည်။ ချက်ချင်းကြီး ပြန်နုတ်ဖို့ မလွယ်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ကိုယ့်ငွေနှင့် ကိုယ် မျက်နှာငယ်ရပြီ။ ပို့တာကို မရတော့ ကိုယ်ကသွားတောင်းရသည်။ မျက်နှာက မကြည်မသာ။ ပေးတော့လည်း ငွေတစ်ရာကို သုံးကြိမ်လောက် သွားရသည်။ တချို့လတွေမှာ ငါးဆယ်နှင့် ကိစ္စပြီးရသည်။

လက်ရင်းဆိတ်တော့ ဆတ်ဆတ်နာဆီသလို ခဲလိုက်ရပြီ။ အကျိုးအမြတ်ရယ်လို့ သဘာမထားနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်ငွေရင်းကို အလီလီပြန်ယူရသလို ရှိခဲ့၏။

ရတာလေးနှင့် ရှိတာလေး ထုခဲ့ပြီး ရပ်တည်ခဲ့ရသည်မှ ဦးကျော်ခိုင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ ဂျစ်ကားနှင့် လူတစ်ယောက် အိမ်ရောက်လာ

သည်။ ဥပမိချုပ်က သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသည်က အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် နုနုဖတ်ဖတ်။ စကားအပြောအဆိုက သွက်သွက်လက်လက်။

အဲဒီတုန်းက အမေ့နားမှာ ဝေဝေနွယ်လည်း ရှိနေသည်။
'အသန်းသမီးတောင် တော်တော်ကြီးနေပြီပဲ။ သမီးလည်း အမေလို ချောတာပဲကိုး'

ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဟု မသိစေကာမူ အမေ့နာမည် ခေါ်ပုံ ပြောပုံမှာ အလွန်အမင်း ရင်းနှီးလွန်းလှသည်ဟု ဝေဝေနွယ်နား လည်လိုက်ရသည်။

ခေါ်ပုံက အသန်းတဲ့။ အမေ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာလည်း တရင်း တနီး ရှိလွန်းဘိ၏။

'ကိုယ်လည်း ကိုသက်လှိုင်ဆုံးတာ မသိလိုက်ရဘူး အသန်း။ ကိုယ်က အဲဒီတုန်းက မန္တလေးမှာ နေတာဆိုတော့လည်း မသိဘူး ပေါ့'

အမေ့နာမည်ကိုပါ တရင်းတနီးထည့်ပြောလာသည်။

'ခုတောင် ကိုမြအေးကြီးပြောလို့ ဒါနဲ့ အသန်းတို့ နေရေး ထိုင်ရေးကော အဆင်ပြေကြရဲ့လား'

'ပြေတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး ကိုခိုင်၊ အထုပ်ကလေး ဖဲ့ နေရတာပေါ့'

'ဟာ ဒီလိုလုပ်နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့'

'အသန်းတော့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး ကိုခိုင်'

'ကိုယ်လည်း အသန်းတို့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ

ကြည့်ပါဦးမယ်၊ ကိုယ်တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီပဲဟာ ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိပါဘူး'

'ကိုခိုင်နဲ့တွေ့ရတာ အသန်းလည်း တအားပါပဲ ကိုခိုင်ရာ' ကဲ... ကိုခိုင် ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ သမီးနာမည်က...'
'ဝေဝေနွယ်ပါ ကိုခိုင်'

'သည်ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ မေမေ'

အမေ၏ မျက်တောင်အစုံမှာ ငြိမ်သက်ပြီး မျက်လုံးများ မှာ တွေဝေရိပ်ထင်နေသည်။ အတိတ်၏ အရိပ်ပုံပြင်များ မေမေ မျက်ဝန်းထဲ ပြန်ပေါ်နေလိမ့်မည်ထင်။ မေမေက ဦးကျော်ခိုင် အကြောင်းကို ပြန်ပြောသည်။

'ဝေဝေနွယ်တို့အမေက အရွယ်လည်းတင်တယ်၊ တော်တော် လည်းလှတယ်'

လှအောင်က ဝေဝေနွယ်နှင့် တရင်းတနီးရှိလာသည့်အခါ ဝေဝေနွယ်အမေ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၏အလှကို ဝင့်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ ရသည်။

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က မပြင်မဆင် ပဲ လှသည်။ မိဘများလက်ထက်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့လည်း ကြော့ကြော့တင်တင် လေးနေခဲ့ရသည်။ လင်သားဆုံးပြီး မုဆိုးမတို့ ဓမ္မတာအိုင်း ညှိုး ရိပ်ထင်နေသည့်တိုင် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၏ အလှမှာ ဝင့်ဖြာဆဲ၊ အလှရိပ်ကြွယ်နေဆဲ။

မုဆိုးမဘဝတွင် စားမတတ်၊ ဝါးမတတ် အကြည့်မျိုးကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်လည် ထူးထူးထင်ထင် ခံနေရသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က အလှမခြယ်ခဲ့။ ရှိသည်အလှနှင့်ပင် ရိုးရိုး သွယ်သွယ်လေး နေခဲ့သည်။

'သည်လောက်လှမှတော့ မကြာပါဘူးလေ' ဆိုသည် အပြောအဆိုရှိလာသည်ကို သုံးနှစ်လွန်ကာလအထိ အမေထိန်း ထားဆဲ ရှိခဲ့သော်လည်း ကိုကျော်ခိုင်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည် နောက်တွင်။

*

လှယဉ်ကျေးမယ် မခင်သန်းနွယ်။

ခင်သန်းနွယ် လှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့ ရတုန်းက အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အလှရည်ဖူးကြစအရွယ်။

လှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့အတွက် ယှဉ်ပြိုင်သူ ဆယ်ယောက်။

လှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့ မကျင်းပခင် ကတည်းက တစ်မြို့ လုံး စိတ်ဝင်တအစား ရှိနေကြသည်။ ဘယ်သူရမည်ဟူ၍ 'တစ် ကြို' ပေးကြသည်မှာ နေရာတကာတိုင်းတွင်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလည်း သည်အကြောင်း၊ ဈေးထဲမှာ လည်း သည်အကြောင်း၊ ဆေးလိပ်ခုံမှာလည်း သည်အကြောင်း ယုတ်စွအဆုံး၊ အသုဘအိမ်မှာသည်ပင် သည်အကြောင်း ပြော မလှတ်။

ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ ဆယ်ဦးစလုံးမှာ ကိုယ်မြို့က အလှမယ်တွေ မြင်နေ၊ တွေ့နေ၊ သိနေကြသည်မို့ 'တစ်ကြို' ပေး ကြသည်မှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်။

မနှစ်က လှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့ရထားသည့် ချယ်ရီဝင်းကို

နံပါတ်တစ်နေရာမှာ ထားကြသည်။ မနှစ်က မခင်သန်းနွယ် မယှဉ် ပြိုင်။

ဒုတိယ တစ်ပေးခံရသူထဲတွင် မခင်သန်းနွယ် ပါသည်။ ဒုတိယ လျာထားသူများထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ် အပြိုင်စာရင်းပေါက်သူ သုံးယောက်ရှိသည်။

ခင်သန်းနွယ်

ခင်သီတာအောင်

နှင်းပွင့်ဦး

သုံးယောက်စလုံး၏ အလှမှာ သူမသာ ကိုယ်မသာ။ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာစီလှကြသည်။ အလှရည်ဝင့်ဖြာပုံမှာ မတိမ်း မယိမ်း။

မနှစ်က ချယ်ရီဝင်းနှင့် ခင်သီတာအောင်တို့ နှစ်ယောက် မှာ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရပြီး ချယ်ရီဝင်းက နှာတစ်ဖျား အသာရပြီး အလှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့ ဆွတ်ခူးခဲ့သည်။ သို့ပေမေ့ ပရိသတ်ဆန္ဒနှင့် မကိုက်ညီခဲ့။

အကဲဖြတ်ခိုင်လူကြီးများက ချယ်ရီဝင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သော် လည်း ရွှေပွဲလာပရိသတ်များကမူ ခင်သီတာအောင်ကို ရွေးချယ် ခဲ့ကြသည်။ အဆုံးအဖြတ်မှာ ပရိသတ်မဟုတ် ခိုင်လူကြီးများ ဖြစ် ရာ ချယ်ရီဝင်းကို လှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့စလွယ် အပ်နှင်းခဲ့သည်ပါ။

တစ်ကြိုပေးသူများကလည်း သည်နှစ်လည်း 'ချယ်ရီဝင်း ပဲ ရမှာပါကွာ' လို့ ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။

သို့တစေ ပရိသတ်ထုမှာ ရုပ်ရှင်ရုံ လှံထွက်လှမဝတ် လာရောက်အားပေးကြသည်။ ကတ္တီပါ အစိမ်းရင့် ကန့်လန့်ကာ

၇၈

ကြီးပေါ်တွင်... မြို့မောင်ရွေးပွဲနှင့် လှယဉ်ကျေးမယ်ရွေးပွဲ
ရွှေစာလုံးကြီးများမှာ ထင်းထင်းဝင်းဝင်း၊ ရောင်စုံ မီးလုံးများက
စင်မြင့်ကို အားဖြည့်ပေးထားသည်သို့။

မောင်ရွေးပွဲ...

ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားသော်လည်း ဒုတိယပွဲကို ပို၍

မျှော်ကိုးနေကြသည်။

လှယဉ်ကျေးမယ်ရွေးပွဲ...

ဩဘာသံများ လျှံထွက်သွားသည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှ ရောင်စုံ
မီးလုံးများ၊ ဖျပ်ကနဲ ပိတ်သွားပြီးနောက် ရွှေလျားနေသည့် ဆလိုက်
မီးတန်းနှင့်အတူ လှယဉ်ကျေးမယ်များ၏ ကိုယ်ဟန်ပြကွက်များမှာ
ရွှေပွဲလာပရိတ်သတ်ကြီးကို ညှို့ယူထားဘိသို့ ရှိချေ၏။

ပေါင်ပေါ် ဘာပေါ်မပေါ်ဘဲ မြန်မာဆန်ဆန် ပြသွား
သည့် ကိုယ်ဟန်ပြကွက်များမှာ မျက်စိအမြင်ကို ပို၍ ကြည်လင်
စေသည်။

လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ လက်ခုပ်သံမှာ သောသောညံလျက်။

အကဲဖြတ်လူကြီးများ အမှတ်ပေါင်းနေသည့်အချိန်
အတိုင်းအတာလေးများမှာ ပရိသတ်များ ငြိမ်သက်၍ အစီအစဉ်
ကြေငြာမည့် အမျိုးသမီးကိုသာ အာရုံစူးရောက်နေကြသည်။

လှယဉ်ကျေးမယ် မခင်သန်းနွယ်။

ကြေငြာသံနှင့်အတူ ဩဘာသံကြီး ဟိန်းထွက်သွားသည်။

ဩဘာသံများမှာ တော်တော်နှင့်မစဲ။

အကဲဖြတ် ဒိုင်လူကြီးများအမြင်နှင့် ပရိသတ်အမြင်
တထပ်တည်း တသားတည်း ရှိသွားသည်။

ချယ်ရီဝင်းမှာ ဒုတိယနေရာတွင်ပင် မချိတ်။ ခင်သီတာ
အောင်က ဒုတိယ။ ဒါကိုလည်း ရွှေပွဲလာပရိတ်သတ်က အပြည့်
အဝလက်ခံကြသည်။

လှယဉ်ကျေးမယ် ခင်သန်းနွယ်၏ အလှကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့
အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေသူ နှစ်ယောက်ရှိသည်။

ကျော်ခိုင်နှင့် သက်လှိုင်။

ကျော်ခိုင် မိဘတွေက ချမ်းသာသည်။ ပရိက္ခရာတိုက်
ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားသည်။ ခင်သန်းနွယ်တို့ထက်ပင် ချမ်းသာသည်။

သက်လှိုင်မိဘများက ကျော်ခိုင်နှင့် ခင်သန်းနွယ်တို့ မိဘများ ချမ်း
သာသော အဆင့်ကို မမီစေကာမူ မြို့မဝန်ထောက်ကြီးသားဆို
သော ဂုဏ်ရှိန်ရှိသည်။ ပညာရေးတွင် ကျော်ခိုင်ထက် သာသည်။

ကျော်ခိုင်က ပညာရေးဘက်တွင် မထွန်းပေါက်။ အားကစား ထူး
ချွန်သည်။ မြို့လူထု အချစ်တော် ဘောလုံးသမား။

သက်လှိုင် တက္ကသိုလ် ပရဂုဏ်ထံ ရောက်သွားသည့်
အချိန် ကျော်ခိုင်မှာ သူတို့မြို့က ဘောလုံးကွင်းထဲမှာပင် ရှိနေသေး
သည်။

အပြိုင်အဆိုင်ကြိုးစားသူ နှစ်ယောက်အနက် ချိန်ခွင်လျှာ
တိမ်းစောင်းပေးရမည့် ခင်သန်းနွယ်က သက်လှိုင်ဘက်သို့ ချိန်ခွင်
လျှာ သာသာထိုးထိုး စောင်းပေးလိုက်သည်။

ကျော်ခိုင်ကလည်း အားကျမခံ။ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် သမီး
တစ်ယောက်နှင့် တွဲပြလိုက်၏။

နောက်ပိုင်း လူချင်းကွဲသွားကြသည်။

အမေက အထိတ်ဇာတ်ကြောင်း သမီးဖြစ်သူအား ပြော

ပြခဲ့ရာတွင် အဖေ့ကိုသတိရပြီး မျက်ရည်ဝေ့လည်လာသည်။ အားငယ်နေချိန်မှာ ကိုကျော်ခိုင်ကို ပြန်တွေ့ရတော့ အားတက်ရသလိုလို။

*

ဝေ့နွယ်က ကိုအောင်ကို သူတို့မိသားစုအကြောင်း ပြောပြရာတွင် ဦးကျော်ခိုင်အကြောင်းနှင့်အတူ မောင်လေးသန်းထူးလှိုင်အကြောင်းလည်း ပါသည်။

'သန်းထူးလှိုင်က အိမ်မှာပဲလား'
'အိမ်မှာမရှိဘူး ကိုအောင်၊ အိမ်မပြန်တာတော့ တစ်နှစ်လောက်ရှိသွားပြီ၊ စုံစမ်းလို့မရဘူး'

'သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက ဘာပြောသလဲ'
'သူတို့လဲ မသိကြဘူး၊ ခင်မောင်ထွေးဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကော့သောင်းဘက်ကို သွားကြတာပဲ သိတယ်၊ ခင်မောင်ထွေးလဲ အိမ်ပြန်မလာဘူး'

အငယ်အထွေးသားကို အခဲမက အလွန်အကျွံ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ဖခင်မရှိသည့်နောက် အလိုလိုက်မှုမှာ တအားပိုခဲ့ပြန်သည်။ သားငယ်ထွေးက အလိုလိုက်သူ အမေအပေါ် တုံ့ပြန်မှုမကောင်း။ စိတ်ကစားတတ်သည့် အရွယ်တွင် အပေါင်းအသင်းကောင်းများနှင့် မတွဲခဲ့။ စာသင်ခန်းကို စွန့်ခွာပြီး အပေါင်းအသင်းဆိုးများ တွဲခေါ်ရာနောက်သို့ မက်မက်မင်မင် လိုက်ခဲ့သည်မှ သားငယ်ထွေး၏ ဆိုးကျိုးကို အမေ အလူးအလှိမ့်ခံခဲ့ရသည်။ အမေမှာရှိသည့် အထုပ်အထည် ပြေလျော့သွားရုံမက ပျောက်လုခန်း

ဖြစ်သွားပြီး အငယ်ထွေးသားအပေါ် အလိုလိုက်မှားမိသည့် အမှားဒဏ်ကို ပိုးပိုးပိပိကြီး ခံလိုက်ရတော့၏။

လင်သေ သားဆုံးဘဝသို့ ရောက်နေသူ အမေမှာ သမီးကို ရင်မှာထွေးပိုက်ပြီး သောကဗျာပါဒကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေရသည်။

'ဝေ့နွယ် ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာလဲဟင်'
'မောင်လေးကြောင့်ပါ ကိုအောင်၊ အိမ်မပြန်တဲ့ မောင်လေးကြောင့် အမေအလူးအလဲ စိတ်ထိခိုက်ရတယ်လေ။ သည်အချိန် ဝေ့နွယ်အမေအနားမှာမရှိရင် အမေဟာ မပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်တော့မှာပေါ့'

'ဒါနဲ့ ဦးကျော်ခိုင်ကိစ္စကရော'
ဦးကျော်ခိုင် ဒုတိယအခေါက် အိမ်ကို ရောက်လာသည်။ ဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်များမှာ တပုံတပင်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်အတွက်ရော၊ ဝေ့နွယ်အတွက်ပါ။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က ပေးလာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို အတန်တန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသေးသည်။

'အသန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့စေတနာကို လက်မခံဘူးပေါ့၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ စေတနာကို ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ပြန်ရုပ်သိမ်းရတော့မှာပေါ့'

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် မငြင်းသာတော့၊ လက်ခံလိုက်ရသည်။ သည်နောက်တော့...။

*

'ဝေ့နွယ်တို့မှာ ဆွေမျိုးသားခွဲတွေ မရှိဘူးလား၊ ဝေ့နွယ်အမေမှာကော ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းအချစ်တွေ မရှိဘူးလား'

'ရို့တယ် ကိုအောင်'

'ဒါဖြင့် သူတို့ကရော ဘာမှ အကူအညီမပေးကြဘူးလား'

'မေမေတို့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မွေးချင်းသုံးယောက်

ရို့တယ်'

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် ဦးသက်လှိုင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးနှစ်မြောက်သည့်အချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်၍ နောက် တစ်နှစ်အကြာတွင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို အမေကွယ်လွန် ခဲ့သည်။

အမွေပြဿနာပေါ်လာသည်။

မြန်မာတို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း မိဘများနှင့် အတူနေကြ သည့် အစ်ကိုနှင့် ညီမတို့ပေါင်း၍ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို ပယ်ထုတ် လိုက်ကြသည်။

လုံးလုံးလျားလျား မပေးသည်တော့မဟုတ်။ လိပ်ခဲတင်း လင်း ပြောဆိုခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမုန်းပွားခဲ့ရသည်။ တအူထုံဆင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အရင်းအချာသို့ သဘောမမှန်ကြံတော့။ လောဘသားကောင်များသို့ ပြောင်းကုန်ကြသည်။

သည်ကတည်းက ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်း များမှာ ဆအဆက်အဆံ အဝင်အထွက် လုံးဝမရှိကြတော့။

'ဝေနွယ်တို့ဆို ဘကြီးနဲ့ အဒေါ်ကို ဒီနေ့ထိ မမြင်ဖူးဘူး။ မေမေက သူတို့အပေါ် သိပ်စိတ်နှာတယ်။ သူတို့အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး'

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ မစ္စရိယစိတ် တို့သည်

ကောင်းကျိုးမပေးဟု သိနားလည်စေကာမူ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထွေးပိုက် သိမ်းဆည်းကြသည်သာ

*

ကိုးတန်းကတည်းက ဆိုက်ကားနှင့် ထွဲဖက်ခဲ့ရသည်။ အယ်လ်အယ်ဘီအောင်ပြီး ချိန်ဘာဆင်းနေသည်အထိ ဆိုက်ကား နှင့် လှအောင်မှာ အတွဲမလွတ်သေး။ ချိန်ဘာပြီးဖို့ သုံးလအလို တွင် ဆရာဦးမြတ်သွင် ကျေးဇူးကြောင့် ဆိုက်ကားနှင့် အတွဲဖြုတ် ပြီး ကျူရှင်ဆရာဘဝကို စတင်ခဲ့သည်။

ကြော်အောင်ညာသည့် ကြော်ငြာကြောင့် နာမည်ကြီးသည့် ဂရိတ်ကျူရှင်ကျောင်းမှာ ပြုရသည့် ကျူရှင်ဆရာ မဟုတ်သလို မိုက်ကရိုဖုန်းလေး လည်ပင်းမှာချိတ်ပြီး ကျောင်းစာထက် ရယ်စရာ မောစရာ အပြောကောင်းသည့် လူရွှင်တော် ကျူရှင်ဆရာလည်း မဟုတ်ပါ။ ရှစ်တန်းသမား အပါအဝင် အတန်းလေးသမားများကို အိမ်တိုင်ရာရောက် စာပြပေးရသည့် ကျူရှင်ဆရာပါ။ တလ လေးရာလောက်တော့ ဝင်ငွေရသည်။ ဆိုက်ကားငှားခ အပါအဝင် တစ်လ ဝင်ငွေ ငါးရာလောက်စီသဖြင့် အိမ်ထောင်စု၏ စားဝတ် နေရေး အတော်အသင့် ပြေလည်သည်။

ပို၍ အဆင်ပြေသည်က အစ်မ မကြည် အိမ်ထောင်ကျ သွားသောကြောင့်။

သူ့ယောက်ဖက ပုလဲနှင့်ငါး သင်္ဘောသား။ ဆုကြေး ကောင်းကောင်းရသည်။ အခြားသော ဝင်ငွေလေးများလည်း ရှိ သည်။ ယောက်ဖက အသောက်အစားမရှိ။ မိဘဆွေမျိုးတွေက

တောမှာ။

လူကြီးစုံရာမပါစေကာမူ ရန်ကုန်တွင်ရှိသည့် ဦးလေးက အဖနေရာမှ ပါဝင်ပြီး ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးမှာ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ လူကြီးများကို လက်ဖက်ရည်ပွဲ တည်ခင်းလျက် ကိစ္စပြီးကြသည်။ အစ်မ မကြည်တို့ လင်မယားက တအိုးတအိမ်ခွဲမထောင်၊ အတူနေ အတူစားကြသမို့ အဖေအတွက်ပါ ပို၍ အဆင်ပြေရသည်။

ရွက်ကျိုးရင်တက်၊ တက်ကျိုးရင်လက်ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထား၍ ကြိုးစားခဲ့ရာမှ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရပါလေပြီ။

* * *

ငါး

ရန်ကုန်မြို့ရဲစခန်းများအနက် ဗဟန်းရဲစခန်း၏ နေရာအနေအထားမှာ ပြေသွယ်လှသည်။

ကားလမ်းကွေ့သွားပုံနှင့် ကုန်းမို့မို့ပေါ်မှ ရဲစခန်းမှာ အလွန်ပန်ရသလို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုန်းမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ခန့်ထည်သည် တိုက်ကြီးနှင့် အုတ်နံရံကြီးကို မျက်နှာပြုထားပုံမှာလည်း လိုက်ဖက်ညီထွေရှိပါလေ၏။

အဆောက်အအုံ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ မျက်စိပသာဒ ကြည်မြစရာသို့။

သို့တစေ ဤနေရာသို့ကား လူအများ ဝင်ထွက်သွားလာရန် စိုးရွံ့ကြ၏။ ပြည်သူတို့ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ဖို့အတွက် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး လုပ်ဆောင်ပေးနေသည့် နေ့ရာဌာနဖြစ်စေကာမူ လူအများတို့က မဆက်နွယ်မပတ်သက်လိုကြပေ။ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိ၍ လာရသည့်တိုင် မဝံ့မရဲ ရှိကြသည်။ ထိုနေရာသို့ လူသူတိုင်း၏ မျက်နှာဟန်ပန်သွင်ပြင်မှာ ကြည်မြခြင်း အေးရိပ်ထင်။

သို့စေကာမူ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဤနေရာသို့

ရောက်ကြ၏။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်လာသူ ရှိသလို မလာချင်ပဲ ခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရ၍ လာသူများလည်း ရှိကြသည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အကြောင်းတရားသုံးပါးတို့နှင့် မကင်းရာသော လူတို့သည် ထိုအကြောင်းတရားသုံးပါးကို ထိန်းသိမ်းခြင်းငှာ မစွမ်းသာသောအခါ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် တွဲစပ်ရစမြဲရှိသည်မှာ မရောက်လိုသောနေရာကို ရောက်ကြရ၏။

ကိုယ်က ဖန်တီးသော ပြစ်မှုကြောင့် ရောက်ရသူရှိသလို သူတစ်ပါး ဖန်တီးမှုကြောင့် ရဲစခန်းအချုပ်ထောင်သို့ ရောက်ရသူများလည်း ရှိလေသည်။

ငွေကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့် ကာကီရောင် ရဲဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဒုရဲအုပ် ကိုအောင်မိုးက သူ့စားပွဲရှေ့တွင် ညှိုးဝယ်နေရှာနေသည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု အသွင် ပေါ်လွင်နေသည့် အမျိုးသမီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကလေး အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်စာတမ်း၊ ဖိုင်တွဲစသည့် ရုံးသုံးပစ္စည်းများမရှိချေ။ စီးကရက်ဗူးနှင့် ဂတ်(စ်)မီးခြစ် အဝါရောင်လေးသာ ရှိသည်။ ခဏနေမှ အံ့ဆွဲထဲက စာရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲက ဘောင်ပင်ကို အပြာရောင်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ အမှုဖြစ်ကြောင်း ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မဝေဝေနွယ် ပြောတတ်သလိုသာ ပြောပါ။ လိုအပ်တာတွေကို ကျွန်တော် ထောက်ပေးပြီး မေးပါမယ်’

ဝေဝေနွယ်၏ အသံမှာ တုန်ပြီး တိုးလွန်းသဖြင့် ဒုရဲအုပ်ကိုအောင်မိုးက အတော်ကြီး ဂရုစိုက်နားထောင်၍ ရေးမှတ်နေရ

သည်။ တရားလိုဖြစ်စေ၊ တရားခံဖြစ်စေ ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ မူလပုံမှန်အသံမျိုးမထွက်တတ်။ ချောက်ချားမှု ခံစားနေရသူများ၏အသံမှာ ပို၍ တိုးညှင်းသည်။ သူတို့ကို ကျယ်ကျယ်လေး ပြောဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်ထက် ကိုယ်က ဂရုစိုက် နားထောင်ခြင်းက ပို၍ အလုပ်ဖြစ်သည်။

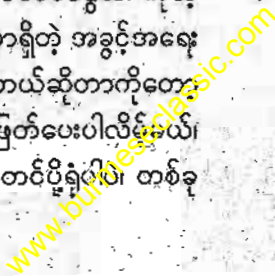
ဝေဝေနွယ်၏ ထွက်ဆိုချက်ပြီးသွားသောအခါ ကိုအောင်မိုးက သူရေးမှတ်ထားသည့် ထွက်ဆိုချက်ကို ပြန်လည်ဖတ်ပြ၍ ဝေဝေနွယ် ဖတ်ရန် စာရွက်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘မဝေဝေနွယ် ဖတ်ကြည့်ပါ။ ပြင်ချင်တာရှိလဲ ပြင်နိုင်ပါတယ်။ ပြင်စရာမရှိဘူးဆိုရင် စာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရပါမယ်’

‘ကျွန်မ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေငှားဖို့ ဟုတ်ကဲ့ ဒါက တရားရုံးရောက်ပြီးမှ ကိစ္စပါ။ နက်ဖြန်ရုံးတင်ပြီး ယမန်ယူပါမယ်။ အဲဒီတော့ အိမ်ကလာတဲ့လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပါ။ တော်ကြာကျရင် မဝေဝေနွယ် မိခင်နဲ့ တွေ့ပေးမှာပါ’

‘သည်အမှုအတွက် ကျွန်မ ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်မျိုးများ ခံရမှာပါလဲရှင်’

‘ပြောဖို့ နည်းနည်းစောပါသေးတယ် မဝေဝေနွယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ခံပိုင်ခွင့်ရှိတာ လူတိုင်းမှာရှိတဲ့ အခွင့်အရေးပါတဲ့ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့် ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ အမှုစစ်ဆေးပြီးတဲ့အခါ တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တရားရုံးကို တရားစွဲဆိုတင်ပို့ရုံပါ။ တစ်ခု

တော့ရှိပါတယ်လေ၊ အခု မှုခင်းဖြစ်တဲ့နေရာ မဝေဝေနွယ်တို့ အိမ်ပေါ်မှာ ဖြစ်တာမို့ မဝေဝေနွယ်ဘက်က တပန်းသာပါလိမ့် မယ်၊ မဝေဝေနွယ်အမေနဲ့ တွေ့ပြီးရင် မဝေဝေနွယ်ကို အမျိုးသမီး အချုပ်ဆောင်ရှိတဲ့ ဝိုက်တစ်ထောင်ရဲစခန်းကို ဝိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ နက်ဖြန်ရုံးတင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်ဆက်လုပ်စရာ ရှိပါတယ်'

*

'သမီးလေးရယ် အမေ ဘယ်လို ဖြေဆိုရပါ့မလဲ၊ အမေ အမှားပါကွယ်'

'သမီးနားလည်ပါတယ် မေမေ၊ မေမေ အမှားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဖြစ်သလိုပဲ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့၊ ကိုအောင် ဆီကိုသာ မေမေကိုယ်တိုင်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါ' သားအမိနှစ်ယောက်လုံးမှာ မျက်ရည်ကို သိမ်းမနိုင်ကြ။

'သည်အဖြစ်မျိုးအထိ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး'

'သမီးတို့ရဲ့ ဘဝဝင်ကြွေးလို့ပဲ သဘောထားရမှာပေါ့၊ သမီးလဲ မထင်ရာလုပ်လာတော့ ကြောက်အားလန့်အားန့်'

'သမီးလေးရယ် မေမေတော့ မျက်ရည်နှင့်အတူ အသံပါရောစွက်ပါလာသည်။

'ကိုအောင်နဲ့ ဒီနေ့တွေ့ဖို့ အရေးကြီးပါတယ် မေမေ' 'ဒါဖြင့် မေမေ ခုပဲ သွားလိုက်မယ်'

ဝေဝေနွယ်၏ မီးကို ညင်ညင်သာသာ ထိလာသည့် မေးစေ့လက်များမှာ အေးစက်နေသည်။ အမေရဲစခန်းက ထွက်

သွားသည်နှင့် ဝေဝေနွယ် အားမာန်တင်းလိုက်သည်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုများ ပြေလျော့သွားသည်သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အချုပ်ခန်းသို့အဝင်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။ ထိန်းထားသည့်ကြားက မျက်ရည်များ စီးထွေလာသည်။ အလင်းရောင်အားနည်းသည့် အခန်းလေးထဲက ဆီးကြိုလိုက်သည့်အနံ့အသက်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာသည်။ စီးထန်းသော တံတွေးများ ပါးစပ်ထဲတွင် ပြည့် လျှံလာသည်။

အချုပ်ခန်းထဲတွင် လူသိပ်မများ၊ လေးယောက်သာ ရှိ သည်။ သူပါနဲ့ ငါးယောက်၊ ကျပ်တည်းလွန်းသည်ဟု မဆိုသာစေ ကာမူ ဘယ်နေရာတွင် ထိုင်ရမည်မသိ တွေ့ပြီးရပ်နေမိသည်။

'အို မတ်တပ်ကြီး ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်လို့ရပါတယ်' ဖိတ်ခေါ်လာသည့် အသံရှင်ကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့်ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်မလဲ မရောက်ဖူး တဲ့နေရာ ရောက်လာတော့'

ခံပြောပြောဆိုဆို အသံရှင် အမျိုးသမီးအနားမှာပဲ ထိုင်ချ လိုက်ရသည်။

'ကျွန်မနာမည် ကြူကြူပါ ညီမအမူက' လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောရရင် အရှည်ကြီးပြောရမည်မို့ စကားလုံးရွေးပြီး အတိုချုံးဖြေလိုက်ရသည်။

'မတော်တဆဖြစ်ရတဲ့ လူသတ်မှုပါ' 'ဟယ် လူသတ်မှုကြီးကိုး'

သည်မှာ ရပ်မသွား။ မိန်းမတို့၏ မွေတာအတိုင်း စပ်စုမှု ထပ်ဆင့်လာသည်။

'ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲဟင်'

'ဗဟန်းမှာပါ'

'သေတဲ့လူက'

မပြောလို့မဖြစ်တော့၊ မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် လာတော့မည်မို့ အတိုချုံး ပြောပြလိုက်ရသည်။

နားထောင်နေသူ အားလုံးထံမှ ကရုဏာ အာမေဒိုတ်သံ ပြိုင်တူ ထွက်လာသည်။

'တို့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ'

မပြောချင်သည့် အကြောင်းကို ပြောရသည်မှာ စိတ်ပင် ပန်းလွန်းရတိ၏။

ညနေစာ ထမင်းလာကျွေးသည်။ ချဉ်ပေါင်ဟင်း ကျကျ နှင့် မျှစ်ကြော် နီထွေးထွေးငစိန်ဆန်မှာ မာကြောကြမ်းတမ်းလွန်း လှသည်။

သည်နေရာမျိုးမှာ ပေါ်ဆန်မွှေးနှင့် ဆီပြန်ဟင်းစားရဖို့ မမျှော်လင့်ရာ။ သို့တစေ သူ့အတွက် ထမင်းမယူလိုက် ရင်ထဲမှာ အလိုလိုပြည့်နေသည်။

ရှုပါစေတော့ သူက လက်ဖက်ရည်ဖိုး ငါးကျပ်ဖိုး ဝယ်ခိုင်း ပြီး အတူနေသူတွေကို မျှတတိုက်လိုက်သည်။ ဝယ်ပေးသူကို ဝန်ဆောင်ခ လက်ဖက်ရည်ဖိုး နှစ်ကျပ်ပေးသော်လည်း လက်ဖက်ရည် ခက်စစ်မရ။ သုံးကျပ်ဖိုးလောက် ဝယ်ပြီး ရေနွေးထပ်ရောလာဟန် ရှိသည်။

အိပ်စရာအတွက် အခင်း၊ ခေါင်းအုံးဘာမှမရှိ။ အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ အိပ်လို့လည်း ရမည်မထင်။ ကိုယ့်ဒူးခေါင်းကို ခေါင်းအုံး အမှတ်ပြု၍ ငိုက်မြည်းရလေမည်ပါ။ အတူနေသူများအနက် နှစ်ယောက်မှာ စောင်ပါးလေးတော့ ရှိကြသည်။ နှစ်ယောက်မှာ ဘာမှမရှိ။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် သူတို့က ဖျာကြမ်းပေါ်မှာ လက် ကလေးများ ခေါင်းခု၍ လှဲနေကြသည်။ ဝေဝေနွယ်က သူတို့ ခြေ ဆင်းထားရာဘက်ရှိ နံရံကို ကျောမိုလျက် ခြေဆင်းထားလိုက်၏။

လူ့ဘဝဖြစ်စဉ် အပြောင်းအလဲများသည် မြန်ဆန်လွန်း သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဒီနေ့ မနက် အိပ်ရာထစဉ်က ကြည်ကြည်လင်လင် လန်း လန်းဆန်းဆန်း အမေနှင့်အတူ ရယ်ရယ်မောမော လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး ဗဟန်းဈေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အမေကြိုက်သည့် ငါးနု သန်းလတ်လတ် ငွေရောင်ပေါက်ကလေးများ တွေ့သဖြင့် ဆယ် ငါးကျပ်သား ဝယ်လိုက်သည်။ ရောင်းသူ မျက်နှာက သိပ်မကြည် ချင်။ သူတို့က တစ်ဆယ်အလေးကို ငါးကျပ်အလေးတို့မှ မကိုင် ချင်တာ။ အနည်းဆုံး အစိတ်သား အလေးပဲ ကိုင်ချင်ကြသည်။

ဈေးမေးရင် အစိတ်သားဈေးပဲ ပြောလေ့ရှိသည်။ ငါးကျပ် သား တစ်ဆယ်သားဈေးကို မပြောကြတော့။ ငါးကျပ်ဈေးဆို တစ်ပိဿာ နှစ်ဆယ်ဈေးလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တွက်ယူလိုက်ရသည်။

'ကျွန်မတို့က သားအမိနှစ်ယောက်ထဲမို့ပါ အဒေါ်ရယ်၊ ဆယ်ငါးကျပ်သားတော့ ရောင်းပါ' လို့ပြောပြီး တောင်းတောင်း ပန်ပန် ဝယ်ရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ငါးနုသန်းလေး ဆီပြန်ချက် ဘင်းပွန်း
ရွက် အရေသောက်ကလေး ချက်လိုက်သည်။ ခေါင်းလည်းလျှော်
လိုက်သည်။ ဂုတ်ဝံဆံပင်က ခေါင်းလျှော်ရည်တွေ ဘာတွေ မလို၊
ထမင်းစားသောက်ပြီး အမေက အပြင်သွားမည်မို့ သူက အိမ်စောင့်
နေခဲ့သည်။ သနပ်ခါး ထူထူလေး ဘဲကြားလူးပြီး မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်
တစ်အုပ်နှင့်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ပြဿနာဖြစ်လာသည်။ မွန်းတိမ်းတော့
ပဟန်းရဲစခန်းမှာ ညနေပိုင်း ဝိုလ်တထောင်ရဲစခန်း အချုပ်ထဲမှာ။

မနေ့ကနှင့် သည်ကနေ့ မတူသလို မနက်နှင့် ညနေလည်း
မတူပဲ သည်ကနေ့နှင့် နက်ဖြန်လည်း တူလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ရဲစခန်းမှ နာရီအချက်ပေး သံချောင်းခေါက်သံ ခုနှစ်ချက်
ထွက်လာသည်။ အချုပ်အနှောင် ဘဝနှင့် လွတ်မြောက်ရမည့်
ညတာများမှာ။

*

အဲဒီနေ့က လှအောင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မောင်ရိပ်
သန်းနေပြီ။ အစ်မ မကြည်က ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် လာသွားသည့်
အကြောင်း ပြောသွားသည့် အတိုင်း စုံစုံစေ့စေ့ ပြန်ပြောပြသည်။

ထမင်းမစားတော့။ ကမန်းကထန်း ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်
ခဲ့သည်။ ဖ-ဆ-ပ-လ ကနေ ဝေနွယ်တို့ အိမ်ကို နှစ်မှတ်တိုင်ပဲ
စီးရသည်။

ဒေါ်ဒေါ်နှစ်ခေါက်တောင် လာတယ် မောင်လှအောင်
'ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ပြောပါတယ်။ သည်ကနေ့ သန်လျင်

တရားရုံးသွားနေရတာနဲ့ နောက်ကျတာပါ'

'အေးကွယ်... အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲ... ဒေါ်ဒေါ်
အပြစ်ပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်အခြေအနေကို
မောင်လှအောင် သိသင့်သလောက် သိပါလိမ့်မယ်။ သမီးတို့ အဖေ
ဆုံးပြီးတဲ့နောက် သားအငယ်ဆုံး ဖြုန်းသွားတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မှာ
ရှိတဲ့ အထုပ်အထည်ကလေးဟာ ဖြူကာပြာကာ ကျသွားခဲ့တာ
ပေါ့ကွယ်။ ဟောဒီအိမ်ရဲ့ အခြေအနေကိုတောင် ဖျက်ရမယ့် ဆဲဆဲ
ပဲ။ အဲဒီတုန်းမှာ ကိုကျော်ခိုင်နဲ့ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့'

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က စကားဆက်မည်ပြုစဉ် လှအောင်က
လက်ကာပြပြီး ထားလိုက်ရသည်။

'ကဲ... ဒေါ်ဇော် သည်အကြောင်းတွေကတော့ နောက်
မှ ပြောကြာတာပေါ့။ ခုလောလောဆယ် ဝေနွယ် ဘယ်မှာရှိတယ်
ဆိုတာကိုသာ'

'ဝိုလ်တထောင်ရဲစခန်းမှာ ထားတယ်လို့ ပြောတယ်။
ဒေါ်ဒေါ်လဲ မောင်လှအောင်အလာကို စောင့်နေတာပဲ'

'ကဲ... လာသွားကြရအောင်၊ ညအိမ်မှာ အိပ်ဖို့ အဖော်ကော
ရှိရဲ့လား'

'အိမ်နီးနားချင်း သုံးလေးယောက် လာအိပ်လိမ့်မယ်'

'ဒါဖြင့် လာအိပ်မယ့်လူတွေကို မှာထားပြီး ကျွန်တော်တို့
ဝိုလ်တထောင်ရဲစခန်းကို လိုက်ကြမဖြစ်မယ်'

သူတို့ ဝိုလ်တထောင်ရဲစခန်းရောက်တော့ ခုနှစ်နာရီခွဲ
လှပြီ။ သူ့မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားထုတ်ပြပြီး အတော်ကြီးဘောင်း
တောင်းပန်ပန်နှင့် တွေ့ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

'ဟင်... မေမေ ကိုအောင်လည်း ပါတယ်နော်'

အချစ်ခန်းထဲတွင် ဒေလဟောကျနေသည့် စိတ်ဓာတ်များ တဟုန်ထိုး ပြန်တက်သွားသည်။ ဝေလည်နေသည့် မျက်ရည်မှာ အံ့ထွက်လာသည်။ ဝမ်းနည်းသည်ကြောင့်လား၊ ဝမ်းသာသည်ကြောင့်လား မဝေခွဲတတ်။

‘ကဲ... ငိုမနေနဲ့ ဝေခွယ်ရဲစခန်းမှာ အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို ပြောပြခဲ့တယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြပါတယ်’

‘ထွက်ဆိုချက်ရော ပြည့်စုံရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်’

‘ဒါ အရေးကြီးတယ်။ သိပ်ပူမနေနဲ့၊ အာမခံတော့ လောလောဆယ်ရဖို့ လွယ်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ကိုအောင်ဆရာဆီမှာ အကူအညီတောင်းပြီး၊ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမယ်’

‘ဝေခွယ်လဲ ကိုအောင်ကိုပဲ’

စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် တို့လိုက်သည်။

‘ထမင်းစားပြီးပလား’

‘မစားတော့ဘူး ကိုအောင်။ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်လိုက်တယ်၊ ဘာမှ မစားချင်ဘူး။ ရေပုလင်းနဲ့ စောင်ပိုးလေးတစ်ထည်တော့ လိုချင်တယ် ကိုအောင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အခုညပဲ’

‘ရပါတယ် ကိုအောင်လာပို့ပေးမယ်’

ဗဟန်းနှင့် ဗိုလ်တထောင် ရဲစခန်းသို့ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်၍ စောင်နှင့် ရေပုလင်းသာမက လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ပါပို့ပေးလိုက်သည်။

ဗဟန်းအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးလှပြီ။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၏ မပြီးပြတ်သေးသော ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ခိုင်းရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းမစားရသေး။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မုန့်တစ်ခုနှင့်သာ ဆာလောင်ခြင်းကို ဟန့်တားထားရသည်။

အမှုတစ်ခုအတွက် မှုဖြစ်ကြောင်းရင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် သိထားဖို့လိုသည်။ ဒါမှ ပြင်ဆင်စရာများကို ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ဝေဝေခွယ်ဖြစ်ရသည့် အမှုဖြစ်ကြောင်းက ရှင်းသော်လည်း ဝေဝေခွယ်အတွက် ခုခံကာကွယ်ရာတွင် မှုဖြစ်ကြောင်းရင်း ဆက်နွယ်လာပုံကို အရင်းအတိုင်း သိထားဖို့ လိုသည်။ ဒါမှ တရားရုံးတွင် မည်သို့ မည်ပုံ ထွက်ဆိုရမည်ကို ပြင်ဆင်ရမည်ပါ။

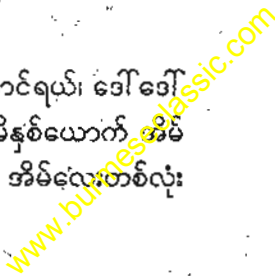
‘ကိုကျော်ခိုင်ဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့သားအမိကို အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့ပါတယ်။ သူလိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို သုံးနှစ်လောက်ရှိမှ တောင်းခဲ့တာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်လဲ တော်တော်နဲ့ မလိုက်လျောခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတရားနဲ့ ထောက်ထားရမယ့် အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတာကြောင့် ဇွတ်နှစ်ပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်ရတာပါ’

‘သည်အကြောင်းကို ဝေဝေခွယ်သိတယ်နော်’

‘ဒေါ်ဒေါ် သမီးကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပါတယ်’

‘ဝေဝေခွယ်က...’

‘ဘယ်သဘောကျပါ့မလဲ မောင်လှအောင်ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ပဲ သမီးကို နားချရတာပါ။ ပထမတော့ သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ရောင်းပြီး တောင်ဥက္ကလာပမှာ အသင့်အတင့်နဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး

၉၆ ကျော်ပြသန်း

ဝယ်မယ်၊ ပိုလျှံတာလေးနဲ့ ရောင်းဝယ်စားကြမယ်လို့ စီစဉ်ကြည့် ပါသေးတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာ မိန်းမသားနှစ်ယောက်ထဲနေရတာ ဆိုတော့ မျက်နှာစိမ်းတွေ ကြားထဲကို ရုတ်တရက်ဝင်တိုးဖို့က မလွယ်ဘူးလေ။ ဒီမှာက အားလုံးနဲ့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလို့ ဖြစ်နေတာ။ အိမ်နီးပါးချင်းတွေကလည်း ဒေါ်ဒေါ်တို့ သားအမိကို အများကြီး ပဲစောင့်ရှောက်ကြတယ်။ ပြီးတော့လဲ သည်အိမ်လေးကို သံယောဇဉ် တွယ်နေပြီလေ

'ဦးကျော်ခိုင်မှာ သားကြီး မယားကြီး ရှိတယ်နော်'
'ရှိတယ် မောင်လှအောင်၊ ဒါပေမယ့်'
'ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်'

'သူတို့က ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မန္တလေးမှာ'

'ကျွန်တော်အမှုအတွက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မေးရတာမို့

ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားစေချင်ဘူးနော်'

'ဒေါ်ဒေါ်နားလည်ပါတယ် မောင်လှအောင်၊ မေးသာ မေးပါ။ ဒေါ်ဒေါ်မှာ ထိန်ချန်ထားစရာ အကြောင်းလဲ မရှိပါဘူး'

'ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်း လုပ်ထားတာများ ရှိသလား'

'အဲဒါတော့ မရှိဘူး မောင်လှအောင်'

'ဦးကျော်ခိုင် ဝင်ထွက် သွားလာနေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မယားကြီး အသိုင်းအဝိုင်းက ပြောဖူးဆိုဖူးတာကော ရှိသလား'

'မရှိပါဘူး'

'ဝေဝေနွယ် ခရီးထွက်နေတဲ့ကိစ္စက ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ ပတ် သတ်သလား ဒေါ်ဒေါ်'

'မပတ်သက်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးခွရီးထွက်တာက ဒေါ်ဒေါ် တို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ။ ဥပဒေနဲ့ လွတ်ကင်းပါတယ်'

လှအောင်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီကျော် နေပြီ။ သူ့ဉာဏ်မိန်းမလည်သလောက် အမှုခွင်အနေအထားကို ကြည့်ရာတွင် ဦးကျော်ခိုင် မိသားစုဘက်က ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ လိုက် မည်ဆိုသည့်အပေါ် တည်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဖိဖိစီးစီး လိုက် မလား၊ မလိုက်ဘူးလား၊ ဖိဖိစီးစီးလိုက်ရင် အကြိတ်အနယ် ဖြစ် မည်။ မလိုက်ရင် အကြိတ်အနယ် ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ။

မည်သို့ရှိစေ အမှုတစ်ခုဖြစ်လာပြီဆိုရင် လွယ်သည်ဟု ရှိမရှိရာ။

*

နောက်တစ်နေ့မနက် . . .

လက်ထိပ်မခတ်သော်လည်း ရဲမေ အစောင့်အရှောက်နှင့် အတူ တရားခွင်သို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ခေါင်းမဖော်ရဲ။ ဖြတ်သန်းခဲ့ရ သည့်နေရာမှ တီးတိုးတီးတိုး ထင်မြင်ချက်ပေးသံများကို လျှပ် တပြက် ကြားလိုက်ရသည်။ သံသဲကွဲကွဲတော့မရှိ။

တရားရုံးသို့ ကိစ္စအသီးသီးနှင့် လာကြသူများမှာ ကိုယ့် ကိစ္စထက် သူများကိစ္စကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြသည်ထင်ပ။ ဝေဝေနွယ်ရောက်နေသည့် ရုံးခန်းသို့ စုပြုံရောက်လာကြပါလေ၏။ တချို့များ မမီမကမ်း ခြေဖျားထောက်၍ပင် ကြည့်ကြပါလေသည်။

လှသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် တရားခံအဖြစ် တရားခွင်သို့ ဝင်လာသည်ကို စိတ်ဝင်စားရှိကြသည်မှာ ဆန်း

သည်ဟု မဆိုသာ။

ကြည့်ရုံသာကြည့်ကြသည်မဟုတ်။ ပါးစပ်ကလည်း တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး ထိုးကြသည်။ သို့သော် အမှန်စကားဟူ၍ ထွက်မလာ။ မှုဖြစ်ကြောင်းရင်း ဇစ်မြစ်ကို ဂယနက မသိကြသမို့ စိတ်ထဲထင်သလို စွတ်ပြောပြီး ထင်သလို ကောက်ချက်ဆွဲနေကြသည်ပါ။

ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးနောက် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှာ ရမန်ကြီး တပတ်ချုပ်နှောင်ထားရန် အမိန့်ချလိုက်သည်။ တရားခွင်အခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ခေါင်းမမော့ရဲ။ အလှအယက် တိုးဝေ့ကြည့်သူများမှာ စုစုဝေးဝေးပင် ရှိနေကြသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၏ မျက်လုံးများမှာ မို့အစ်နီမြန်းနေသည်။ ပါလာသည့် အဖော်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်တွဲလျက်။

မနေ့က အချုပ်ထဲမှာ သည်ကနေ့ ထောင်သို့ ဝင်ရတော့သည်။

*

တစ်ရက်သော တနင်္ဂနွေနေ့။

လှအောင်နှင့် ဝေဝေနွယ်တို့ သီတာသင်္ဘောနှင့် သန်လျင်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြပြီ။ ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားသို့ ခြေဆန့်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှုတ်ဖွင့်စကား မဆိုရသေးစေကာမူ နားလည်မှုရှိနေကြပြီ။ လှအောင်က အခြေတကျ အလုပ်တစ်ခု မရှိသေးဘဲ အိမ်ထောင်ရေး နယ်ထဲသို့ တိုးမဝင်ချင်။

ဥပဒေဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်းရမည်လား၊ ပြင်ပဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖြစ် ရပ်တည်ရမလား ဆိုသည်ကို မဆိုးဖြတ်နိုင် ရှိနေသည်။ ပြင်ပ ဥပဒေ အကျိုးဆောင်အဖြစ် ရပ်တည်ရေးမှာ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်သည်။ အမှုအသေးအဖွဲ့ကလေးများ လိုက်ရရုံလောက်နှင့်တော့ ဘဝရပ်တည်မှု အဆင်မပြေနိုင်။ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ အဆင့်ရောက်မှ အမှုလိုက်ရေးပို၍ အဆင်ပြေမည်။ သို့တိုင် ရှေ့နေလမ်းဟု ခေါ်သင့်သည့် ဘားလမ်းလို ပန်းဆိုးတန်းလို နေရာမျိုးမှာ အခန်းနှင့်ဆိုင်းဘုတ် မတတ်နိုင်ရင် အောင်မြင်သည့် ရှေ့နေတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ပြန်။

ယခင်ခေတ်က အောက်တန်းရှေ့နေနှင့် အထက်တန်းရှေ့နေဟူ၍ ခွဲခြားရှိသလို အောက်တန်းရှေ့နေများမှာ အမှုအသေးအဖွဲ့ကလေးများ လိုက်ကြရသည်။ ယခုခေတ် လှအောင်တို့ ဥပဒေဘွဲ့ရပြီး အခြေမခိုင်သေးသည့် ရှေ့နေကလေးများမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရပ်တည်လို့တော့ အမှုအသေးအဖွဲ့ လိုက်ရဖို့ပင် မလွယ်။ နယ်မှာလိုမဟုတ် ရန်ကုန်မှာက နာမည်ကျော်ကြားသည့် ဥပဒေပညာရှင်များ စုဝေးနေကြသည်။ သူတို့ကို ထိုးဖောက်ကျော်လွှားဖို့မှာ သုံးလေးနှစ်လောက် အနည်းဆုံး ကြာလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆိုစကားကို တုံ့ပြန်မည့်ဘက်က အသင့်ရှိနေသော်လည်း သူက ဆိုစကားမပြုဝံ့။ သို့တစေ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း လိုလိုပင် တစ်နေရာမဟုတ်။ တစ်နေရာသို့ တွဲသွားတွဲလာ ရှိနေကြသည်။

ကျောက်တန်းသွားသည့်နေ့က ရေလယ်ဘုရားသို့ ကူးခဲ့ကြရာ၌ ရေကျချိန်နှင့် ဆုံသဖြင့် သမ္မာန်ပေါ်ကအဆင်း ရွဲနှစ်

များ တင်၍ ချောနေသည့် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ အကူးတွင် ဝေဝေနွယ်မှာ ခြေချော်၍ လဲကျလုမတတ် ယိုင်သွားသည်။

အလန်တကြား အော်လိုက်သံနှင့်အတူ ဝေဝေနွယ်၏ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ လှအောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပိုင်ပိုင်စီးစီး ရောက် သွားရသည်။ အော်သူက အလန်တကြား၊ ဖမ်းဆွဲသူက ကတိုက် ကရိုက်မို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ...။

ဝေဝေနွယ်တော့ ဘယ်သို့နေမည်မသိ။ လှအောင်ရင်ထဲ က ကလီစာတွေ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားသည်မှာ တော်တော် နှင့်အရှိန်မသေ။ အပြန်ခရီးတွင် ခံစားမှု ဝေဒနာ အသစ်တစ်ရပ်မှာ လှအောင်ရင်ထဲတွင် စွဲစွဲခိုင်ခိုင် မြဲမြဲထင်ထင်ကပ်လျက် ပါလာခဲ့ ချေ၏။

ဝေဝေနွယ်နှင့် အကြောင်းကို ဆရာဦးမြတ်သွင်အား ဖွင့်ပြော၍ အကြံဉာဏ်တောင်းခံခဲ့ရ၏။ လူပျိုကြီး ဦးမြတ်သွင်၏ အကြံဉာဏ်မှာ သည်တစ်ခါတော့ မပြတ်ထင်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လူပျိုကြီးမို့လားမသိ။ ရှေ့ဆက်လုပ်ဟု အမိန့်မပေးခဲ့။ အချိန်ယူ ပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့ကွာဟု မတင်မကျ စကားဆိုခဲ့သည်။

ခုတော့...။

*

ထောင်သို့အဝင်။
အချုပ်ကားကြီး၏ နောက်ခန်းလေးထဲမှာ ကျပ်ကျပ်တည်း တည်း လိုက်ခဲ့ရသည်။ အမျိုးသမီးအချုပ်သမားခြောက်ယောက် အတွက် ချောင်ချောင်ချိချိ မရှိ။ ဝေဝေနွယ်လက်ထဲမှာ အဝတ်

လွယ်အိတ်တစ်လုံး ကိုင်လျက် အဝတ်အစား အပိုတစ်စုံနှင့် စောင် ပါးလေးတစ်ထည်၊ ဘီးတစ်ချောင်း၊ သုံးလက်စ ကရင်ပတ် တစ်ဗူး၊ ဘီစကွတ်မုန့် တစ်ထုပ်ပါသည်။ ထောင်ထဲကို ဘာပစ္စည်းတွေ ဘယ် လောက် ယူရမှန်းမသိ။ ကြားဖူးနားဝလည်း မရှိ။

အချုပ်ကားပေါ်မှာ သူတို့အရင်ဆင်းရသည်။ အုတ်ရိုး မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ထောင်တံခါးအကြီးကြီးကို 'တွေ့လိုက်သည်နှင့် ရင်အခုန်မြန်ပြီး ထန်နေသည်။ ရင်အုပ် အမို့အမောက်မှာ သိသိ သာသာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်သို့ ရှိနေ၏။ ထောင်တံခါးအသေးလေး ပွင့်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့၍ အထဲကို ဝင်ခဲ့ကြရသည်။

ဆယ်ယောက် ဆယ်ငါးယောက်လောက်ရှိမည့် ယောက်ျား လေးတစ်အုပ်၏ စူးစူးရဲရဲ အကြည့်ကြောင့် လုံးဝ ခေါင်းမဖော်ရ။ နှစ်ယောက်တတွဲ ဆောင့်ဆောင့်လေးတွေ ထိုင်နေရသည်။

ခဏကြာတော့ အခန်းလေးတစ်ခုထဲသို့ တစ်ယောက်စီ ဝင်ပြီး အရှာအဖွေခံရသည်။ မိန်းမချင်းမို့ တော်သေးရလို့ ဆိုနိုင် ရာသော်လည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူးဆန်းနေသည်။ သည် အကြောင်းပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ရင်တုန်ရပါဘိ။

ပြီးတော့ မိန်းမဆောင်ရှိရာကို တန်းစီးပြီး သွားရသည်။ ခေါင်းလုံးဝမဖော်ရဲသမို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်အဆက်အအံ့မျိုးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရမှန်းမသိ။ တံခါးနိနိကလေးတစ်ခု ရှေ့ရောက်တော့မှ ရပ်လိုက်ရသည်။ ပွင့်သွားသည့်တံခါးပေါက်မှ အထဲသို့ လှမ်းဝင် လိုက်သည်နှင့် အူတို့သလောက် လျှာရှည်သူများ၏ ကြွက်စီကြွက် စီ အသံကို ကြားရသလို သူတို့အား ဗူးဝကြီးမှ ခေါ်လာသည့် အမျိုးသမီးဝါဒါမကြီး၏ အော်သံလည်းထွက်လာသည်။

'ဟဲ့ ကောင်မတွေ ဆူလှချည်လား'

ကြက်စီကြက်စီအသံများ ချက်ချင်းငြိမ်သက်သွားသည်။ နှစ်ထပ်တိုက် အဆောင်ထဲမှာအင်အားမသေးလှသော အမျိုးသမီး ထူကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထောင်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတွေ သည်လောက် များလိမ့်မည်မထင်ခဲ့။ တွေ့လိုက်ရသည့်အင်အားကြောင့် ကိုယ့်လိုလူတွေ အများကြီး ရှိပါသေးသလားလို့ တအားတက်သွားရသည်။

ဝါဒါမကြီးဒေါ်အေးစိန်(နောက်မှနာမည်သိရသည်)က ခြောက်ယောက်ထဲမှ လူသစ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တန်းစီးထံအပ်လိုက်သည်။ ကျန်လေးယောက်က ရုံးထွက်ပြန် လူဟောင်းတွေ။

တန်းစီး အမျိုးသမီးမှာ အသက် ၄၀ ကျော်လောက် ရှိလိမ့်မည်။ အသားညိုညို ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရုပ်ရည်ရှိသည့်အကျီ လုံချည်မှာ အတော်လေး လတ်လတ်ထည်ထည်ရှိသည်။ မျက်နှာထားမှာ တင်းတည်လွန်းခြင်းမရှိ။ ကရုဏာရိပ်ထင်သည်။ စကားပြောလည်း ပြေပြစ်သည်။ ထောင်ထဲ မရောက်ခင်ကတည်းကပါ လာသည့် ကြောက်စိတ်များ ပြေလျော့သလို ရှိသွားရသည်။

နောက်မှသိရသည်။ တန်းစီးအဟောင်း ဒေါ်ချစ်ပီတုန်းက ဟုတ်သည် သို့မဟုတ် ဆက်ဆံရေး မောက်မာလွန်းသည့်အပြင် မိန်းမသားချင်းရယ်လို့ စာနာစိတ်လုံးဝမထား အလွန်ဗိုလ်ကျသည်။ ပေးနိုင်ကမ်း ဖော်လံဖားနိုင်သူသာမျက်နှာသာရသည်။ မပေးနိုင်မကမ်းနိုင် မဖားနိုင်ယင် အဆူအဆဲ အငေါက် အကြိမ်းကို အချိန်နှင့်အမျှ ခံရပါတဲ့။

ဝေဝေနွယ်ရောက်မှ ဆက်ဆံရသည့် တန်းစီးသစ် နာမည်

က ဒေါ်ခင်မေ။

အပြောအဆို ပြေပြစ်သည်။ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် အပြည့်ရှိသလို အတောင်းအရမ်းလည်းမရှိ။ စေတနာနှင့်ပေးသော် ကျွေးသော်မှ ပေးတိုင်းမယူ၊ ကျွေးတိုင်းလည်း မစားအနေအထိုင် တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့သည်။ ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် လက်ထဲမှာ ပုတီးလေးနှင့်။

'တို့ဟာ မိန်းမသားတန်မဲ့ အကြောင်းမလှလို့ ထောင်ထဲ ရောက်ခဲ့ရတာ၊ တယောက်နဲ့တယောက် ခင်ခင်မင်မင် သက်သက်ညာညာ ပြောဆို နေထိုင်ကြရမှာပေါ့။ တကိုယ်ကောင်း ဆန်တဲ့ စိတ်ထားမျိုးမွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ထောင်ထဲ ရောက်နေသူ အချင်းချင်း သူကဘာပဲ ငါကဘယ်လိုဆိုတဲ့ မဒနုလဲ မထားကြသင့်ဘူး၊ မရှိယင်တောင်းစား ခိုးဝှက်ယူတာမျိုး မလုပ်ကြနဲ့၊ ဝုံးချောဝုံးတိုက် မလုပ်နဲ့ အတင်းအဖျင်းမပြောနဲ့ တယောက် ချောက်မတွန်းနဲ့ ကောင်းကောင်း အေးအေးနေပြီး မျှမျှတတစိတ် ထားကြပါကွယ်'

ရောက်ရောက်ချင်း ဤသို့ဆုံးမစကားဆိုခဲ့သည်။

ပြီးတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာချပေးသည်။ လူကများသဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေရာမျိုးတော့မရ၊ ကျောတခင်းစာသာ။ ဖျာကြမ်းကြီးများခင်းထားသည့် ထောင်ကပေးသည့်စောင်ကြမ်းကို အခင်းလုပ်၍ ပါလာသည့် လွယ်အိတ်ကလေးကို ခေါင်းခုပြီး လွှာချင်းစောင်လေးကို ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းရမည်ပါ။ ခြင်ထောင်ဆိုတာကတော့ နတ္ထိ။

ညစာအတွက် ထောင်ထမင်းနှင့် စတင်မိတ်ဆက်လိုက်

ရသည်။

နီကျင်ကျင်လုံးတီးထမင်းမှာ စပါးလုံးအဝါတွေ အရောရော အထွေးထွေးနှင့် ပဲဟင်းက ပြာနှမ်းနှမ်း၊ ငါးပိက ညိုပုတ်ပုတ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဆန္ဒ မဖြစ်ပွားစေပဲ အဟန့်အတားသို့နှယ် ရှိပါချေ၏။ သို့တစေ ဝမ်းမီးငြိမ်းသတ်ရန် စားရပေမည်သာ ထောင်ထဲမှာ နေရသမျှကာလပတ်လုံး သူ့ကို မျက်နှာလွဲ၍မဖြစ်

မနေ့က တညလုံး အိပ်ရေးပျက်ပြီး နေ့လယ်ဘက်တွင် တမမှတစက် ငိုက်မြည်းခွင့် မရခဲ့သောကြောင့်လားမသိ။ ဖန်တွတ် တွတ်ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများစင်းငိုက်လာသည်။ ရထားသော နေရာတွင် လှဲလိုက်သည်နှင့် အတွေးစဉ်များ မလွမ်းမိုးခင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာက တရော့နိုးသည့် အခါ အဆောင် ထဲတွင် ထွန်းထားသည့် မီးရောင်ကလွဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံး အမှောင်ဖုံးလွှမ်းလျက်၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီမသိ။

ဆက်အိပ်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း အိပ်မပျော်။ မိုးလင်းသည် အထိ အတွေးဝက်ဘာထဲသို့ ကျွန်ုပ်သွားတော့၏။

လူရေတွက်ရန် ထောင်မှူးလေးနှင့် ဝါဒါများ ရောက်လာ ချိန်တွင် သူ့နိုးနေပြီ။ အခြားသော အဆောင်အတူနေ များလည် နိုးနေကြပြီ။ နှစ်ယောက်စီတွဲ၍ ထိုင်ပေးရသည်။ လူရေတွက် ပြီးနောက် စာရွက်အတိုလေးထဲတွင် ရေးမှတ်၍ ပြန်ထွက်သွား ကြသည်။ သူတို့လည်းနှစ်ယောက်စီတွဲ၍ အခင်းလေး၊ အခင်းကြီး သွားသည်ကိစ္စ၊ မျက်နှာသစ်သည်ကိစ္စလုပ်ရသည်။

မိန်းမသားတွေချည်းနေရသည်ဆိုစေကာမူ တံခါးမရှိသည့် အိမ်သာတွင် ထိုင်ရသည်မှာ တမိုးကြီး၊ စိတ်ထဲက မလုံမလဲရှိတိမ်၊ မနက်အစောကြီးဝန်စီခေါ် ဆန်ကွဲကျိုးထားသည့်

တောက်တောက် အရည်တမိုး ဝေပေးရာ ကိုယ့်ခွက်နှင့်ကို ယူကြရ သည်။ ရောက်နှင့်ပြီးသူ လူဟောင်းများက ဝန်စီကို မြိန်ရည်ယက် ရည်ပင် သောက်လိုက်ကြသည်။ ဝေဝေနွယ်က သူ့လျှာနှင့် မရင်းနှီး သေးသမို့ သောက်လို့ မရချင်။ ပြစ်ချွဲချွဲ၊ ငန်ကျွတ်ကျွတ်၊ အရသာ မှာ တမိုးကြီး။

ရောက်စသမားတိုင်း ထိုသို့ပင်ရှိကြသော်လည်း နောက် ပိုင်းတွင် လျှာရည်လည်သွားကြသည်သာ။

အဆောင်တွင်ရှိနေသူ အတော်များများမှာ သံနပ်ခါးနှင့် ပေါင်ဒါနှင့် ရုံးထွက်သွားရမည့်သူများ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည် မှာ ကြော့လို့။

ရုံးထွက်မသွားရသူများက ထိုင်သူထိုင်၊ လှဲသူလှဲ။ တချို့ လည်း လေးငါးယောက်စုပြီး စကားပိုင်းဖွဲ့လို့။ တချို့လည်း အဆောင် အပြင်ဘက်က ပန်းခြံမှာ မြတ်နုတ် ပေါင်းသင် နေကြသည်။

အဆောင်တန်းစီး ဒေါ်ခင်မေက ဝေဝေနွယ်ကိုသူ့ အနား ခေါ် ထိုင်ခိုင်းပြီး အမှုအကြောင်းကို မေးမြန်းနေသည်။

‘ဖြစ်ရလေတူမရယ်။ အမေတခု သမီးတခု ဆိုတော့ လည်း ဒါပေမယ့် သည်လို ယောက်ျားတွေကိုတော့ ဒီလိုလုပ်ပေးမှ အရှက် ကိုင့်ပြီး ကျိတ်မှိတ်ခဲလိုက်ယင် ကိုယ့်ဘဝပဲနစ်မွန်းမှာ ဒေါ်ဒေါ် အဖြစ်နဲ့လည်း ခပ်ဆင်ဆင်လို့ဆိုရမှာပေါ့လေ သမီးမိန်းကလေး မွေးထားပြီး တပင်လဲတပင်ထူ ဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုမှ မကောင်း ပါဘူးလေ’

ဒေါ်ခင်မေက အပြင်ဘက်သို့ ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ သည်။ အတိတ်၏ ကြေးမုံရိပ်ပြင်မှာ သူ့မျက်လုံးတွင် ထင်ဟပ်

နေဘိသို့။

အေးပေါ့ တူမရယ်၊ လူတွေမှာဘဝအကြောင်း အမျိုးမျိုး ရှိခဲ့တာကိုး။ ဘဝစဉ်ဆက် ဟိုတုန်းက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း မကောင်းတဲ့အခါ ကျတော့ ခုဘဝမှာ လာပြီး မကောင်းတဲ့ အကျိုး ထင်တာပေါ့။ အဲဒီလိုဝင်ကြေးရှိခဲ့ပြီဆိုမှဖြင့် သူ့အချိန်ရောက်ပြီဆိုယင် ပေးဆပ်ရစမြဲပဲ။ အေး ထောင်ထဲမှာနေရ အခိုက်တော့ ကြည့်ပေါင်း ကြည့်နေပေါ့ကွယ်။ ဘယ်သူတွေကို စိတ်ပေါင်း ကိုယ်ခွာပေါင်းရမယ်၊ ဘယ်သူတွေကို စိတ်ပေါင်း ကိုယ်ခွာပေါင်းရမယ်၊ ဆိုတာကိုတော့ တူမ သိလာပါလိမ့်မယ်။ တို့ မိန်းမ ထောင်မှာ ပြဿနာကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပေမယ့် အသေးအဖွဲ့ကတော့ ခဏခဏပဲ။ သည်အထဲမှာ ကိုယ်မပါအောင်တော့ ကြည့်နေပါတော့။ အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ် ရှိရင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ကိုပြော'

'ခုလို ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဆုံးမစရာရှိရင်လည်း ဆုံးမပါ'

'ကဲ... ကဲ... ရေချိုးဖို့အတွက်ပြင်ကြ၊ တော်တော်ကြာ ရေချိုးရမယ်'

ရေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် မချိုးရ လေးယောက်တတွဲ တစ်ယောက် ဆယ့်ငါးခွက်ပဲ ချိုးရသည်။ အဝတ်လျှော်ဖွပ်လို့သူ များက နောက်ဆုံးမှ ချိုးရသည်။ ရေချိုးပြီးသည်နှင့် အလှကြိုက်သော မိန်းမတို့ မေ့တာအတိုင်း ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ကြသည်။ သူတို့၏အလှသရုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်လှက်သာပါ။

ကျဉ်းကျပ်လှသည့် အချုပ်အနှောင်ခံဘဝသို့ ရောက်နေစေကာမူ တချို့မှာ အလှမပျက် အပြုံးမပျက် ရှိကြ၏။ ဝေဝေနွယ်

တို့လို တခါတခေါက် ရောက်ဖူးကြသည့် ရောက်စများသာမရယ် နိုင်၊ မပြုံးနိုင်ရှိကြသည်။ ဝင်ကစို့လုပ်နေသည့် ထောင်ကြီးပျော် အမျိုးသမီးအချို့မှာ တဟေးဟေး တဟားဟား မညှိုးလုံးသို့နှယ် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး နေနိုင်ကြသည်။

မြန်မာအသံမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်း၍ တောင်းဆိုသည့် သောတရင်တို့လိုရာ သီချင်းကဏ္ဍရှိသလို မိန်းမ ထောင်မှာလည်း ထောင်အပြင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် 'မောင်မောင် ဘယ်သူ့အတွက်' ဟု ကြေငြာပြီး ထောင် အဆိုတော်များလည်း ရှိကြသည်။

တကယ်တော့ ပြောလိုက်ကြ၊ ရယ်လိုက်ကြ၊ ဆိုလိုက်ကြ နေနိုင်သူ မညှိုးလုံးတွေ ရှိသောကြောင့်သာ နောက်ကျိစရာ/စိတ် အစဉ်ကို ဖြေလျော့ခွင့်ရသည်။ နို့မဟုတ်ဘဲ ရှိသမျှ အားလုံး တတွေ့ တွေး၊ တမှိုင့်မှိုင့် တင်ိုင်ိုင်၊ တမောမော ရှိနေကြမည်ဆိုလျှင် တရက် တာ အချိန်ကို အချိန်ကုန်ဖို့ပင်မလွယ်။

'တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ်' ဆိုသော ပမာစကားမှာ ထောင်ထဲရောက်နေသူများနှင့် လိုက်လျောညီထွေ အရှိဆုံး ပမာစကား ဟု ဆိုရပါချေမည်။

မျက်စိပသာဒ ကြည်မြစရာ ကြည့်စရာမရှိ၊ သာယာနာ ပျော်ဖွယ် အသံဆိတ်သည့်နေရာတွင် တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ် တုန်လွန်စေခဲ့ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ပထမဆုံး ထောင်ဝင်စာ တွေ့ရသည်။ ထောင်ဝင်စာဆိုသည့် အတွေ့အကြုံသစ် တစ်ရပ်ကို တွေ့ရတော့မည်ပါ။ ထောင်ဝင်စာ အတူတွေ့ရမည့် သူတို့ သုံးယောက်အဖွဲ့ကို ဝါဒါ ဒေါ်အေးစိန်က ဒေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဗူးကြီးရောက်တော့ နှစ်ယောက်ကို ထောင်ဝင်စာ တွေ့
မည့် အခန်းထဲ ခေါ်သွားသော်လည်း ဝေဝေနွယ်က ထောင်မှူးကြီး
ရုံးခန်းထဲသို့ သီးခြားခွဲ၍ ဝင်ခဲ့ရသည်။

လှအောင်နှင့် မမြင့်ဖူးသူ လူစိမ်းတစ်ယောက်။

'ဝေနွယ်နေကောင်းတယ်နော်'

'ကောင်းပါတယ် ကိုအောင်'

'ဟောဒါ ကိုအောင်ဆရာ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီး

ဦးမြင့်မောင်ပဲ ဝေနွယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်'

'ဝေနွယ်အမှုကို ဆရာနဲ့ ကိုအောင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး

လိုက်ပေးမှာ'

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဝေနွယ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတော့

မသိတော့ဘူး'

'အမှုဖြစ်ပုံ အသေးစိတ်ကို ဝေနွယ်ကိုယ်တိုင် ဆရာ

ပြောပြ'

ဝေဝေနွယ်က အမှုဖြစ်ကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြော

ခဲ့ရာ ဦးမြင့်မောင်က လိုအပ်သည်များကို မေးမြန်းပြီး ရဲစခန်း

ထွက်ဆိုချက်ကိုပါ အသေးစိတ် မေးမြန်းခဲ့သည်။

ရဲစခန်းထွက်ဆိုချက်နှင့် တရားရုံးထွက်ဆိုချက် အလှူ

အမင်း မကွဲပြားဖို့ အရေးကြီးသည်။ ရဲစခန်း ထွက်ဆိုချက်နဲ့

တရားရုံး ထွက်ဆိုချက် တခြားစီထွက်ဆိုလျှင် တရားခံအတွက်

နစ်နာသည်။ တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့် တရား

ခံထွက်ဆိုချက်အပေါ် အလေးမထားရှိတတ်သည်။

လှအောင်နှင့် ဦးမြင့်မောင်တို့ ပြန်သွားကြပြီးနောက် သူ
လည်း အဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ အမှုအတွက် အားတက်စရာ
သို့ ဖြစ်ရသော်လည်း အမေ့အတွက်မူ သောကထွေနေရသည်။
အမေတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုများ နေမှာပါလိမ့်ဟုဆိုသည့်
စိုးရိမ်မှု၊ ပူပန်မှုများ ရင်မှာ ပြည့်သိပ်နေသမို့ ထောင်ရင်စာမှ
အပြန်ရသည့် ပုံစံထမင်းကို အနည်းငယ်မျှသာ စားနိုင်သည်။

ထမင်းစားပြီး ရထားသည့် နေရာကလေးမှာ ခွေခွေ
ကလေး လှဲနေစဉ် ဒေါ်ခင်မေက ထောင်ဝင်စာကိစ္စ ဇီမားလာ
သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရ၏။ ဟိုအကြောင်း သည်
အကြောင်း ဆက်ပြောကြရင်း မေးချင်သော်လည်း မမေးဝံသမို့
အောင်အည်းနေရသည့် ဒေါ်ခင်မေ အမှုအကြောင်းသို့ ရောက်
သွား၏။

ဒေါ်ခင်မေက လိုလိုလားလား စကားစလှာသည်။ ထောင်
ထဲမှာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောကြသည်မှာ အစဉ်
အလာ။

* * *

ခြောက်

'ဒေါ်ဒေါ်အဖြစ်နဲ့ တူမအဖြစ်က မတူပေမယ့် ခပ်ဆင်ဆင် လို့တော့ ဆိုနိုင်တယ်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ပထမခင်ပွန်းက သိပ် သဘောထား ပြည့်ဝတာ။ သားမယားအပေါ် အလိုလိုက်တာက လည်း တေးလူတွေ မနာလို မရှုစိမ့် ဖြစ်ရလောက်အောင်ကို အလို လိုက်တာ။ ဒေါ်ဒေါ်ဆို ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် နဲ့နုဖတ်ဖတ် ကြော့ကြော့တင်တင်ကလေး နေခဲ့ရတာပေါ့။ လုပ်ငန်း ကလည်းကောင်း၊ ဝင်ငွေကလည်း ပြောင်း တစ်လနဲ့ တစ်လ အလျှင် မိရုံဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပဲ အလျှံအပယ် သုံးတာတောင် ပိုလျှံသေး တဲ့ အနေအထားမျိုးဆိုတော့ ပူပင်သောကဆိုတာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ တူမရယ်'

မော်တော်ကားစက်ပြင်ဆရာ ကိုကျော်ဖေ။ နာမည်နှစ် လိုက်အောင်ကျော်၍ နာမည်ကြီးသည်။ စစ်ပြီးစကတည်းက အော်တိုကားမှာ စက်ပြင်ပညာသင်ဘဝနှင့် အောက်ခြေက စလုပ် ခဲ့သူ။ ရရစားစား လခစားအလုပ်ကို စတင်လုပ်ခဲ့သော်လည်း ထိုဘဝမြဲ၍ ထိုဘဝနှင့်သေဖို့ စိတ်ကူး လုံးဝမထည့်ခဲ့။ တစ်နေ့ ကိုယ်ပိုင် ဝပ်ရှော့ထောင်နိုင်ရမည်ဆိုသည့် ရည်မှန်းချက်ကို အခို

အမာပိုက်ထွေးထားသူပါ။

မခင်မေနှင့် ချစ်စတုန်းက အော်တိုကား မက္ကနစ်ကလေး။

ကျော်ဖေက ပေပေရေရေ အလုပ်ကို လုပ်နေရစေကာမူ သူ့ကိုယ်သူ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေး နေတတ်သည်။ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ရင် ရုံးစာရေးလေး လားလို့ ထင်ရလောက်အောင် ရှိုးကျကျ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

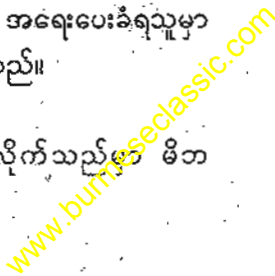
ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသူ ကျော်ဖေက လခစားအလုပ်ကို သေတန် သက်တဆုံး လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း ဝပ်ရှော့နှင့် သက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများကို တဖြည်းဖြည်းချင်းစုခဲ့ရာ အတော် ကလေး ပြည့်စုံနေပြီ။ သို့တစေ ဝပ်ရှော့တစ်ခု ထောင်နိုင်လောက် အောင် မပြည့်စုံသေး။ ကိုယ်ပိုင်ဝပ်ရှော့ထောင်ပြီးမှ မခင်မေနှင့် ချစ်ရည်တူနှစ်ကိုယ်မျှဖို့ စီစဉ်ထားကြသည်။ မခင်မေတို့အိမ်က လည်း သူတို့နှစ်ယောက် အနေအထားကို ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိနေကြပြီ။ သဘောမတူနိုင်သည့် အရိပ်အခြေမျိုးမပြ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က အေးအေးဆေးဆေး၊ ဒါလေ သို့ မမျှော်လင့်ပဲ မခင်မေကို စိတ်ဝင်စားသူတစ်ယောက် ပေါ်လ သည်။

ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာရုံ ဘူတာစာရေး သိန်းဌေး။

သိန်းဌေး မပေါ်ခင်က မခင်မေ၏အမေ ဒေါ်အေးရင် ၏ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံမှုကို ခံခဲ့ရသူမှာ ကျော်ဖေ။ သိန်းဌေးဝင်လာသည့်နောက် ဒေါ်အေးရင် အရေးပေးခံရသူမှာ ကျော်ဖေ မဟုတ်တော့ သိန်းဌေး ဖြစ်လာသည်။

မက္ကင်းနစ်နှင့် စာရေး။

ဒေါ်အေးရင်က စာရေးကို ရွေးလိုက်သည်မှာ မိဘ

တစ်ယောက် အနေနှင့် မှန်သည်ဟု ဆိုရမည်။ မကြွင်းနစ် ကတော် လို့ မရှိ၊ စာရေးကြီးကတော်သာ ရှိသည်။ ကိုယ့်သမီးကို ကတော် စာရင်း ဝင်စေချင်သည်မှာ မိဘ၏စေတနာနှင့် မေတ္တာဟု ဆိုရ မည်ပါလေ။

အေးအေးဆေးဆေး အခြေအနေက ဖုတ်ပူမီးတိုက် အနေ အထားသို့ ရောက်လာသည်။ သို့တစေ မခင်မေကတော့ သဘော ထားမပြောင်း၊ အချစ်မျက်နှာ အလှည့်မပြောင်း။

ဝပ်ရှော့ထောင်ပြီးမှ ဆိုသည့် အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလိုက် ရတော့၏။

အခြေအနေ ဖန်တီးမှုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် စောစီး စွာ အိမ်ထောင်ဖွဲ့ကျခဲ့သည်။

မိသား ဖယား ဝီဝီ ပြန်အပ်ဖို့ စကားဆိုသည်ကို ဒေါ်အေးရင်က ကြည်ကြည်သာသာ လက်မခံ။ လိုလားသည့် သားမက်အပေါ် လွတ်သည့်ငါး ကြီးချင်နေသည်။ ကျော်ဖေရင်ထဲ မှာ အောင့်စောင့်တောင့်။ ဒါပေမယ့် အမျက်စကားမထွက်ဆို။ ရွှေသမက် အယ်သူလည်းဆိုတာ တစ်နေ့သိစေရမည်ဟု ရင်ထဲကပ် ကြိုးဝါးလိုက်၏။

မခင်မေနှင့်ရပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်တွင် အလုပ်မှထွက် ချ် ဝပ်ရှော့ထောင်လိုက်သည်။ အကြီးစား ဝပ်ရှော့တော့မဟုတ်။ သူ့အကြောင်းသိသူတွေက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြန့်ရာမှ အလုပ်လက်မလည်အောင် ဖြစ်လာရာ တပည့်လေးယောက်နှင့်ပင် မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာသည်။ ငါးနှစ်အတွင်း မခင်မေမှာ ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ။ ခဲသမက်လောက် သဘောထားခဲ့သည့် ဒေါ်အေးရင်က

ခူတော့ ငွေသမက်၊ ရွှေသမက်ရယ်လို့ အမြင်ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိလာသည်။

ဘူတာစာရေးလေး သိန်းဌေးလည်း မခင်မေတို့နှင့် မရှေး မနှောင်း အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးရင်အထင်ကြီးခဲ့သော သိန်းဌေးမိန်းမမှာနားကပ်ကလေးတရံနှင့် သွတ်နန်းကြီးလောက် ဆွဲကြီးတကုံးသာ ဆွဲနိုင်ရှာသည်။

ပမာပြောစကားရှိသည် ခွေးသေသားရေမရှိ၊ စာရေး သေအမွေမရှိ ဟူ၍။

အတတ်ပညာရှင်ဆိုတာကမှ လက်ဖျားငွေသီးတာ။ စက်မှု ပိုင်းဆိုင်ရာ အတတ်ပညာ အများစုမှာ အောင်မြင်လာပြီဆိုယင် အလုပ်ခွင် မမြဲချင်ကြတော့။ ငွေသီးအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသည့် လက်ဖျားကို အလုပ်ခွင်မှ အနားပေးပြီး အရက်ဖန်ခွက်နှင့် ဖဲချပ်ကိုင်သော လက်ဖျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်တတ်ကြ၏။

သည်လိုမျိုး ပြောစမှတ်ပြုရသူထဲမှာ ကိုကျော်ဖေမပါ။ သူကရသမျှ မယားကိုဆင်ပြီး အလုပ်ထဲမှာပဲ စိတ်ရောကိုပါနစ်မြုပ် ထားသူပါ။

ကားစက်သံကို နားထောင်ရုံနှင့် ဘာဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြုတ်၍ ဘာလုပ်ရမည်ကို ပြောနိုင်လောက်အောင် လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

အဒေါ်ဆိုတာနှစ်နှစ်လောက်ပဲ ကိုယ်တိုင်မီးဖိုထဲ ဝင် လိုက်ရတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ ခြေမွေးမီးမလောင် နေခဲ့ရတာပေါ့ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကြော့နေအောင် ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပြီး ဒေါ်ခင်မေပြောသည့်အတိုင်းဟုတ်နိုင်ဖွယ်ရှိပါသည်။

ထောင်ထဲမှာတောင် မိုးလင်းတာနဲ့ သနပ်ခါးဖိုလို့ပါ။

ကိုကျော်ဖေတို့အလုပ်က ဝင်ငွေကောင်းတာတော့ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါပေမယ့် ထမင်းစားချိန်မမှန်၊ လုပ်လက်စတန်းလန်းကို ဖြုတ်ဆိုချထားခဲ့လို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ လက်ဖက်ရည်ပဲ စွတ်ကယ် စွတ်ကယ်သောက်ယင်း မနက်စာ လွတ်ရက်များရသည်။ ကြာတော့ အစာအိမ် စကားပြောလာပြီ။

'ဒီလိုနဲ့ တနေ့တော့ ဝိုက်ထဲက အောင့်လှချည်ဆိုပြီး လူးလိမ့်နေတာနဲ့ ဆေးရုံပို့လိုက်ရတယ်'

ဒေါ်ခင်မေမှာ ပြောနေယင်းမျက်ရည်များဝေဝဲလာသည်။

'ကိုကျော်ဖေ ဒေါ်ဒေါ်တို့သားအမိကို မျက်ကွယ်ပြုတော့ သမီးလေး ဆယ်သုံးနှစ်၊ ဝပ်ရှော့ပစ္စည်းတွေရော ရွှေငွေပါ ထုပ်ထုပ်ထည်ထည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူ့ရှိတုန်းကလို အလုပ်မကောင်းတော့ဘူးလေ၊ အလုပ်သမားတွေကလဲ သူ့ရှိတုန်းကလို မဟုတ်ဘူး အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်ကြတဲ့အပြင် ဝပ်ရှော့ပစ္စည်းတွေဟိုဟာပျောက်သည်ဟာပျောက် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ဝပ်ရှော့ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရတယ်'

ဒေါ်အေးရင်တို့က ဝပ်ရှော့ပိတ်ပစ်တာကို သဘောမကျ။ ဦးစီးကောင်း တယောက်ရှာပြီး ပြန်လုပ်ဖို့ တကျိကျိ တိုက်တွန်းလာသည်။

'ဟဲ့ ခင်မေ နှင့်အဖေလဲ အားနေတာပဲဟာ နှင့်အဖေလဲ ထိုင်လိမ့်မပေါ့၊ ဒီလောက်ဝင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ဘာလို့ရပ်ပစ်ရမှာလဲ၊ နှင့်အဖေနဲ့ခင်တဲ့ ဝပ်ရှော့ဆရာရှိတယ် နင်မလုပ်ချင်လဲ နေ တို့ပဲလုပ်မယ်'

'အမေတို့က အဲဒီလိုပြောလာတော့ ဒေါ်ဒေါ်လဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတယ်'

ဝပ်ရှော့ဆရာ ကိုညိုသောင်း။

ကိုကျော်ဖေကို မမိသော်လည်း ဝပ်ရှော့တခုကို ဦးစီးလုပ်နိုင်သည့် အရည်အချင်း အပြည့်မီသည်။ ပိတ်ထားသည့် ဝပ်ရှော့ကို ပြန်ဖွင့်ရသည်ကတကြောင်း၊ ဆက်ဆံမည့် လုပ်ငန်းရှင်များမဝံ့မရဲ ရှိသည်က တကြောင်းကြောင့် ပထမပိုင်း လုပ်ငန်းမတွင်ကျယ်၊ နောက်ပိုင်း သုံးဘီးတွေကို လပေးနှင့် လက်ခံလိုက်ရာမှ နာမည်ထွက်လာပြီး သုံးဘီးဝိဇ္ဇာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ခံလာရ သည်။ တော်တော်လေးလည်း အလုပ်ဖြစ်သည်။

ကိုညိုသောင်းက အလုပ်ကို အတော်လေး ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမယ့် ညနေလေးနာရီခွဲ နောက်ပိုင်းတော့ အလုပ်ကိုမကိုင်သူက ပါစကကို မက်မက်မင်မင်မိခဲ့သူ။ အတူနေကြတာမဟုတ်တော့လည်း ပါစကမိဝဲတတ်ကြောင်းမသိကြ။ လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆက်ဆံရသည်မှ တယောက်နှင့်တယောက် ရင်းနှီးမှုရှိလာသည်။ ကိုညိုသောင်းက လူပျိုကြီး မခင်မေက မုဆိုးမဆိုပေမယ့် အပျိုကြီး သို့နယ် အရွယ်တင်သည်။ လှနေဆဲ ကြွနေဆဲ။

ဘေးတီးပေးသူက အမေဒေါ်အေးရင်။

'တပင်လဲ တပင်ထူတာဘာဖြစ်သလဲ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိ ပြီပဲဟာ တသက်လုံး တပင်မထူတော့ဘူးလား၊ ခုဟာက ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတာဆိုတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့၊ နှင့်သမီးအတွက် ဘာပူစရာရှိလဲ၊ သူ့ကိုလဲ အိမ်ထောင်ရက်သား ကြည့်ချပေးလိုက်ယင်ပြီးတာပဲ၊ သည်လိုမှမဟုတ်ယင်လဲတို့နဲ့အတူ

လာနေပစေပေါ့

'ဒေါ်ဒေါ်လဲ အဘက်ဘက်က အမျိုးမျိုးတော့စဉ်းစား သေးတာပဲ ဒါပေမယ့်'

ကိုညိုသောင်းနှင့် မခင်မေတို့ အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက် ကြသည်မှာ တနှစ်ကျော်ပြီ။ မယားပါသမီးအပေါ် ဆက်ဆံပုံမှာ လည်း ပထွေးရယ်လို့ မပြောရလောက်အောင် ကောင်းသည်။ ဖခင်အရင်းအချာသဖွယ်သို့ရှိခဲ့သည်။ စိတ်မချစရာအသွင်အပြင် လုံးဝမထင်။ ညနေဘက် ပါစကမ္ဘီပေမယ့် ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး မဟုတ်။ ဣန္ဒြေရရ အားလုံး အဆင်ပြေပြေ သမီးအပေါ်လဲမခိုး သားတဲ့ဟန်မျိုးမပြဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆင်ကြံကြံသည်ဆိုသော ပမာစကားရှိသည်။ ဆင်ကြံ ကြံသည်ကိုမူ သိရန်ခက်ခဲဘိ၏။

'အခြေအနေက အားလုံးကောင်းနေတယ်လေ၊ သမီး ချိုမာကို အိမ်ထောင်ရက်သားချပေးဖို့ကိစ္စ ပေါ်လာတော့ အဖေနေရာမှာရှိတဲ့ ကိုညိုသောင်းကို တိုင်ပင်ရတာပေါ့။ သူက အင်းမလုပ် အဲမလုပ် မင်းတို့ကိစ္စ မင်းတို့ပဲကြည့်စီစဉ်ပေါ့လို့ ပြောလာတယ်။ အဲဒီနေ့က ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဝပ်ရှော့ပိတ်ထားတယ် သူလဲမနက် အစောကြီးကတည်းက အိမ်ကထွက်သွားတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်လဲ သမီးကိစ္စအတွက် အပြင်ထွက်ရတယ်။ အိမ်မှာ သမီး တယောက်တည်း ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင် ခဲ့ဘူး။ တော်သေးတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ် အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာပေလို့ သမီးရေတိုမ့်မနစ်တာ။ ဒေါ်ဒေါ် အပြင်ကပြန်ရောက်လာတော့ အိမ်ခန်းထဲမှာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေပြီလေ၊ မျက်စိတွေ ပြာဝေ ပြီး သူ့ခေါင်းကို သံတုတ်နဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာပဲ။ ဝပ်ရှော့ဆိုတော့

အိမ်မှာ သံတိုသံစတွေကလဲပေါတာကို၊ ဒေါ်သကြောင့်လား မသိဘူး ရိုက်ချက်ကလဲပြင်း ထိတာလဲနောက်စေ့ဆိုတော့ တခါတည်းပဲ'

ဒေါ်ခင်မေ၏ မျက်နှာထားမှာ ရုတ်ချည်းပင် တင်းမာခတ် ထန်သွားသည်။

'ဒေါ်ဒေါ် ထောင်ဘယ်လောက်ကျသလဲဟင်' ဝေဝေနွယ်က အမောတကော မေးလိုက်မိသည်။

'ငါးနှစ်တူမ ငါးနှစ်' သူလည်း သည်လောက်တော့ မျှော်မှန်းထားရလိမ့်မည်ပါ။

ယောက်ျားတို့အကြောင်း စဉ်းစားရသည်မှာအသိခေါက် ခက် အဝင်နက်ဘိသို့ ရှိရပါချေ၏။

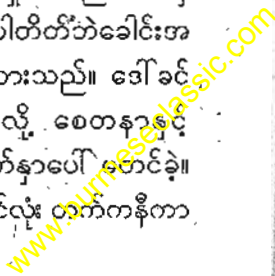
တဏှာဝေမနှင့် ပတ်သက်ယင် သိက္ခာသမာဓိရှိသည်ဟူ၍ မယ့်စားရာ။

'ရုံးထွက်တွေ အသင့်ပြင်ကြမယ်ဟေ့' အမျိုးသမီးထောင်ကြပ်၏ သတိပေးသံထွက်လာသည့်

အချိန်တွင် သူတို့အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ရုံးထွက်သမားတွေ အစောကြီး ရေချိုးကြရသည်။

တချို့လည်း ဖိးလို့လိမ်းလို့၊ တချို့လည်း မပြင်မဆင်နဂို အနေအတိုင်း။

ဝေဝေနွယ်က မျက်နှာကို နဂိုအတိုင်းရှိစေသည်။ ဘာမှ မပြင်ဆင်။ အကျီလက်ရှည်ကြည်ပြာရောင်နှင့်ပါတီတီဘဲခေါင်းအ စိမ်းရောင်ထဘီကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဒေါ်ခင် မေက သနပ်ခါးလေး ပွတ်သွားပါအုံးလားလို့ စေတနာနှင့် ပေးလာသည့် သွေးပြီးသား သနပ်ခါးကိုပင် မျက်နှာပေါ် ဖောင်ခဲ့။ အသိန်းတို့ မခင်ရွှေတို့ဆို မျက်နှာတပြင်လုံး ဝက်ကနီကာ

အပြည့် ခြယ်ထားကြသည်။ ရုံးထွက်သွားရမည့် အချုပ် တရားခံလို့ မပြောသာအောင်ပင်။ ဝမ်းဆက်ခေတ်လို့ မပြောရ၊ သူတို့မှာ ဝမ်းဆက်ကိုယ်စီနှင့်။

အသိန်းခေါ် မမြဲသိန်းက အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးသွယ် သွယ်လျလျမို့ ဝမ်းဆက်နှင့်လိုက်ဖက်သည်။ မမြဲရွှေက မည်းမည်း တုတ်တုတ်၊ ပုံမကျပန်းမကျ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် အနီရောင် ဝမ်းဆက်မှာ မလိုက်ဖက်ဟု ဆိုရမည်သို့။

အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာသည် ဒေါ်ဖွားတင်မှာ ဆီမတွေ့သော ဆံပင် နီကျန်ကျန် ဖွာလံရာကြဲနှင့် အရောင်အသွေး လွင့်စင်နေပြီဖြစ် သောအိန္ဒိယ ရှန်သားပွင့်ရိုက်နှင့် ပါတိတ်လုံချည်အဟောင်းကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့မှာ ဝတ်စုံအပိုမရှိ။ ထောင်ထဲမှာလည်း သည် ဝတ်စုံ၊ ရုံးထွက်တော့လည်း သည်ဝတ်စုံ။

သူတို့အထဲမှာ ရှိုးအကျဆုံးကတော့ မမကြည်ခေါ် မမေမေကြည်။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဆိုပေမယ့် ရှစ်ဆယ်၊ တရာတန် မဟုတ်သုံးရာအထက်မှာရှိသော အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် ရုပ်ကလည်းလှ ဟန်ပန်ကလည်း ပြည့်တင်းသည်။ ထောင်ထဲမှာ တဦးတည်းသော မျက်တောင်အတုတပ်သူ။ တခါတရံ မျက်တောင် စာတပ်သူများမှာ မျက်တောင် အောင့်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင် မျက် တောင်ကို ခဏခဏ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရသည်။ မမကြည် ကတော့အမြဲတပ်သမိုလားမသိ မျက်တောင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်၊ ကော့စင်းနေသည်။ ထောင်ထဲမှာ မိတ်ကပ်မပြတ်အောင် လိမ်းသူ အဖြစ် အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားရသူပါ။

ညွန့်ညွန့်နှင့် အမြဲခေါ် မတင်မြတ်ဖို့မှာ ထောင်ထဲကို ဝင်က

စို့ လုပ်နေသူများနှင့် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မျက်နှာပိုးမသေ၊ ဖီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပုံမှာလည်း သိသာလွန်းသည်။

သူတို့ ထောင်ဗူးဝသို့ အသွားမှာ ဝါဒါ ဒေါ်အေးစိန်က ညွန့်ညွန့်နှင့် အမြဲတို့က တဟင်းတဟင်းတဟဲဟဲ လုပ်နေရ၏။ အကြည့်ခံရရုံသာမဟုတ်။ ထင်မြင်ချက်အသံလေးများကိုပါ သဲဘဲ ကွဲကွဲ ကြားနေရသည်။ အပြာလေးက ဘယ်လို၊ အဝါလေးက ဘယ်သို့၊ အနီလေးက ဘယ်ပုံဆိုသည်များကို ပါးစပ်စည်းလွတ် ပြောနေကြသည်။ ဒေါ်ခင်မေက ရုံးထွက်သွားရင် ဘယ်မှမကြည့် နဲ့ဟု မှာလိုက်သဖြင့် ဘယ်ကိုမကြည့်။ ကြည့်မိရင် ကိုယ်အမူ အရာနှင့် အပြုတွေကို မြင်ရမည်။

သူတို့မှာ အမှတ်(၂)လိုင်း အချုပ်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။

အချုပ်ကားတွေမှာလည်း မထသလိုင်းကို ကားလိုင်း သတ်မှတ်ချက်ရှိသည်။ တစ်လိုင်းက ဘယ်မြို့နယ်တရားရုံးတွေကို သွားမည်။ နှစ်လိုင်းက ဘယ်မြို့နယ်၊ သုံးလိုင်းက ဘယ်မြို့နယ် စသည်ဖြင့် ခရီးစဉ် သတ်မှတ်ချက်ရှိသည်ပါ။

အချုပ်ကား တရားရုံးရောက်တော့ ဝိုင်းကြည့်သူတွေက တစုတဝေးကြီး လက်ပြုကြ၊ အော်ပြီးနှုတ်ဆက်ကြနှင့် တပျော် တပါးကြီး။

လူအုပ်ထဲကို မျက်လုံးမွှေပြီး ရှာလိုက်ရသည်။ အမေ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီး။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာမှု တပြိုင် တည်း ဖြစ်ရသမို့ မျက်ရည်များလည်း စို့လည်လာသည်။

အနီးကလေး လှမ်းတွေ့ရစေကာမူ စကားမပြောသာ။ တရားရုံးအချုပ်ထံသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။

နီးလျက်နှင့် ဝေးသည်မှာ သူတို့အဖြစ်။

ဝေဝေနွယ်က အမေ့ကို ပြီးပြသည်အပြီးနှင့် အမေက သူ့ကို ပြီးပြသည် အပြီးတို့မှာ ကြည်ကြည်မြဲမြဲ လှလှပပ မရှိရာ သောကကို ပိုက်ထွေးထားရသူတို့၏အပြီးမှာ ဘယ်သို့လျှင် ကြည်မြဲ လှပနိုင်ရာပါမည်နည်း။

အချုပ်ခန်းထဲမရောက်ပြီးမှ အမေတို့နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြော ရသည်။ အမေတို့ဆိုရာတွင် အမေနှင့်အတူ ဘေးအိမ်မှ မမထွား နှစ်အိမ်ကျော်မှ ဒေါ်လေးမိ၊ ကိုအောင်အိမ်မ မကြည်တို့ပါကြသည်။

သူတို့အားလုံးပင် မျက်နှာမကောင်းကြ။ သို့ရာစေ အပြီး ဆောင်ထားကြသည်။ ဝေဝေနွယ်က အမေ့စိတ်သက်သာရာ ရပုံ စေတော့ဟု ခံစားနေရသည့် ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ခဏရုတ်သိမ်း ပြီး ရယ်ရယ်မောမောရှိနေအောင် အပူရုပ်ကို မပူရုပ်ဆင်နေရ လည်။

အမေ့နေရေး ထိုင်ရေး အဆင်ပြေသည်ကို ကြားရတော့ ရင်မောခြင်းသက်သာသလို ရှိသွားရသည်။ ဒေါ်လေးမိက အမေ့ အတွက် မပူဖို့အကြောင်း ထပ်ခါတလဲလဲ အားပေးစကား ဆိုလာ သည့်ကြောင့် ဦးချမိမတတ် ကျေးဇူးတင်ရသည်။ သူတို့တွေ့ဆုံခြင်း မှာ ဆယ်မိနစ်မျှသာ။ ပေးစရာ မြန်မြန်ပေး၍ ပြောစရာ သုတ် သုတ်ပြောပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ရသည်။

ပေသွားသည့် ထမင်းချိုင့်(ဂျိုင့်)ကို ဖွင့်လိုက်ရသည်။ ပုစွန်ထုပ်ကြီးဆီမြန်မှာ ထွေးထွေးအိအိ။ ပုစွန်ဆီ အရောင်မှာ နီသည်လည်း မဟုတ်။ ဝါသည်လည်းမဆိုသာ။ ကြက်သားကြော် လည်း ပါသည်။ သူကြိုက်သည့် သီးစုံကုလားဟင်းမှာ မဆဲလားနီ

သင်းယဲ့ယဲ့။

သည်အနံ့အသက်များနှင့် ဝေးပြီး လျှာရင်းပျက်နေသည် မှာ ဆယ့်ငါးရက်တောင် ရှိပြီ။ လျှာရင်းမမြက်သည့် ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းအနံ့အသက်နှင့် ထမင်းချိုင့်ထဲမှ ထွက်လာသည့် အနံ့ အသက်မှာ အီးနှင့် နံ့သာဆီလို ကွာခြားဘိသို့။ ကွာခြားသည်ဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိပါချေ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါမူ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လိပ်တက်လုံးထွေးလီသည် သွားရည်များတို့မှာ ခံတွင်းအပြည့်။ ထွေးထုတ်ရမှာ ရှက်သမို့ ကပျာကသီမျိုချလိုက်ရသည်ပါ။ ထောင် ထဲက အတူထွက်ခဲ့ကြသည့် သူတို့လူစုမှာ တစုတဝေးတည်း မဟုတ်။ ကိုယုအမှုတွဲ တင်ထားရာ တရားရုံးများတွင် ဆင်းနေခဲ့ ကြရသည်။ သူနှင့် တရားရုံး တရားတည်းကျသို့မှာ အိုးတိုက်ဖွဲပြာ သည် ဒေါ်ဖွားတင်။

အမေချက်ပြုတ်ယူလာသည့် ထမင်းဟင်းများကို တယောက်တည်း စားလို့ ကုန်နိုင်သော်လည်း မျိုမကျ။ ဒေါ်ဖွားတင် ကိုပါ မျှတကျွေးလိုက်ရသည်။ ကြက်သားကြော်တစ်တုံးကိုတော့ ထောင်ထဲက တန်းစီး ဒေါ်ခင်မေအတွက် ရည်စူး၍ ချန်ထား လိုက်၏။

ဒေါ်ဖွားတင်ကို သမီးဖြစ်သူက လာတွေ့သော်လည်း ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ အထူးတလည် ချက်ပြုတ်ယူမလာနိုင်ရှာ။ ဆီထမင်းကလေးတထုပ်၊ ဓားလှီးမုန့်လေးသုံးခု၊ ဆယ့်ငါးပြားတန် ဆေးပေါလိပ် ဆယ်လိပ်ပဲ ယူလာနိုင်ရှာသည်။ ဆီထမင်းကလေး တထုပ်ဆိုသည်မှာ တစ်ကျပ်ဖိုးလောက်ရှိမည်။ သုံးလေးလုပ်စာ

ထက်မပို။ ဒါတောင်မှ အနိုင်နိုင်။

‘တူမကြီးရယ်၊ အဒေါ်လေ ဟောဒီလို ပုစွန်ထုပ်ကြီးမိုး မစားရတာ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်တော့ ရှိမလားပဲ’

ထောင်ထဲရောက်နေသည့်ကာလကို ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဒေါ်ဖွားတင် ထောင်ထဲရောက်နေသည်မှာ သုံးလကျော်လေးပဲ ရှိသေးသည်။

အစိတ်သား ကြီးကျပ်အောက်ကို မယိုတတ်သော ပုစွန်ထုပ်ကို သူတို့ ဘယ်လိုချက်စားနိုင်မှာပဲ။ အိုးတိုက်ဖွဲပြာ တတင်းကုန်မှ ကိုယ့်အတွက် သုံးလေးကျပ် ကျန်တာ။

ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုအောင် လာတွေ့သည်။ စကား များများ ပြောချိန်တော့မရ။ ကိုအောင်က အမှုအတွက် မပူဖို့ အကြောင်းသာ တဖွဖွ အားပေးစကား ဆိုခဲ့သည်။ မပူဖို့ နှစ်သိမ့် သူက နှစ်သိမ့်စေကာမူ ခံစားနေရသူမှာတော့ အပူမကျ။ ထောင် တန်းကျမှာစိုးသည့်အပူက ဒီလောက်မဟုတ်။ အမေအတွက် ပူရ သည့်အပူကိုတော့ မငြိမ်းသာ။ သမီးဖြစ်သူအတွက် အမေ ဘယ် လောက် ပူပင်င့်ညှာခဲ့သည်ကို သူ့အသိဆုံး။

တရားခွင်ဝင်ဖို့ အလှည့်ရောက်လာသည်။

တရားခွင်မှာ ဦးမြင့်မောင်ရော ကိုအောင်ပါ ရှိနေသည့် အမေတို့က ကိုအောင်တို့ ထိုင်သည့် နောက်ခုံတန်းမှာ၊ တဘက် ခုံတန်းမှာ ခေါင်းပေါင်းစ တလူလူနှင့် တရားလို ရွှေနေကြ နှစ်ယောက်။

ဦးကျော်ခိုင် မယားကြီးက ငှားထားသည့် ရွှေနေကြီများ ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရသည်။ တဘက် ရွှေနေကြီးတစ်ယောက်

၏ အကြည့်မှာ စူးရဲလွန်းသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိလိုက်တိုင်း စားတော့မတတ်၊ ဝါးတော့ မတတ် အကြည့်မျိုးနှင့်။

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က တင်ပြထားသော စာရွက်စာတမ်း များကို ဖတ်ရှုကြည့်၍ အမှုကို စတင်စစ်ဆေးမည့် ရက်ချိန်းပေး လိုက်သည်။

ထိုနေ့က ထိုမျှသာ။

အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် တရားခွင်မှ အထွက်တွင် အသံတသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ကို ရည်စူးသလား၊ အခြားသူကို လားဆိုသည်ကို အပ်ချမပဲချမသိ။

‘အသည်းစားဘုရင်မနဲ့ တူပါတယ်ကွာ’ သို့ကလို ပြောလိုက်သံမှ နားထဲသို့ စူးရှဝင်ရောက်လာ သည်။

တရားခံတစ်ယောက်ဘဝ ရောက်နေစဉ် မျက်လုံးကို အလှည့်အပြောင်းလုပ်၍မကောင်း။ ကိုယ့်မျက်လုံးက အရှုံးဘက် ကချည်း။

ထောင်သို့အပြန် ကားပေါ်အတက် လက်ကိုင်မဝါနှင့် မျက်အိမ်ကို တို့နေသည့် အမေ့ကို လက်ပြလိုက်ရသည်။

ကိုယ့်မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်ရစ်ဝဲလျက်။

ထောင်သို့အဝင်မှာ ပထမဆုံး ဝင်စကလောက် ခွေးမတုန်။ ရင်မခုန်တော့။ အုတ်ရိုးအတွင်းဘက်နှင့် ရင်းနှီးမှု အတန်အသင့် ရှိခဲ့ပါလေပြီ။

သည်ကနေတော့ လုံးတီးနှင့် မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ရှေး ထွက်သမားတိုင်း ရှုံးထွက်နေ့တွင် ထောင်စာမင်းဟင်းကို မျက်နှာ

လွဲကြာမြဲ။

နက်ဖြန်လုံးတီးနှင့် ပြန်လည်ဆုံရမည်ပါ။

*

လှအောင်မှာ ရှေ့နေဖြစ်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် သီးခြားအမှု တစ်ခါမှ မလိုက်ရသေး။ ဆရာဦးမြင့်မောင်နှင့်တွဲပြီး လိုက်ရသည့်အမှုတော့ လေးငါးမှုရှိပြီ။ ဆရာဦးမြင့်မောင်က လှအောင်တို့ အိမ်အနေခြအနေကို သိထားသည့်အပြင် လှအောင် ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့ရသည့်အနေအထားကိုလည်း သိထားသည်။ တပည့်ဖြစ်သူကို မပေးပဲနေလို့ ဖြစ်စေကာမူ မပေးပဲမနေ။ တပည့် ဖြစ်သူ ရပေါက်ရလမ်းကို ဖန်တီးပေးသည်။ ပျမ်းမျှဝင်ငွေ တစ်လ သုံးထောင်လောက်ရသမို့ တပည့်ဖြစ်သူကို လေးရာမျိုး၊ ငါးရာမျိုး ရအောင်လုပ်ပေးသည်။ ပြီး ဦးမြင့်မောင်တို့က နဂိုနေချမ်းသာသူ တွေ။

တရားရုံး တရုံးနှင့် တရုံးကူးရာတွင် အငှားတိုင်စီကား နှင့် ကူးရသည့်ရှေ့နေ။ လိုင်းဘတ်စ်ကားနှင့် အပြေးလွှားနေရသည့် ရှေ့နေဟူ၍ ရှိရာ ထိုစာရင်းထဲမှာ ဦးမြင့်မောင်မပါ။

တံခါးလေးပေါက် ဖယ်မလီဟာ စိမ်းပြာကားလေးကို ကိုယ် ထိုင်မောင်း၍ တရားရုံးတစ်ရုံးမှ တစ်ရုံးသို့ အကူးအသန်း လုပ်နေ သူ။

လုပ်ငန်းအပေါ် အလေးထားကြိုးစားမှုကြောင့် နာမည် အတော်လေးထွက်နေသည်။

သည်ခေတ် ရှေ့နေလောကမှာ အပြိုင်အဆိုင်များသလို

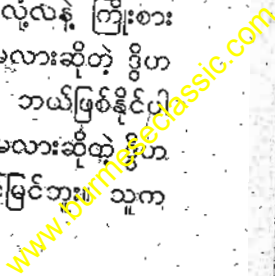
ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသူလည်း ပေါသည်။ ကိုယ်က ရှေ့ကို ခြေ တစ်လှမ်း အမြဲတမ်းကြောနေမှ နို့မဟုတ်ရင် နောက်တစ်လှမ်း ဆုပ်သွားမည်။ ဗဟိုတရားရုံး အမှုများအပါအဝင် တိုင်းတရားရုံး၊ မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အမှုရက်ချိန်းတပတ်မှာ ငါးရက် မရှိလို့တော့ အောင်မြင်သူ စာရင်းထဲမှာ မဝင်။ ဒါ့အပြင် နယ်အမှုတွေပါ လိုက်ရမှ နာမည်တစ်လုံးနှင့် လက်မထောင်နိုင်မည်။ ခေါင်းပေါင်း မိုး မကျေသည့် ရှေ့နေတွေ အများကြီး။

လှအောင်က ကျောင်းသားဘဝမှာ ဆရာသမား အမှီခို ကောင်းရခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း အမှီခိုကောင်းဆရာသမား ရနေပြီ။ ဒါလည်း လက်ဦးဆရာ၏ ကျေးဇူးကြောင့်ဟု ဆိုရမည်။ ဆရာဦးမြတ်သွင်နှင့် ဦးမြင့်မောင်က သူငယ်ချင်း။

ခု ဝေဝေနွယ်၏ အမှုမှာ သူက ဆရာကို အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။ ဆရာက သူ့ကို ထိုးတင်ပေးလိုက်သည်။ ခါတိုင်းလို ဆရာကရှေ့ သူကနောက်မဟုတ်၊ သူကရှေ့ ဆရာကနောက်။

'ဒီအမှုမှာ ဆရာအနေနဲ့ နောက်ကနေ အားလုံးလုပ်ပေး မယ်၊ ဆရာက ပူးတွဲဆိုပါတော့၊ မင်းက ရှေ့တန်းထွက်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါ့မလားဆရာ'

'ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ မင်း ရှေ့နေ ဖြစ်လာတာကိုက ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ ဒွိဟသံသယမျိုးမထားပဲ ဇွဲ လုံလနဲ့ ကြိုးစား ခဲ့လို့ ဖြစ်လာပြီပဲဟာ အမှုတစ်ခုလိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ ဒွိဟ သံသယမျိုးဝင်နေရင် ရှေ့နေကျော်တစ်ယောက် ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ တော့မလဲ။ လောကကြီးမှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ ဒွိဟ သံသယစိတ်ရှိတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ဘူး။ သူက

၁၂၆

ကျော်မြသန်း

မလုပ်ခင်ကတည်းက ရှုံးနေတာ။ လုပ်ရင်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထား မျိုးရှိတဲ့လူသာ အောင်မြင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်တယ်။ ရဲရဲသာ လုပ်။

ဆရာဩဝါဒကို စောဒကမတက်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ သည်။

ရှေ့နေဘဝ ပထမဆုံးလိုက်ရသည့်အမှုမှာ လူသတ်မှု။ ရဲခုံခြင်းသည် အောင်မြင်ခြင်း၏အစ။

* * *

ခုနစ်

'မဝေနွယ်၊ တဘက်ကို နည်းနည်းလေး စောင်းလိုက်၊ လက် နှစ်ဘက်ကို ဘေးကားထား'

ဒေါ်ဖွားတင်က တတ်သမျှ မှတ်သမျှ အနှိပ်ပညာနှင့် ဝေဝေနွယ်ကျွေးကျေးလူကို ပြန်ဆပ်နေသည်။ မလုပ်ပါနဲ့၊ အနှိပ် မခံချင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ပေမယ့် မရ။

'တူမကြီးက ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွေးမွေးနေပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ် က ဘာမှ တုံ့ပြန်မကျွေးနိုင်ဘူး၊ အညောင်းအညာလေး ပြေအောင် ဒေါ်ဒေါ်ပြုစုပါရစေဟု အတင်းအကြပ်ဆိုလာသောကြောင့် ဒေါ်ဖွားတင် အမိန့်အတိုင်း ကိုယ်နေဟန်ထားကို ပြောင်းလှည့်ပေး နေရသည်။

ဒေါ်ဖွားတင်မှာ ထောင်ဝင်စာမရှိ။ သူ့အိမ်က ရုံးထွက်မှ ပဲ လာတွေ့နိုင်သည်။ ထောင်ဝင်စာ တကူးတက မလာနိုင်။ ထောင်ဝင်စာ တခေါက်ဆိုသည်ကလည်း မလွယ်။ အနည်းဆုံး ငွေတဆယ်၊ တဆယ့်ငါးကျပ်လောက် မကုန်ပဲ ထောင်ဝင်စာ ပြာလို့

မဖြစ်။ ပြီးတော့ နေ့ဝက်ကျော်ကျော် အချိန်ဖြုန်းရသည်။ နေ့လှစ် နေ့စားသမားဆို သာ၍ပင်မလွယ်။ ဒေါ်ဖွားတင်မှာ လင်သွားမရှိ။ မုဆိုးမ။ သားသမီးသုံးယောက်ရှိသော်လည်း နှစ်ယောက်မှာ အိမ် ထောင်ကွဲ။ ဆင်းခြံကြသည်။ နေ့လုပ် နေ့စားသမားတွေ။ သူတို့က အထောက်အပံ့မပေးနိုင်။ အတူနေ သမီးနှင့် အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာလည် ရောင်းရင်း အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်းနေရသူပါ။

အနှိပ်အနင်းခံရင်း စကားပြောကြရာမှ ဒေါ်ဖွားတင် အမှုအကြောင်း ရောက်သွားသည်။

‘အဒေါ်တို့က ဒလအုံကြီးဘက်မှာနေတယ်။ ဇာတိကတော့ ညောင်တုန်းဘက်က။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီး လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက တစ်ခါမှ အေးအေးညောင်းညောင်း မနေခဲ့ရ ဖူးဘူး။ အခုဒေါ် ယောက်ျား ကိုဘအေးရှိုတုန်းကတော့ နည်းနည်း တော်သပေါ့။ သူက ဒလသင်္ဘောကျင်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ လကုန်ရက်မှာ ငွေလေးဘာလေး မြင်ရ ကိုင်ရဖူးတယ်။ သူသေပြီး တဲ့နောက်တော့ ငွေကို ရာနဲ့ချီပြီး တခါမှ မကိုင်ဖူးတာ သည်နေ့ အထိပဲဆိုပါတော့’

‘အဒေါ်ယောက်ျားက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာပဲ’

‘ရင်ကြပ်ပန်းနာပေါ့ တူမရယ်၊ ရင်ကြပ်ပန်းနာ ရှိရတဲ့ အထဲ အလုပ်က သံချေးခြစ်တဲ့အလုပ်ဆိုတော့ ရောဂါနဲ့က မတည့်။ ဟုတ်တိပထို ခေးဝါးလဲ မကုနိုင်ဆိုတော့ စောစောစီးစီးပဲ ဆုံးပါး သွားတာပေါ့ကွယ်’

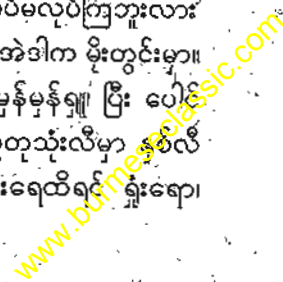
ဒေါ်ဖွားတင်အပေါ် ကရုဏာစိတ် ပိုလွန်သွားရသည်။ အမေလည်း မုဆိုးမပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ဖွားတင်တို့ထက် အများ

ကြီးသာသည်။

‘ကိုဘအေးဆုံးပြီးကတည်းက အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်၊ ဆိုသလို အရင်းမစိုက်ရတဲ့ ဖွဲ့ပြာသည် လုပ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ လုပ်စကတော့ ဖွဲ့ပြာကို အလကားကြီးရတာ။ ညဘက် ဖွဲ့ပြာ သန့် သန့်လေးကြိုးပြီး အဆင်သင့်လုပ်ထားရတယ်။ မနက် မိုးမလင်း ခင်က ထမင်းကြော်နဲ့ ငါးပိရေ အဝစား။ တစ်ခါတလေ ကျတော့ လည်း ဗူးသီးခွကြော်လေး ဘာလေးနဲ့ပေါ့။ သမ္ဗန်နဲ့ ရန်ကုန်ဘက် တူးပြီး ပါးစပ်ကို အနားမပေးပဲ အော်ရင်း တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက် ခြေတိုအောင် လျှောက်ရတော့တာပဲ။ တခါတလေပဲ စော စောကုန်တယ်။ တခါတလေကျတော့ မွန်းတိမ်းတာတောင် အော် ခုတုန်း။ ဖွဲ့ပြာကုန်တော့မှ ဒလဘက်ကမ်းပြန်ကူးပြီး သားအမိ နှစ်ယောက် အိမ်အရင်ပြန်ရောက်တဲ့လူက ထမင်းချက်။ ဟင်းရယ် လို့တော့ မည်မည်ရရ ချက်စရာမလိုဘူး။ ရှိတာနဲ့ ဖြစ်သလိုပဲ စား ရတယ်။ သားအမိ နှစ်ယောက်ရောင်းတာမှ တစ်နေ့ ခြောက်ကျပ် ခုနှစ်ကျပ်လောက် ကျန်တဲ့အခါ ကျန်တယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာကကို အလကားကြီးလို့မရဘူး။ ဖွဲ့ပြာတစ်တင်း ငါးမူး။ အိတ်နဲ့တစ်အိတ် တစ်ကျပ်ပေးဝယ်ရတယ်။ နောက်တော့ တဖြည်း ပြည်း ဈေးတက်လာတာပေါ့’

‘ဒေါ်ဒေါ်တို့သားအမိက တခြားအလုပ်မလုပ်ကြဘူးလား’

‘တခြား အလုပ်လုပ်ရတယ် တူမရေ၊ အဲဒါက မိုးတွင်းမှာ။ က. . က. . အပူထုတ်ရအောင်၊ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ ပြီး ပေါင် ကြောကို လျှော့ထားပေး။ အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာက ဥတုသုံးလီမှာ နှစ်လီ ပဲ ရောင်းကောင်းတယ်၊ မိုးတွင်းကျတော့ မိုးရေထိရင် ရှုံးရော၊

သွားရလာရတာလဲ မကောင်းဘူး၊ ရောင်းရ ဝယ်ရတာလဲ မကောင်းဘူး။ အဲဒီတော့ တောက်တိုမယ်ရ ကျဘမ်းလျှောက်လုပ်ရတယ်။ အနှိပ်သည်အလုပ်ကတော့ ပင်တိုင်ပေါ့။ တစ်ခါနှိပ်မှ သုံးကျပ်ရတာ။ တစ်နေ့ နှစ်ယောက်လောက်ရတဲ့ နေ့မျိုးကျတော့ တွက်သားကိုက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းရတဲ့နေ့မျိုးကျတော့ မကိုက်ပြန်ဘူး။ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာ ဆိုပေလို့ပဲ တူမရေ၊ တံတောင်သာတိုခက်ခက်ရချည်ရဲ့။ ခု အမှုဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ အိမ်မိုးဖိုအခက်ကြုံလာတာက စတာပဲ။ အိမ်မိုးဖိုနိုင်တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ကိုဘအေးဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးက ဓနိတစ်ရာငါးဆယ်လောက် ကုန်တာပေါ့။ ဓနိဖိုးစုရင်း ခေါင်းကွဲသွားရင်းနဲ့ မမိုးဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ဒေါ်ဖွားတင် အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာ ပို့ပေးရသည့် ဖောက်သည်ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာ ပို့ပေးရသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ တစ်ရက်ခြား တခါ ပုံးတပုံး ပို့ပေးရသည်။ ဆိုင်က လူတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေကြမို့ မီးဖိုချောင်အထိ ဝင်ထွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အိမ်က မမိုးလို့ မဖြစ်တော့၊ ကြယ်မြင်လမြင် ဖြစ်နေပြီ။ ငွေလိုနေတုန်း မီးဖိုချောင်တန်းပေါ်မှာ တင်ထားသည့် နာရီတစ်လုံး ဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။ ရေကိုင်ရင်း သားငါး ကိုင်ရင်း အမှတ်တမဲ့ ချွတ်၍တင်ထားဟန်ရှိသော နာရီ၏ သံမဏိရောင်မှာ ဝင်းပြောင်နေသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲယူရမည်မဟုတ်။ လက်တကမ်းမှာ . . . ။

'ဒေါ်ဒေါ်လည်း သူများပစ္စည်းကို တစ်ခါမှ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်မိုးကိစ္စ အခက်ကြုံနေတုန်း တွေ့လိုက်တော့ စိတ်တွေ့ကပြောင်းတပြန် ဖြစ်သွားတယ်။ ချည်

တဲ့ ချတဲ့ ဖြစ်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်ရိုင်းက အနိုင်ရသွားပြီလေ။ နာရီလေး ဒေါ်ဒေါ်လက်ထဲ ရောက်လာတယ်။ ရင်တွေ့တဒိန်းဒိန်းခုန်ပီး ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လို့ပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်လဲ စိတ်မလုံဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်လောက် အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာ သွားမပို့ခဲ့ဘူး။ တစ်ပတ်ကျော် ကြာတော့မှ စိတ်နည်းနည်းအေးပြီး အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာ သွားပို့ခဲ့တာ။

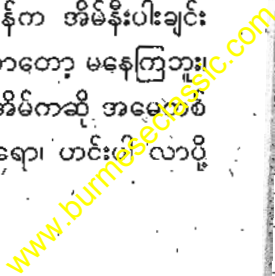
'အိမ်ကလေးတော့ မိုးလိုက်ရပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူကတော့ ထောင်ထဲမှာ။

'ဒေါ်ဒေါ်အဖမ်းခံရတာ ပစ္စည်းနဲ့မို့လား'
'မမိပါဘူးကွယ်၊ ထင်ကြေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ရဲစခန်းပို့ခဲ့တာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်လဲ ဝန်ခံလိုက်ရတယ်လေ။ ကဲ . . . ဝမ်းကြောလေး လျှော့လိုက်ရအောင် နောက်များတော့ တန်ပါပြီကွယ်'

'အမေထောင်ဝင်စာလာသည်။ ကိုအောင်အစ်မ မကြည့်နှင့်အတူ ပါဝင်လာကတည်းက မျက်ရည်အပြည့်နှင့် ပြန်ထွက်သွားတော့လည်း မျက်ရည်အပြည့်နှင့်။

'သမီးနေရ စားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်'
'ပြေပါတယ် မေမေ၊ မေမေအတွက်သာ'

'မေမေအတွက် မပူနဲ့သမီးရ ဟိုတုန်က အိမ်နီးပါးချင်း တွေ ဖာသိဖာသာနေကြပေမယ့် အရေးကြုံလာတော့ မနေကြဘူး၊ သိပ်ပြီးစောင့်ရှောက်ကြတာ။ ဒေါ်လေးမိတို့ အိမ်ကဆို အမေတစ်ယောက်တည်း ချက်စားမနေနဲ့ဆိုပြီး ထမင်းရော၊ ဟင်းပါ လာပို့

လို့ မနည်းကြီး ထောင်းပန်ထားရတယ်'

'မေမေမှာ ဘာအလုပ်မှ ရှိတာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ... သမီးကို ဝမ်းသာစရာ ပြောရအုံးမယ်၊ မထွေးအိတို့က ငွေသုံးထောင်ကို ပြန်လာပေးတယ် သမီး'

အထည်အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတွင် ထည့်ထားသည့် အစုဝင်ငွေ။

'အခုလို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ လာပေးတယ်ဆိုတော့လဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ မေမေ'

'သမီးတို့ ထောင်ထဲမှာ ငွေတွေ ဘာတွေ ကိုင်ရသလား'

'မကိုင်ရဘူး မေမေ၊ ဒါထက် ကျွန်မအတွက် မကြည်တို့ မောင်နှမလဲ ကြားထဲက တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်နေကြပြီနော်'

'ဒုက္ခရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မဝေရယ်၊ မကြည် မိန်းမချင်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်'

'မကြည်တို့မောင်နှမရဲ့ ကျေးဇူးကတော့ တသက်ဆစ်လို့ မကုန်တဲ့ ကျေးဇူးမျိုးပါ'

သတိပေးခေါင်းလောင်းသံ ထွက်လာသည်။

'မေမေ ကျန်းမာရေး ဝရုစိုက်နော်၊ ထောင်ဝင်စာလဲ မလာနဲ့တော့၊ ရုံးထွက်တိုင်း တွေ့ရမှာပဲ'

'အေးပါ သမီးရယ်၊ အထုပ်ထဲမှာ မုဆိုးကြော်တို့၊ ငန်းဆေးတို့၊ လျက်ဆားတို့ ပါတယ် သမီး'

'ဟုတ်ကဲ့ မေမေ'

အမေက နှစ်ခါ လည်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ထွက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှု ဝေဒနာ အပြည့်ပါသွားလိမ့်မည်။ သားသမီးက

မိဘအပေါ်ထားသည့် မေတ္တာထက် သားသမီးအပေါ်ထားသည့် မိဘမေတ္တာက သာလွန်ကြီးမားသည် မဟုတ်ပါလား။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ဝေစရာခြမ်းစရာများကို ဝေမျှပေးလိုက်ရသည်။ အဆောင်မှာ အတူတကွ နေကြရပြီး ဒုက္ခသည်အချင်းချင်း သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ရယ်လို့ သဘောထားလို့ မရ။ ဒေါ်ဖွားတင်တို့လို အိမ်က ထောင်ဝင်စာ မလာနိုင်သူတွေလည်း ရှိကြသည်။ နေအတူတူမို့ စားအတူတူ ရှိရသည်။

သူတို့လောကကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး၊ မတွေ့ချင်လို့လည်း မျက်နှာလွဲလို့မရ။ မမြင်ချင်ပါဘူးဆိုလို့လည်း မျက်ကွယ်မပြုသာ။ အတူနေသူအားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိကြသည်တော့မဟုတ်၊ သူ့အစုလေးတွေနဲ့သူ။

မိန်းတို့အစဉ်အလာ နှစ်ယောက်ဆိုင်မိရင် ပြောကြသည့် အကြောင်းအရာထဲမှာ အတင်းစကား မပါလို့မပြီး၊ အစောင်းအထုပ်၊ အငေါ်အတူးကလည်း ရှိသပေါ့။ မနာလို ဝန်တို့ဆိုသည်က မိန်းမတို့မှာ ပိုကြီးသည်။

တန်းစီးဒေါ်ခင်မေက မဝေဝေနွယ်ကို သူ့အနားခေါ်အိပ်စေသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဟိုပြော သည်ပြော အတင်းအဖျင်းစကားသံတွေ ထွက်လာသည်။ ပထမတော့ ရှင်းအုံးလင်းအုံးမလို့၊ ရှင်းလင်းရင် အကြောင်းထူးစရာ မမြင်။ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်သည်မျိုး ဖြစ်မည်မို့ မသိကျိုးကျွန်နေလိုက်ရသည်။ ခု... စားစရာများ ဝေမျှပေးသည့်အထဲမှာ သူ့အကြောင်း အတင်းစကားဆိုသည့် မြရွှေတို့အစုကိုပင် ချန်မထား။ အများနည်းတူပင် ဝေမျှပေးလိုက်သည်။ မြရွှေက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်။

ကိုယ်က သူများအပေါ် သဝဏ်တို့သည်။ သူများက ကိုယ့်အပေါ် သဘောထားကြီးလာသမို့ မျက်နှာအထားရ ခက်သည် ထင်ပ။

မိန်းမထောင်တွင် ရှိနေကြသူများမှာ သူ အစုနှင့်သူ ဆိုပေမယ့် အစုတည်မြဲသည်တော့မရှိ။ ဟိုအစုထဲ ရောက်လိုက်၊ သည်အစုထဲ ပြောင်းလိုက်နှင့် မတည်ငြိမ်။

မိန်းမတို့ သဘာဝဟု ဆိုရမည်သာ။

ရှိပါစေ။

*

နက်ဖြန်ရုံးထွက်ရမည်။

ရင်ထဲမှာပေါ်ပြီး ပျော်နေသလိုလို။ ဒါပေမယ့် ညကျတော့ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ အတွေးမစဉ် ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ အတိတ်အကြောင်းကို မေ့မေ့ ပြောက်ပြောက်ထားခဲ့ရာ နက်ဖြန်ရုံးထွက်ရမည်ဆိုတော့မှ အတွေးစဉ်တွေဝေလည်လာသည်။ မပြတ်ထင်သည့် ဟိုရောက် သည်ရောက် အတွေးစဉ်များက အိပ် စက်ခြင်းကို အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့သည်။ အစီအစဉ်မရှိသည့် ကပေါက်ခိုက်ပေါက်ချာ အတွေးစဉ်များကြောင့်လား မဆိုနိုင်။ မက်လိုက်သည့် အိပ်မက်များမှာလည်း ငယောက်ငယက်။ သို့တစေ အိပ်ရာက နိုးထချိန်တွင်မူ နှုတ်ခမ်းလွှာမှာ အပြုံးရီဝေလျက်။

အိပ်ရာကနိုးခါနီး မှတ်မှတ်ရရ မက်သည့်အိပ်မက်မှာ သူနှင့် လှအောင်တို့ သဘောကြီးတစ်စီးနှင့် ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ကြွယ်မ်း ဖက်လှဲတကင်း ကြည်ဆယ်ကြည်နူးနေကြပုံ။

အိမ်မက်ကတပိုင်းတစ၊ ကောင်းခန်းရောက်တုန်း ပြတ်သွားသော်လည်း ရီဝေသောအပြုံးနှင့် အိပ်ရာနိုးထခဲ့ရပါလေသည်။

ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း ခံစားမျှဝေဒနာ လွင့်မြူးလာသည့်အခါ ဘယ်နေရာမျိုးတွင် ရောက်နေပါစေ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ရသည်သာ။

ထောင်ထဲရောက်နေစဉ်မှာလည်း ဝမ်းသာစရာရှိ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းစရာရှိ ဝမ်းနည်းရသည်။

ရုံးရှေ့ကွက်လပ်တွင် အမေတို့ ရောက်နေသည်ကို အချုပ်ကားပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် လှမ်းတွေ့လိုက်ရင် နှုတ်ဖွင့်၍ နှုတ်မဆက်သာသော်လည်း လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က ဒေါ်ဖွားတင်မပါ။

အမေချက်လာသည့် ပုစွန်ထုတ်ဆီပြန်၊ ဆူးပုတ်ရွက်အုပ်ထားသည့် မပျစ်မကျဲပဲကြီးဟင်း၊ ငါးပိကြော်နှင့် ရှောက်ရွက်တို့စရာ။ တနပ်တည်းဖြင့် ကုန်အောင်မစားနိုင်။ တရားခွင်မှ အပြန် ညနေစာစားရန် ချန်ထားလိုက်သည်။

တရားခွင်မှာ

လိုပြသက်သေ အမှုစစ်အရာရှိ ဦးထွန်းသန်းကို စတင်ထွက်ဆိုသည်။

ကျွန်တော်သည် အချင်းမူခင်းဖြစ်နေက ရဲစခန်းတွင် စခန်းများအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေပါသည်။ နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်တွင် ဦးစန်းမြင့်ဆိုသူ ရပ်ကွက်ကောသလီစင်တဦးက x x x လမ်း အိမ်နံပါတ် (x x x) တွင် သွေးထွက်သံယို

မူခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း သတင်းပို့ပါသည်။ သတင်းပို့သည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်၏လက်ထွက် ပတ်ထားသော နာရီမှာ ဆယ် နှစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်သို့ ညွှန်ပြနေပါသည်။ သတင်းပေးသူက မည်သည့်မူခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း တိတိကျကျမပြောပါ။ ကျွန်တော် က စခန်းမှူးထံ သတင်းဆက်ပို့၍ နေစဉ် မှတ်တမ်းတွင် အထွက် ပြပြီး ရဲသားမောင်အောင်ရွှေနှင့် အတူအချင်းဖြစ်သို့ထွက်ခဲ့ကြပါ သည်။ အချင်းဖြစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိချိန်မှာ တနာရီဆယ်ငါးမိနစ် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးထွန်းသန်းက အချိန်နာရီ မိနစ်ပိုင်းနှင့်တကွ တိတိ ကျကျ ထွက်ဆိုနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တရားခွင်သို့ ယိုယိုစေကျိကျိ ဝင်လာပြီး တဘက်ရှေ့နေကြီးများခုံ တန်းနောက်တွင် နေရာယူ၍ ဝင်ရောက်ထိုင်ကြသည်။ ဝေဝေ နွယ်က ဝင်လာသူများကို မကြည့်ပဲ မျက်နှာကို ငုံ့ထား၏။ စိန်ရောင် တလက်လက်နှင့် အမျိုးသမီးက ဝေဝေနွယ်ကို ကျော်၍ ဒေါ်ခင် သန်းနွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော် အချင်းဖြစ်အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ တယ်လီဖုန်းနှင့် သတင်းပေးသူ ရုပ်ကွက်ကောင်စီဝင် ဦးစန်းမြင့် ကို တွေ့ရပါသည်။ သာမန်သွေးဟံထွက်သံယိုမှုမဟုတ်ပဲ သေမှု သေခင်းဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်၏ အထက် အရာရှိအား သုံးအိမ်ကျော်မှ တယ်လီဖုန်းနှင့် သတင်းပို့ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ခန်းဝတွင် လူတယောက်မှောက်လျက် လဲကျသေဆုံးနေ သည် ကို တွေ့ရပါသည်။ သေဆုံးသူရရှိသောဒဏ်ရာမှာ ပယ်ဘက်နှလုံး ပေါ်တွင် ချွန်ထက်သော လက်နှက်နှင့်ထိုးထားသည့် ဒဏ်ရာနှင့်

ဦးခေါင်းတွင် တစုံတခုသော လက်နှက်နှင့် ရိုက်ထားသော ဒဏ်ရာကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို အကြမ်းဖျင်း စစ်ဆေးသောအခါ ရုံးတော်ရှေ့တွင်ရောက်နေသည့် တရားခံမဝေ ဝေနွယ်က သူ့အား သေသူဦးကျော်ခိုင်က ဗလက္ကာရပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားသဖြင့် ကတ်ကြေးနှင့် ထိုး၍ အုပ်ဆောင်းမီးတိုင်နှင့် ရိုက် ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆို၍ ရိုက်သည့်သစ်သားမီးတိုင်ကိုပြပါသည်။ ကတ်ကြေးမှာမူ သေသူ၏ ရင်ညွန့်တွင်စိုက်ဝင်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ကတ်ကြေးနှင့် အုပ်ဆောင်းမီးတိုင်းကို ရုံးတော်တွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားပါသည်။ သေဆုံးသူကို ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်ပြီး တရားခံအား ဖမ်းဆီးခဲ့ပါသည်။ သေဆုံးသူ၏ အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ ငွေစက္ကူတရာတန် နှစ်ရွက်နှင့် နှစ်ဆယ်ကျပ်တန်တရွက်၊ ဆယ်တန်၊ လေးရွက်၊ ကျပ်တန်ရှစ်ရွက်နှင့် အကြွေနှစ်ဆယ်ငါးပြား ကို သက်သေများရှေ့တွင် ရေတွက် သိမ်းဆည်း ခဲ့ပါသည်။ ထိုအပြင် တရားခံဖြစ်သူ ပြသသည့်စားပွဲပေါ်က သေဆုံးသူလက် ကိုင် သားရေအိတ်အတွင်းမှ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများ နှင့်တရာတန် ငွေရှစ်ရွက်ကိုလည်း သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။ ရဲစခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ တရားခံထံမှ တရားဝင်စစ်ချက် ထပ်မံ ရယူ ခဲ့ပါသည်။ တရားခံက ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းကို ဝန်ခံထွက်ဆို၍ တရားရုံးတွင်ဖြောင့်ချက်ပေးလိုကြောင်းပါထွက်ဆိုခဲ့ပါသည်။ မြူးတော်သို့ အမှုစွဲဆိုတင်ပို့ပါသည်။

တရားခွင်မှာ ငြိမ်သက်လျက်။

ရှေ့ဖက်စာရေးက ရဲအရာရှိဦးထွန်းသန်း၏ ထွက်ဆို ချက်ကိုသွက်သွက်လက်လက်ရေးမှတ်၍ မှတ်တမ်းတင်နေသလို

နှစ်ဘက်သော ရှေ့နေကြီးများကလည်း သူတို့ရှေ့ရှိ မှတ်စုစာရွက်တွင် လိုအပ်သည်များကို ရေးမှတ်နေကြသည်။ 'ထိုနေ့က ဦးမြင့်မောင် လိုက်မလာ။ လှအောင်က ခေါင်းပါင်း ပန်းနုရောင်နှင့် တရားလို ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက အဝါရောင် ခေါင်းပေါင်းနှင့်။'

ဦးခင်မောင်အေးမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်၊ ဝါရင့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီးဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ လှအောင်နောက်တွင် ဆရာဦးမြင့်မောင်သာ မရပ်ခဲ့လျှင် ဦးခင်မောင်အေးကို ရင်ဆိုင်ဖို့မှာ လွယ်အံ့မထင်။

ဦးသန်းထွန်းက တရားခံမဝေခွန်နွယ်၏ ရဲစခန်းတွင်ထွက်ဆိုချက်ကို ဆက်လက်၍ အစစ်ဆေးခံသွားသည်။

နှစ်ဘက်ရှေ့နေကြီးများ မေးမြန်းသည့်အလှည့်တွင်တရားလိုရှေ့နေကြီးဦးခင်မောင်အေးက လှအောင်နှင့် ဝေဝေနွယ်တို့ မထင်မှတ်ရာသော မေးခွန်းဖြင့် စတင်လိုက်လေသည်။

ဦးခင်မောင်အေးနှင့် ဦးထွန်းသန်းတို့၏ အမေးအဖြေမှာ

'သေဆုံးသူဦးကျော်ခိုင်ရဲလက်ကိုင် သားရေအိတ်ငယ်ကို ရှာဖွေစဉ်က လုပ်ငန်းစာရွက်စာတမ်းများနှင့် ငွေရစ်ရာအပြင်စီ ထည့်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရှိပါသလား'

'မတွေ့ပါဘူး'

'တရားခံက သူ့ကို ဦးကျော်ခိုင်က ဗလက္ကာရပြုဖို့ကြိုးစားတဲ့အကြောင်း ထွက်ဆိုတဲ့အခါမှာ မျက်မြင်သက်သေရှိတယ်လို့ ထွက်ဆိုပါသလား'

'အဲဒီအချိန်က အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြောင်းပဲ ထွက်ဆို

ပါတယ်'

'ဗလက္ကာရ မြူလုပ်တဲ့ အနေအထားမျိုး ဘယ်လို တွေ့ရပါသလဲ'

'မဝေဝေနွယ်မှာ အကျိတ်ပြုပြီး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တယ် လို့ပြောနိုင်လောက်အောင် ပစ္စည်းများ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်'

တရားခံသားအမိ ဘာလုပ်ကိုင် စားသောက်သလဲ ဆိုကော သိပါသလား'

'ရပ်ကွက်ကောင်စီဝင် ဦးစန်းမြင့်ကို မေးမြန်းကြည့်တဲ့အခါပထမ ခင်ပွန်းသည်လက်ထက်က ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းများကို ထုခဲ့စားသောက်နေကြောင်းနဲ့ အရပ်ထဲမှာ အေးအေးအေးအေး နေထိုင်ကြောင်းပဲသိရပါတယ်'

'အိမ်အတွင်းကိုကော ရှာဖွေခဲ့ပါသလား'

'ရှာဖွေရန်အကြောင်းမရှိလို့ မရှာဖွေခဲ့ပါဘူး'

'သည်အခူဟာ တရားခံ ထွက်ဆို သလို မဟုတ်ပဲ

ကြိုတင်ပြင် ဆင်ပြီးမှ ကျူးလွန်တဲ့မူခင်းလို့ကော မယူဆဘူးလား'

'ပကတိဖြစ်ရပ်ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတဲ့ အမှုဖြစ်လို့ ထင်မြင်ယူဆစရာမရှိပါ'

'ဦးထွန်းသန်းရဲ့ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ လုပ်သက် ဘယ်လောက်ရှိပါပြီလဲ'

'ခြောက်နှစ်ကျော်ပါပြီ'

ဦးခင်မောင်အေးက သူ့မေးခွန်းပြီးဆုံးကြောင်း တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကို အရိုအသေပြု၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

တရားခံရွေးနေဦးလှအောင်အလှည့်။

တရားခံဟာ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်မိကြောင်း သူ့ဟာသူ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခဲ့တယ်ဆိုယင် အဲဒီဆိုလိုချက်အပေါ် ငြင်းချက် ထုတ်စရာများ ရှိမလား

မရှိဘူး

တရားခံက ဖြောင့်ချက် ပေးလိုကြောင်းကို မိမိဆန္ဒ အလျောက် ထုတ်ဖော်တယ်ဆိုယင် ငြင်းစရာရှိမလား

ပြောစရာမရှိပါ။ မှန်ပါတယ်

သေဆုံးသူ ဦးကျော်ခိုင်ရဲ့ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေနေစဉ်က သက်သေများရှေ့မှာ နံနံ့စပ်စပ် ရှာဖွေခဲ့ပါသလား

သက်သေ သုံးယောက်ရှေ့မှာ အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ

အားလုံး အပြင်ကိုသွန်ချပြီး ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်

ဦးကျော်ခိုင်ရဲ့မိသားစုက တစ်တရားသောလက်ဝတ်

ရတနာပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးကြောင်း တိုင်ချက်ဖွင့်ပါသလား

ကျွန်တော်တို့ရဲ့စခန်းတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်ဆိုခြင်း မရှိသေး

ပါ

ဦးလှအောင်က မေးခွန်းပြီးဆုံးကြောင်း တရားစီရင်နေ အဖွဲ့ဝင်များကို အရိုအသေပြု၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

နောက်တပတ် သက်သေများကို စစ်ဆေး သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နှစ်ဘက်စလုံးက ရုံးချိန်းနေ့တွင် သက်သေများ အစုံအညီ ရောက်ရှိရေးကို ဝိုင်းဝန်းကူညီဖို့ အကြောင်း ပြော၍ ရက်ချိန်းဖေး လိုက်၏။

တရားရုံးအချုပ်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်။ ဝေဝေရွယ်

တရားခွင်သို့ ဝင်ခဲ့စဉ်တုန်းက မရှိသူ အမျိုးသမီးချုပ်သစ် တယောက် ရောက်နေသည်။ နို့စို့အရွယ် ကလေးငယ်ကလေးနှင့် သားသည် အမေမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။

ရုပ်ရည်က သနားတမား၊ အဝတ်အစားနွမ်းပါးသလို မျက်နှာပေါ်တွင် ညှိုးရိပ်အပြည့်ထင်နေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက အသားညိုသော်လည်း ကလေးငယ်မှာ အသားလတ်သည်။ မျက်နှာလေးက ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ဝဝကစ်ကစ် ချစ်စရာလေး၊ မြူးလိုက်ယင် အပြုံးလွယ်သည်။ အတော်အေးဆေးမည့် ကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ လက်မကလေးစုပ်ပြီး အမေထားသလိုနေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူမှာ သောကဖိစီးနေသောကြောင့် ကိုယ့်အပူ နှင့် ကိုယ်မလန်းမရွှင်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်ရောက် နေသည်ကို မသိရှာသူကလေးမှာမူ ကြည်ကြည်လင်လင်၊ လန်းလန်း ဆန်းဆန်းရှိနေသည်။

ကိုယ့်အတွက်ရင်နာရသည်ထက် သူတို့သားအမိကိုကြည့် ပြီးပို၍ ရင်နာ့ရသည်ပါ။

လောကဆိုတာဘာလဲလို့ မသိရှာသေးသည့် ကလေးငယ် မှာလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟူသော မကောင်းစိတ်များ မြူမှုန်မျှ မသန်းရာလေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖို့ နေနေသာသာ၊ ပြစ်မှုဆိုတာ အာ ပါလိမ့်ဟု မသိရာသော်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန် သူများရောက်ရာနေ ရာသို့ ရောက်နေရပါလေပြီ။ ထိုမှ အုတ်ရိုးလေးဘတ်ကာရံထား သည့် အနိဋ္ဌာရုံပြွန်းတီးသော ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရပါလေဦးမည်။

ထောင်ဆိုသည်မှာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူများသာ ရောက်တတ်သည့် နေရာမဟုတ်ပါလေတကား

'ကလေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ ဒီထဲကိုဘာလို့ခေါ်လာတာလဲဟင်၊ အိမ်မှာထားခဲ့လို့ မရဘူးလား၊
 ဝေဝေနွယ်က ကလေးငယ်ကို မြူးယင်းက မေးလိုက်သည်။
 'နို့မပြတ်သေးတော့ ထားခဲ့လို့မရဘူး အစ်မရေ'
 'ကလေးကိုယ်မှာလဲ ခြင်ဖုတွေနဲ့ပါလား၊
 'အချုပ်ထဲမှာ သုံးရက်တောင် နေခဲ့ရတာ အစ်မရေ
 ကျွန်မလဲ မအိပ်ပဲ ဂရုစိုက်ပြီး ခြင်ခတ်ပေးနေတာပဲ၊ ခြင်ကများ
 တော့လဲ'

'စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ အမှုက ဘာမှုလဲ'
 'ခိုးမှု မသက်တာနဲ့ပါ အစ်မ'
 'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

'ကျွန်မက အိမ်တွေမှာ လပေးနဲ့ အဝတ်လျှော် ပါတယ်၊
 ဒီအလုပ် လုပ်တာလဲ ကြာပါပြီ။ သားလေး ကိုယ်ဝန်ရှိစကတည်းက
 သူ့အဖေထွက်သွားတာပဲ။ အဲဒီကတည်းက ခုထိ တခေါက်မှ
 ပြန်မလာဘူး။ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာလဲမသိဘူး။ သေသ
 လား ရှင်နေသေးလား ဆိုတာလဲမသိဘူး။ အဲဒီကတည်းက
 အဝတ်အငှားလျှော်တဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာပဲ။ သားလေးမွေးပြီး
 တလလောက်ပဲနားနိုင်တယ်။ သွေးနုသားနုဆပ်ပြာတွေဘာတွေ
 မကိုင်ရဘူးဆိုပေမယ့် ဘယ်နေသာပါမလဲ အစ်မရယ်။ အဝတ်
 လျှော်ရတဲ့အိမ်တွေကလည်း နီးနီးနားနားဆိုတော့ နှစ်အိမ်လောက်
 လျှော်လိုက် သားကိုပြန် နို့တိုက်လိုက်ပဲ။ ပိုပိုလျှံလျှံကြီးမရှိပေမယ့်
 လုံလုံလောက်လောက်တော့ ရှိပါတယ်။ အဖေကသစ်စက်မှာ
 ဒရဝမ်ပါ။ တခါမှလဲဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဝတ်လျှော်တ

အလုပ်ဆိုတော့လဲ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ဝင်ထွက်နေရတာပေါ့
 အစ်မရယ် . . .

'ခု . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ညီမ'
 'အိမ်တအိမ်က သူတို့စိန်လက်စွပ်ပျောက်တဲ့ကိစ္စမှာ
 ကျွန်မ ကိုတပ်အပ်ကြီး စွပ်စွဲခဲ့ကြတယ်လေ။ ကျွန်မကလဲ ကိုယ်
 ယူတာမဟုတ်တော့ဘယ်ဝန်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ အိမ်ရှင်တွေက ပစ္စည်း
 ပျောက်တဲ့မနက်မှာ သူတို့အိမ်ကို ကျွန်မတယောက်ပဲ အဝင်
 အထွက်ရှိတယ်လို့ စွပ်စွဲပြီးရဲစခန်းတိုင်ခဲ့တာပဲ။ ခိုးမှုမသင်္ကာနဲ့
 ဆက်လက် စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ရှိတယ်ဆိုပြီး အချုပ်ထဲပို့တာပဲ
 အစ်မရေ။ သည်နေတော့ ထောင်ထဲပို့မယ်လို့ ပြောတာပဲ။ စိတ်
 မဆိုးနဲ့နော်အစ်မ၊ အစ်မက ထောင်ထဲကထွက်လာတာလား'

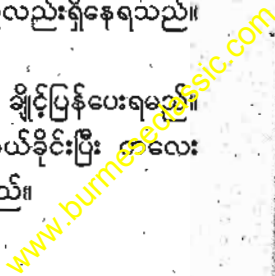
'ဟုတ်တယ် ညီမ၊ အစ်မထောင်ထဲရောက်နေတာ တလ
 နီးပါး ရှိပြီ'

'ဟိုမှာဘယ်လိုနေရ ထိုင်ရသလဲ အစ်မ'
 'ဒီလိုပေါ့ကွယ်'

ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ နေရထိုင်ရသည်ကို
 ဖောက်သည်ချလိုက်ရသည်။

ကိုအောင်က ဝေခွယ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အမှုကိစ္စ အတွက်
 ဆရာနှင့်တိုင်ပင်ဖို့ သွားရဦးမည်ဟု ပြော၍ ထွက်သွား သော်လည်း
 အမေကမပြန်သေး။ အမေမပြန်တော့ မကြည်လည်းရှိနေရသည်။
 အားနာစရာကောင်းလိုက်ပါတိ။

သုံးနာရီထိုးပြီ၊ ညနေစာထမင်းစားပြီး ချိုင်ပြန်ပေးရမည်။
 တယောက်တည်းမစားရက်ပြန်။ ထမင်းထပ်ဝယ်ခိုင်းပြီး ကလေး
 အမေ မညွှန်တင်ကိုပါ ဝေမျှကြွေးလိုက်ရသည်။

အမေအစားအသောက်ကောင်းမှ ကလေးလည်းနှိုဝလင် မည်။ အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်စေကာမူ မိန်းမသားတိုင်းမှာ မိခင် စိတ်အပြည့်အဝ လွှမ်းထင်စမြဲ။

‘အစ်မနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်မတော့ တအားပဲ အစ်မရယ်။ ထောင်ထဲရောက်ရင်လဲ ကျွန်မကိုကြည့်ပါနော် အစ်မ’

ဝေဝေနွယ်ကပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

စိန်လက်စွပ် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မညွန့်တင် ပြောသလို ဟုတ်ကောင်းမှ ဟုတ်မည် တကယ်ယူတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ မညွန့်တင်ကို သူ့ခိုးမဆိုသော အသိအမြင်မျိုးမ ထားနိုင်။ ဒုက္ခသည် တယောက် အသွင်မြင်၍ ကူညီသင့်သည်ဟု သဘောပိုက်လိုက်၏။

ကလေးက လူတကာ လက်များစွာနှင့် ယဉ်ပါးပြီးဟန်ရှိ သည်။ သူ့ခေါ်သည်ကို မငြင်းမဆန်လိုက်ရုံမက သူ့လက်ပေါ်မှာ တင် အိပ်ပျော်နေပါလေပြီ။

ကလေးများအိပ်နေယင်ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းသည်ဟုပြော ကြသည်။

တကယ်လည်း ချစ်စရာလေး။

အပြစ်မရှိပဲ အပြစ်ရှိသူများနေရာသို့ ရောက်ရတော့မည် မို့ရင်နာစရာ။

*

လှအောင်နှင့် ဆရာဦးမြင့်မောင်တို့ တွေ့ကြုံရာ ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက စိန်ထည်များအကြောင်း မေးခွန်းထုတ်သည်

တိစ္စ ပြောပြရသည်။

“ဒီမေးခွန်း ဘယ်လိုကြောင့် ပေါ်လာတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို တောင်မရဘူးဆရာ၊ ဝေနွယ်အ ကြောင်း ကျွန်တော်အသိဆုံးပါ ဆရာ”

ဦးမြင့်မောင်က တပည့်ဖြစ်သူ မေးလာသည့် မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေ ဗူးထဲက စီးကရက်တလိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ လှပသော ရွှေရောက်ရွမ်းရွမ်းမီးချစ်မှ မီးတောက်ကလေးနှင့် ထိတွေ့ တို့ညှိလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲမှ မီးခိုးများများကိုလေထဲသို့လွှင့်ထုတ် လိုက်သည်။ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များကို နှစ်ခါသုံးခါလောက်ရှိုက်ယူ လိုက် ဖွာထုတ်လိုက်လုပ်ပြီးမှ ငယ်ဘက်လက်ညှိုးကလေးနှင့် စားပွဲကို ခေါက်လိုက်၏။

လှအောင်က ဆရာ အလေ့အကျင့်ကိုသိထားသမို့ကြား ဖြတ်စကားမဆို၊ ဆရာအပြောကိုစောင့်နေလိုက်သည်။

‘ဒီလိုကွ လှအောင်ရ၊ တစ်အချက်က ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဦးကျော်ခိုင်မိသားစုက ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ သူတို့မိသားစုရဲ့ သိက္ခာဆယ်မို့ အတွက် ဦးကျော်ခိုင်မှာပါတဲ့ စိန်တွေကို ဝေဝေနွယ်တို့က မလမ်းပြာပတ်ယူပြီး ဝေဝေနွယ်တို့သားအမိကကြိုတင်ပြင်ဆင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တယ် လို့ ဖော်ချင်တာရယ်။ နှစ်အချက်က ဝေဝေနွယ်အပေါ် အပြစ်ပိုလေးအောင် ဖန်တီးဖို့ခြေလှမ်းပြင် လိုက်တာရယ်ပဲကွ။ ဝေဝေနွယ်တို့ မိသားစုရဲ့ သိက္ခာကိုချပြီး ဦးကျော်ခိုင်မိသားစုသိက္ခာကို ပြန်ဆယ်မယ်ပေါ့။ မင်းတို့ ငါတို့ ရှေ့နေတွေရဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ အမှုတခု ထပ်မဖွင့်သလဲ ဆိုတာတော့ စဉ်းစားရမယ်ကွ။ အကယ်

လို့ အမှုတခုထပ်ဖွင့်ယင် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်တောင်မလွယ်ဘူး။
ငါတော့ အမှုတခု ထပ်ဖွင့်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်'

'ကျွန်တော် အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှုဖွင့်မဖွင့် မေးခွန်းမေး
လိုက်သေးတယ်ဆရာ၊ အမှုစစ်ရဲအရာရှိ ဦးထွန်းသန်းက သူတို့
ရဲစခန်းမှာ အမှုမဖွင့်ဘူးလို့ ပြန်ဖြေသွားတယ်'

'ဦးခင်မောင်အေးတို့ ခြေလှမ်းကို စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့
တို့ထက်ဝါရင့်တော့လည်း တို့ထက်ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ပိုများမှာပေါ့
ကွာ'

လှအောင် အိမ်သို့အပြန်တွင်ရင်မရှင်း။ ဆရာဦးမြင့်မောင်
ပြောသလိုဖြစ်နိုင်သည်။ ရှေ့နေဆိုတာ ဉာဏ်ကို သမားရိုးကျသုံးလို့
မရ။ ဉာဏ်ကို လွှာသုံးရုံနှင့်လည်း မပြည့်စုံ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
သုံးရမည်။ ရှေ့နေနှင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်မှာ တွဲတွဲစွဲစွဲပြုပြင်ခိုင်ခိုင်
ရှိရမည်ပါ။ မိမိကို ငွေကြေးပေး ငှားသည့်အမှုသည် အနိုင်ရ
ရှိရေးအတွက် စေတနာနှင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးရသည်ကို သမာ
အာဒီဝ သဘောမဆောင်ဟု မဆိုရာ၊

ရှိပါစေတော့ . . .

သူကဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံး၍ ထိုးစစ်ဆင်မှတော့ ကိုယ်
ကလည်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံး၍ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ရမည်သာပါ။

'ရှေ့နေဆိုတာ အပြင်မှာရိုးရသည်။ တရားခွင့်မှာ မရိုးရ
ဟု ဆိုစကားရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

*

ဖိုးထောင်ဟု ခေါ်သည့်မညွန့်တင်၏ကလေးကို ကိုယ့်

ကိုယ်ကို လူပုန်းမသိသေးပဲ ထောင်ထဲရောက်ရသည့်အတွက် ကံဆိုး
ရှာသူကလေးဟု ဆိုနိုင်ရာသလို ကံကောင်းသူဟုလည်း ပြောနိုင်
ရာ၏။

အိပ်ချိန်နှင့် နို့စို့ချိန်ကလွဲလို့ အမေ့လက်ပေါ်နှင့် အမေ့
ရင်ခွင်မှာ မနေရ။ ဟိုလူတလှည့် သည်လူတလှည့် လက်မလှည့်။
ပါးဖောင်းဖောင်းကလေးနှစ်ဘက်မှာ အမြဲတမ်း ရဲထွက်နေ၏။
ပါးတဘက်စီဆွဲသွားလို စုံကိုင်၍လည်းဆွဲသွားကြသည်။ အိမ်
ခလောက် မဟုတ်ပဲ မိန်းမဆောင်ခလောက် ဖြစ်နေပြီ။ မညွန့်တင်
က လုံးတီးကိုလည်းမမှု။ ဟင်းမပါသော်မှ သည်အတိုင်း ထမင်းဆုပ်
လုပ်ပြီး စားသည်။

'အစ်မရယ် ကျွန်မ များများစားမှ သားလေးအတွက်နို့
ထွက်မှာတဲ့'

မိဘမေတ္တာ လွန်ကဲစွာ၏။

ကိုယ်စားမည့် မုန့်ပဲသွားရေစာများကို ကလေးအမေအား
မျှတကျွေးကြ၏။

နို့ကလည်း သန်မှသန်။ ကလေးစို့သလောက် အလိုက်
သန်သည်။

ဆန်ဖြူထက်လုံးတီးကပို၍ အားရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ဆန်
ဖြူနို့ထက် လုံးတီးနို့က ပို၍ အားရှိလေသလားမသိ။ ဖိုးထောင်မှာ
ထောင်ထဲရောက်ပြီးတလအတွင်း သိသိသာသာဖွံ့လာသည်။

တလနှင့် ခုနှစ်ရက်မြောက်သည့်နေ့။ ခလောက်ကလေး
ဖိုးထောင်ပြန်မရောက်လာသမို့ အဆောင်နေသူအားလုံးနေ့မထီ
ထိုင်မသာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မညွန့်တင်လွတ်သွားသောကြောင့်။

ဘယ်လိုနည်းနှင့်လွတ်သွားသည်မသိ။ ဒါမှမဟုတ်အာမခံပဲရသွားသလား။ အဆောင်တံခါးပိတ်ချိန်အထိ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်မလာ။

ဖိုးထောင်ကို တသသဖြစ်နေကြသည်။

ဖိုးထောင်ကြီးလာယင် ထောင်ထဲကို ရောက်ဖူးကြောင်း သိသော်မှ သိလိမ့်မည်မထင်။

ဖိုးထောင်ကို လွမ်းတနေကြစေကာမူ မညွန့်တင်လွတ်သွားသည်ကိုတော့ အားလုံးက ဝမ်းသာနေကြသည်ပါ။

ထောင်ထဲရောက်မှ လူ့ဘောင်ကိုရောက်လာသော ကလေးများ ရှိသလို လူ့ဘောင်ကိုရောက်ပြီးမှ လူမမယ်အရွယ် ထောင်ထဲရောက်လာသည့် ကလေးများ ရှိကြရာ သူတို့ ရောက်လာဖူးသည်ကို မသိခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဟု ဆိုရမည်ပါပေ။

* * *

ရှစ်

ရုံးထွက်ရပြန်ပြီ။

ထိုနေ့တွင် ဦးကျော်ခိုင်၏ ဇနီးက ကိုယ်တိုင်တရားလိုပြ သက်သေ အဖြစ်အစစ်ဆေးခံမည် ဖြစ်သောကြောင့် ခါတိုင်း ထက်ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။

ဘာတွေပြော၍ ဘယ်လိုထွက်ဆိုမှာပါလိမ့်။

တရားခွင့်မှာ အမေရှိမနေစေချင်။ တရားရုံးရောက်ယင် အမေစောစောပြန်ဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနှင့် ပြောရမည်ကို တလမ်းလုံး စဉ်းစားလာသော်လည်း ရေးရေးပြတ်ပြတ် အဖြေမပေါ်။ ကိုအောင်ကတဆင့် အမေကို နားချခိုင်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ရုံးထုတ်အချုပ်တရားခံများကို စောင့်နေသည့် လူ့အုပ်ထဲသို့ မျက်စိမွေ့လိုက်ရရာ အမေ့ကိုမတွေ့။ မမထားနှင့် မကြည့်တို့ကိုပဲတွေ့လိုက်ရသည်။ အမေဒီနေ့ရုံးထွက်မလာယင်ကောင်မှာပဲလို့ အတွေးစဉ်လှုပ်ခတ်ခဲ့သော်လည်း အမေ့ကို တကယ်မတွေ့ပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားရသည်။

အမေ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ထမင်းချိုင့်လာပေးတော့လည်း အမေမပါ။ မမထားကို အလောတကြီးမေးလိုက်ရသည်။

အမေနေမကောင်းလို့။

‘မေမေ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတာလား မမထား’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ထနိုင်သွားနိုင်ပါ။ ခေါင်းနည်းနည်း မူးတယ်ဆိုတာနဲ့ ဒေါ်လေးမိနဲ့ ထားခဲ့တာပါ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ဝေဇ္ဇာထမင်းစားပြီးချိုင့်ပြန်ပေးလိုက်မယ်၊ မမထားနဲ့ မကြည့်တို့ စောင့်မနေနဲ့တော့ပေါ့။ ထိုင်စရာခက် ဘာခက်နဲ့’

‘ရပါတယ်ကွယ် တနေ့တလေပဲဟာ’

ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဟင်းချက်လာပုံကိုကြည့်လိုက်တည်းက အမေလက်ရာမဟုတ်ကြောင်း သိသည်။ တော်ရုံနှင့် အမေလိုက်မလာပဲနေမည်မဟုတ်။ ရင်ထဲမှာပူပြီး ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိုသွားသည်။ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားနိုင်တော့။ အမေအတွက် စိုးရိမ်မှုက ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူလာသည်။

တရားခွင်ရောက်တော့ ပို၍ စိတ်နောက်ကျိုစရာနှင့် ကြုံရပြန်သည်။ ဒေါ်ခင်ဆွေ၏ ထွက်ဆိုချက်ကြောင့်။

ဝေဝေဇ္ဇာက ကိုအောင်တို့ထိုင်ခုံနောက်တန်းမှာထိုင်ရသည်။

ဒေါ်ခင်ဆွေက တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ လင်သားအတွက် မပူလေရော့သလား။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမသားတို့ သဘာဝ အလှအပကိုပဲ ကြိုက်လို့လားမသိ လှလှပပလေးရှိနေအောင် ထုံမွမ်းခြယ်သလာသည်။ ရှန်ဂုဝါရောင် အင်္ကျီနှင့်

အဝါပန်းခက်ကြီးများချိတ်နွယ်ထားသည့် အင်ဒီနီးရှား ပါတိတ် လုံချည် ဝတ်ထားသည်။ စိန်နားကပ်ရောင်မှာ တဖျပ်ဖျပ်။

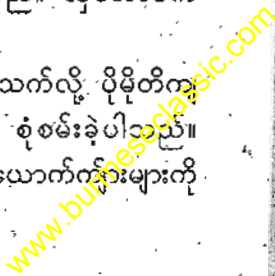
ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက အမှန်အကန် ထွက်ဆိုပါမည်ဟုသစ္စာပြုချက်တိုင်ပေးသည်ကို လိုက်ဆိုနေသည့်ဒေါ်ခင်ဆွေ၏ အသံမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြတ်ပြတ်သားသား။

ခေတ်အဆက်ဆက်က တရားခွင်တွင် ကိုင်တွယ်ရသည့် အထဲမှာ ဘာတွေပါမှန်းမသိသော ကျမ်းထုပ်နီကြီးမရှိတော့ပြီ။ ပြည်သူ့ တရားစီရင်ရေးခေတ်တွင် သက်သေများမှာ ရှေ့နေကြီးများ ကြောင်းပေးသည့် သစ္စာပြုချက်ကိုသာ ဆိုရသည်။

‘ကျွန်မသည် သေဆုံးသူ ဦးကျော်ခိုင်၏ ဇနီးဖြစ်ပါသည်။ လူသိရှင်ကြား တရားဝင် လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြုလုပ်၍ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ် ကာလ ရှိခဲ့ပါပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လလောက်က ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနှင့်ယခု ရုံးတော်တွင်ရောက်နေသည့် တရားခံမဝေဝေဇ္ဇာတို့ မရှင်းမလင်းဇာတ်ထုပ်ခင်းနေကြောင်း တဆင့်စကားကြား သိရပါသည်။

ငုံထားသည့် ဝေဝေဇ္ဇာခေါင်းမှာ ဆတ်ကနဲ ထောင်သွားသည်။ သူမိခင်အပေါ်သို့ ထိုးနှက်လိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သော်လည်း သူ့အပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကြီး ထိုးနှက်လာသည်။ လှအောင်က ဝေဝေဇ္ဇာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုကြားသိတဲ့သတင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လို့ ပိုမိုတိကျ ခိုင်လုံမှုရှိစေရန် ကျွန်မနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်မှာ သမီးဖြစ်သူကို ဗန်းပြု၍ယောက်ကျားများကို

မြို့ဆွယ်ပြီး ပိုင်းလုံးအဖြစ် ချုပ်ပိုင်းနေကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။
လှအောင်က ဒေါ်ခင်ဆွေထွက်ချက်ကို ကန့်ကွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိသည်အထိ အခြေပျက်သွားသည်။

ဝေဝေနွယ်မျက်နှာမှာ နီမြန်းပြီး အသားတွေတဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မျက်ရည်များ လည်လာသည်။ တရားခွင်တွင် မိုးထိုး မတ်တတ် နားထောင်နေသူများဘက်သို့ ဖျပ်ကနဲ မျက်စိရောက် သွားရသည်။ ခေါင်းကို ချက်ချင်းပြန်ငုံ့ပစ်လိုက်ရ၏။ ထိန်းထား ယင်းက မျက်ပေါက်များ ထွက်အန်လာသည်။

'သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်မတို့ လင်မယား ခဏ ခဏစကားများရပါသည်။ ဘယ်လိုမှ ပြောဆိုတားမြစ်၍ မရပါ။ ကျွန်မခင်ပွန်းသေဆုံးသည့်နေ့က ကျွန်မတို့ အရောင်း အဝယ် ပြုလုပ်နေသည့် စိန်ထည်ပစ္စည်းအချို့ပါသွားပါသည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက တရားခံ မဝေဝေနွယ်ကို အတင်းအကြပ် အဓမ္မ ကြံစည် ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ သူတို့ချင်းဆဘောညီမျှ၍ တိတ်တဆိတ် ပေါင်းသင်းနေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ သည်အကြောင်းသူတို့နှင့် တလမ်းတည်းနေသူများပင် သိကြပါသည်'

လှအောင်က ဝေဝေနွယ်ကို လှည့်အကြည့် အံ့ဩရိပ် ထင်ဟပ်နေသည်။ ဝေဝေနွယ်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးဆည်းသွား ကြသည်။ လှအောင်ခေါင်းခြောက်သွားသည်။ ပြင်ဆင်ထားသည့် မေးခွန်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လို့မရ။ တရပ်ကွက်တည်း တလမ်းတည်းနေသူများကို သက်သေပြမည့် အနေအထားမျိုး ရှိသည်။

လှအောင် မေးခွန်းမေးရမည့်အလှည့်။
'ဦးကျော်ခိုင်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးက ဒေါ်ခင်ဆွေနော်'
'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဦးကျော်ခိုင်မို့ ဒေါ်ခင်ဆွေအပြင် ဒီဒီတဲတဲဆောင် မီးတပြောင်ထားတဲ့ မယားပြိုင် သုံးယောက်ရှိနေတယ်ဆိုယင် ဒေါ်ခင်ဆွေငြင်းမလား'

'ငြင်းပါတယ်'

'ငြင်းပါတယ်ဆိုတာက မသိဘူးလို့ ပြောလိုတာလား၊ မရှိဘူးလို့ ငြင်းလိုတာလား'

'မရှိဘူးလို့ငြင်းလိုတာပဲ'

'ကောင်းပါပြီ၊ ဦးကျော်ခိုင်ဟာ မဝေဝေနွယ်နဲ့ပတ်သက် ဆက်နွယ်ခြင်းမရှိပဲ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်နဲ့သာ ပတ်သက်ဆက်နွယ် တယ်ဆိုယင် ဘာပြောမလဲ'

'ဒါဆို နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အရွှပ်အထွေးရှိတယ်လို့ ပြောလိုပါတယ်'

'ကောင်းပါပြီ၊ ကြိုက်သလိုဖြေပါ။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်နဲ့ ဦးကျော်ခိုင်တို့ဟာ တမြို့တည်းသား ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း များ ဆိုတာကိုတော့ သိတယ်နော်'

'ကျွန်မ မသိပါဘူး'

ဒေါ်ခင်ဆွေက ဘူးတလုံး ဆောင်နေသည်။ ဦးခင်မောင် အေးကလည်း 'ဘူး' တလုံးဆောင်ဖို့သင်ထားပေးလိမ့်မည်ပါ။ သက်သေက ဖြေလိုရာဖြေပါစေ၊ မေးခွန်းမေးရမည့် ရှေ့နေက မေးခွန်း ဆက်မေးရမည်ပါ။

'ဦးကျော်ခိုင်က ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို ကျောင်းနေစဉ်

ကတည်းက ချစ်ရေးဆိုခဲ့ဖူးတာကို ဒေါ်ခင်ဆွေသိများ သိမလားပဲ
'မသိပါဘူး'

'ကောင်းပါပြီ ရပါတယ်၊ ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်ဆွေတို့
စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာ ကြာပြီပေါ့နော်'

'ကြာပါပြီ'

'နှစ်အားဖြင့် ဘယ်လောက်ရှိမလဲ'

'တနှစ်လောက်ရှိပါပြီ'

'စီးပွားတွေ ဘာတွေ ခွဲတဲ့အဆင့်ထိအောင် သဘောချင်း
မတိုက်ဆိုင်တာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပါပဲ'

ဥတိယခွက်သေ။

ဒေါ်ရီ။

သက်သေဒေါ်ရီက တရားခွင်သို့ ဝင်အလာတွင်
ဝေဝေနွယ် ကိုတချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွား
သလို သိသိသာသာ ရင်ခုန်ပြန်လာသူမှာ ဝေဝေနွယ်။

တလမ်းတည်း အတူတကွ နေထိုင်ကြပြီး အိမ်ကိုဝင်ထွက်
သွားလာ စားသောက်နေသူ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် ကျေးဇူးတွေအများ
ကြီး။ လည်ချောင်းထဲကိုသာ ကော်ထုတ်ရယင် ထမင်းအတောင့်
လိုက် ထွက်မဆုံးအောင်ကို ကျေးဇူး တပြုတမကြီးရှိခဲ့သူပါ။

စကားပုံရှိသည်။

"ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးစွပ်သည်။ ကျေးဇူးများများရှိလေ
များများ ကျေးစွပ်လေ"

ဒေါ်ရီတရားလိုပြု သက်သေအဖြစ် အမှန်အကန်ထွက်
ဆိုပါမည်ဟု သစ္စာပြုသွားသည်။

ပြီးမှ-

ကျွန်မနှင့် ဝေဝေနွယ်တို့မှာ တလမ်းတည်း အတူ နေထိုင်
ခဲ့ကြပါသည်။ ဝေဝေနွယ်မိခင် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်နှင့် ခင်မင်
ရင်းနှီးသည့်အလျောက် သူတို့အိမ်ကို မကြာခဏ အဝင် အထွက်
နို့ခဲ့ပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်နှင့် ဝေဝေနွယ်တို့ တရားတန်းနေ ကြ၍
ဘခါတလေ အိမ်ခန်းထဲမှ နှစ်ယောက် အတူတကွ ထွက်လာ
ကြသည်ကိုလည်း သုံးလေးခေါက်လောက် မြင်တွေ့ဖူးပါသည်။
သူတို့အကြောင်းမှာ အရစ်ထဲတွင် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဝေဝေနွယ်က အပေါ်သွားနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိဖိ
တင်းတင်း ကိုက်ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ရီအပေါ် မကျေနပ်သည်ကို
တိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အံကြိတ်၍ ဆုံးမနေသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိများ
ပြောခွင့်၊ လုပ်ခွင့်ရလျှင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ကို
မပြောနိုင်ရာ။

ကျွန်မနှင့် ဒေါ်ခင်ဆွေတို့ ရှေးမဆွကပင် ရင်းနှီးခင်မင်
ခဲ့ကြသဖြင့် ဦးကျော်ခိုင်နှင့်ဝေဝေနွယ်တို့ အကြောင်းကို မိတ်ဆွ
ဝတ္တရားအရ သတိပေး ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ မှုခင်းဖြစ်သည့်နေ့က
ဦးကျော်ခိုင် လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မှုခင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်
ဒေါ်ခင်ဆွေကို ကျွန်မကပဲ အကြောင်းကြားခဲ့ပါသည်။

မုသားမပါ လင်္ကာမချောဆိုသည့် ပမာစကားရှိသည်။
ဒေါ်ရီ၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ မုသားချည်းမို့လားမသိ ချောဝင်း
နေသည်။

လှအောင်က . . .
 'ဒေါ်ရီနဲ့ ဒေါ်ခင်ဆွေတို့ သိတာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'
 'ကြာပါပြီ'
 'ကြာပါပြီဆိုတာကို နှစ်အားဖြင့် ပြောပြစေလိုပါတယ်'
 'ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ'
 'ဒေါ်ရီက ဦးကျော်ခိုင်တို့ အကြောင်း ပြောတော့
 ဒေါ်ခင်ဆွေက ဘယ်လိုပြောပါသလဲ'
 'သူတို့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်'
 "ဒေါ်ခင်ဆွေနဲ့ ဒေါ်ရီတို့ အချင်းမဖြစ်ခင်က တယောက်
 နဲ့ တယောက် မသိခဲ့ဘူးဆိုယင်၊ ဘာပြောမလဲ"
 ယင်းမေးခွန်းကို တဘက်ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေး
 ကထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ကန့်ကွက်
 ချက်ကိုလက်ခံ၍ သက်သေကို ယင်းသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ရေးထိခိုက်
 သည့်မေးခွန်းမျိုး မမေးသင့်ကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။ အမှုတခု
 ဖြစ်လာပြီဆိုယင် သည်လိုအကွက်ထွင် သက်သေမျိုးက ပါစမြဲ။
 အရပ်ထဲမှာ ဒေါ်ရီက နာမည်ကြီး။ ကောင်းသတင်း
 နည်းနည်းလေးမှ မကျော်ကြားသူ။ မျက်နှာကလည်း ပြောင်ပါပေ။
 ဒေါ်ရီအိမ်အဝင်အထွက်လုပ်သည်ကို မကြိုက်ကြောင်း ပြောင်ပြော
 တာတောင်မှ အချိန်တန်တော့ သွားပြီးလေးနှင့် ရောက်လာစမြဲ။
 အေးအေးဆေးဆေး နေချင်သူတွေက ထိုဒေါ်ရီကိုမဆက်ဆံကြ။
 အတင်းအဖျင်း ဝါဒနာပါသူတွေနှင့်ကတော့ လုံးလုံးထွေးထွေး။
 အကြောင်းမသိခင် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က အလိုက်အထိုက်
 ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ကျွေးစရာရှိ ကျွေးခဲ့သည်။ ပေးစရာရှိပေးခဲ့သည်။

ဒေါ်ရီလည်းမုဆိုးမ။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က မုဆိုးမချင်း ကိုယ်ချင်း
 စာပြီး မပြောရက်။ ဝေဝေနွယ်က အိမ်ကို အဝင်အထွက်မလုပ်
 စေချင်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်ပြောသည်မရ။ တညတညပြောသည်
 မမှု။ ပစ်ပစ်ခါခါ နာနာကျည်းကျည်း ပြောမိတော့ ဝေဝေနွယ်နှင့်
 စကားများကြသည်။ ထားခဲ့ဖူးသည့် အငြိုးကြောင့် အကြောင်းပေါ်
 တော့ ဒေါ်ရီကဘယ်နှယ်ရှိစဟု လက်စားချေပြလိုက်သည်ပါ။
 ထောင်သို့အပြန်တွင် တခေါင်းလုံး အံ့ခဲမူးနောက်
 နေသည်။ အမေအတွက် ပူပင်ရသည်ကတမျိုး ဒေါ်ခင်ဆွေနှင့်
 ဒေါ်ရီထွက်ဆိုချက်ကြောင့် စိတ်နောက်ကျီရသည်ကတသွယ်။
 ကိုအောင်များ အထင်အမြင်လွဲမှားသွားမလားလို့ စိုးရိမ်ရသည်
 ကတပုံနှင့် အဆောင် ပြန်အရောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အရုပ်ကြီး
 ပြတ်သို့နွယ် ဖြစ်သွားရသည်။
 အမှုတခုကို ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ မလွယ်။
 မတရားသက်သေလိုက်သူများကို ဥပဒေအရ အရေးယူ
 ဝိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း မတရားသက်သေ လိုက်ကြောင်းကို အ
 ထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြသရန်မှာမူ ခက်ခဲဘိ၏။
 မနေ့က ညနေစာမစားဖြစ်။ အိပ်ရာထတော့ ရင်ထဲမှာ
 ဟာနေသည်။ ဘီစကစ်နှစ်ချပ်စားပြီး ရေတခွက် အပြည့်သောက်
 ချလိုက်ရသည်။
 ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေသည့် မခံချင်စိတ်မှာ
 လျော့ပါးမသွားသေး။
 တကယ်တမ်း စေ့စေ့ရေးရေး ပြန်တွေးလိုက်တော့
 ဒေါ်ခင်ဆွေတို့ လုပ်ကိုင်ပုံကို အပြစ်မဆိုသာပြန်။ လင်သားတ

ကျော်ပြဿနာ

ယောက်လုံး သေဆုံးရသည်ကို ဘယ်လိုလုပ်၍ ပြီးပြီးပျော်ပျောက်၊ ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် သဘောထားလိမ့်မှာ။

အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေကဆိုသလို ကိုယ့်ဘက်ကလည်း မကင်းရှင်းခဲ့သည်ပါ။

နောက်ထပ် ဘယ်လိုသက်သေ ဘယ်လိုထွက်ဆိုချက် တွေကိုရင်ဆိုင်ရဦးမှာပါလိမ့်...။

*

အိုးတိုက်ဖွဲ့ပြာသည် ဒေါ်ဖွားတင်အမှု အမိန့်ချမှတ်မည့် နေ့ ။ ဗုဒ္ဓမ - ၃၇၉။

ချမှတ်နိုင်သည့်ဖြစ်ရပ်ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ သုံးနှစ်ထိ ထောင်ဒဏ် တမျိုးမျိုးကို ဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံး ဖြစ်စေ ချမှတ်နိုင်သည်။

ခိုးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုမြောက်မမြောက် အဆုံးအဖြတ် ပြုသည့်ကိစ္စတွင် ဥပဒေပါ စကားလုံးအသုံးအနှုန်း ကွဲပြားပုံမှာ လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာပင်။

လက်ရှိဖြစ်ခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းစကားရပ်မှာ တူသယောင်ရှိသော်လည်း အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်မတူ။

ဥပမာ . . . ။

နာရီတလုံးကို နာရီပြင်ဆရာအား ပြင်ဆင်ရန် အပ်နှံထား၏ ထိုအပ်နှံထားသော နာရီမှာ နာရီပြင်ဆရာ၏ လက်ရှိဖြစ်သည်၊ ပိုင်ရှင်က ပြင်ဆင်ခမပေးပဲ နာရီပြင်ဆရာမ သိအောင်ပြန်ယူလျှင်ခိုးမှု ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။

မည်သူထံတွင်မှ လက်ရှိမဟုတ်သော မပိုင်ဆိုင်သော အရာကိုယူလျှင် ခိုးမှုမမြောက်။

ဥပမာ . . . ။

သားရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကို ဖမ်းယူလျှင်ခိုးမှုမမြောက်။ ဖမ်းမိ၍ လှောင်ထားသော တိရစ္ဆာန်အရိုင်းကိုယူလျှင် ခိုးမှုမြောက်၏။ ဒေါ်ဖွားတင်အမှုက ရှင်းသည်။

ခိုးယူခဲ့ကြောင်းလည်းမှန်သည်။ ခိုးယူသူတရားခံက ခိုးယူမိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည်။ အိမ်ခေါ်ခိုးရန် အခက်အခဲကြောင့် ခိုးမှုကျူးလွန်ခဲ့ရပါသည်ဆိုသော ထုချေချက်ကိုမူ ဥပဒေက ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ သို့တစေ လူမှုရေးရှုထောင့်အရ တကြိမ်တခါ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းအတွက် ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် သက်သာခွင့်ပေးနိုင်သည်။

သူတို့လည်း ဒေါ်ဖွားတင် အပြန်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဒေါ်ဖွားတင်ပြန်လာပြီ။ အမှုအရာမပျက်။ သူ့နဂိုနေဟန် မူအတိုင်းမှုန်တေတေ။

'ဘယ်လောက်တဲ့လဲ ဒေါ်ဖွားတင်'
'ကိုးလတဲ့တူမရေ၊ ကိုးလ'
တဆက်တည်းပြောလိုက်သည့် ဒေါ်ဖွားတင်စကားက ရယ်ရ မလိုလို ဝမ်းနည်းရမလိုလို။

'အေးလေ . . . ဒေါ်ဒေါ်တို့က အပြင်မှာဆို တရက် တလေတောင်မှ နားနေနိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲလား'တဲ့။

'ဒေါ်ဖွားတင်ကြီး ထောင်ထဲမှာ နေရတာ အနားရတယ် ဆိုပြီး နောက်ထပ်လုပ်အုံးမလို့လား'

'စိတ်သက် ရာရအောင် ပြောလိုက် ရတာပါဗျားမရယ်။

ဒီထဲမှာတော့ တရက်တောင်မနေချင်ပါဘူး၊ နောက်များတော့ တော်ပါပြီ'

တကယ်တော့ဒေါ်ဖွားတင်ပြောသလို ထောင်ထဲမှာအေးအေးမြမြ နားနားနေနေ နေရသည်မဟုတ်ပါ။ ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးဖြင့် ဆပ်ဖို့အတွက် ယောက်ျား အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ပင် ရဲဘက်စခန်းသို့ သွားကြရပါသည်။

ကျောက်ထု ကျောက်ခွဲအလုပ်။

နေမထွက်ခင် အလုပ်စခန်းသို့ ရောက်ရသည်။ ကိုယ့်အတွက်သတ်မှတ်ပေးထားသော ကျောက်ပုံကို နေဝင်ခါနီး စခန်းပြန်ချိန်တွင် အပြီးသတ် ထုခွဲပြီးရမည်။ မပြီးခဲ့သော် ထပ်ဆင့် အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းခံရမည်။

ဒေါ်ဖွားတင်မှာ ကံကောင်းသူ စာရင်းထဲ ပါသွားသည်။ အချုပ်ရက် လုံးလကျော်ပြီမို့ နောက်ထပ် လေးလကျော်ငါးလပဲ နေရမည်။ ရဲဘက်စခန်းပို့ စရင်းမှာမပါ။ သို့သော် အလကား မနေရ။ ဆန်ကြိတ်ရုံမှာ တနေကုန် ဆန်ပြာရမည်။

ဒေါ်ဖွားတင်မှာ ဖွဲအလူးလူးနှင့်။

*

လှအောင်ကဆရာဦးမြင့်မောင်အား အမှုအခြေအနေကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။

'အေးလေ၊ ဝေဝေနွယ်တို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတဲ့ဒေါ်ရီကို သက်သေပြတာကတော့ သက်သေတွင်းဆက်မပြတ်ပဲ ဒေါ်ခင်ဆွေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို အားပြည့်အောင် ဖြည့်ပေးတဲ့ သဘောပေါ့'

ကွာ။ ဒါတော့ ဒီလိုပဲလုပ်ကြမှာပေါ့၊ ဦးခင်မောင်အေးက ဘယ်တော့မှ ကြိုးကို လျော့လျော့ချည်လေ့ မရှိဘူး၊ စချည်ကတည်းက တင်းတင်းချည်တတ်တယ်ကွ'

'ကျွန်တော်တို့ အာမခံ လျှောက်ဖို့...'

'စောပါသေးတယ်ကွာ၊ မပိုင်ပဲလျှောက်ယင် ပယုန်ချလိုက်မှာပဲ။ နောက်တကြိမ်ထပ်လျှောက်ဖို့ခက်သွားလိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပြင်ဆင်ဖို့ရောဆရာ'

'ငါပြင်ဆင်ထားပါတယ်၊ ရော- ဟောဒီအတိုင်းသာလုပ်ဆရာ ဦးမြင့်မောင်ထံကအပြန် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ဆီဝင်ရသည်။

'ဒေါ်ဒေါ် တော်တော်လေးသက်သာသွားပါပြီကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မော့တာကတော့ မသက်သာသေးဘူး။ ဆရာဝန်က စိတ်ရောကိုယ်ရော အနားယူဖို့ ပြောသွားတာပဲ၊ စိတ်ကတော့ သမီးအတွက်...'

'ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ စိတ်ကို ဖြေချထားလိုက်ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ရုံးထွက်မလိုက်ယင် ဝေနွယ်ပိုပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မျက်နှာ မြင်နေရယင် သူလည်း တအားတက်ရတာပေါ့'

'အေးပါကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကျန်းမာအောင် ကြိုးစားနေပါမယ်'

အမှုကိစ္စ၊ သက်သေကိစ္စများကို ပြောဆိုပြီး ပြန်ခဲ့ရာ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပြဿနာက ဆီးကြိုနေပြန်သည်။ ခင်စိုးနှင့် မခင်သောင်းပြဿနာ။

ခင်စိုးက မခင်သောင်းကို အသေအလဲ ကြိုက်သည်။ မခင်သောင်းက ခင်စိုးကို နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရ။ တခါတခါ သော်မှ လိုက်လိုက်လျောလျော မရှိခဲ့။ သို့တစေ ခင်စိုးက ဇွဲကောင် သည်။ မာဒင်ထုံး နှလုံးမူပြီး တနေ့မဟုတ် တနေ့တော့ လိုက်လော့ လာလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်ကိုးချက်အပြည့်နှင့်စောင့်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့ သည့် သုံးလလောက်က ခင်စိုးနှင့်တွေ့တော့ မထင်မှတ်ဘဲ သောစကား ကြားလိုက်တရ၏။

'ပြေလည်သွားပြီ သူငယ်ချင်းရေ . . . တဲ့'

လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက် သည်။

ညနေက အိမ်ပေါ် တက်တက်ချင်း ခင်စိုးနှင့် ပတ်သက် ရာ မကောင်းသတင်းကြားလိုက်ရသောကြောင့် စိတ်မော လူမော ဖြစ်သွားရသည်။

'ခင်စိုး ဆေးရုံမှာ သေမလား ရှင်မလားမသိ၊ သေတစ် စစ်ချက်ယူထားရသည်တဲ့'

မခင်သောင်းနှင့် ခင်စိုးတို့ ကိစ္စကို မခင်သောင်း အစ်ကို ဆင်ကြီး သိသွားရာမှ ပြဿနာပေါ်ပြီး စကားများကြသည်။ ဆင် ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုက စွာကျယ်ကျယ်၊ ခင်စိုးက လက်မြန်ခြေမြန် မနက်ဆယ်တစ်နာရီ လောက်ကဖြစ်သည့် ရန်ပွဲတွင် ခင်စိုးလက်ထဲ ချက်ထိသွားသည်။ ဆင်ကြီးတို့ ဘကြီးတို့ဖြန့်ဖြေမှုကြောင့် ရန်ပွဲထိန်း နှင့်ပြီးသွားခဲ့သော်လည်း ညနေပိုင်းတွင် ဆင်ကြီးဆိုသော နာမည် နှင့်လိုက်အောင် ဆင်ကြံ့ကြံ့သည် ဆင်ကြီးက ခင်စိုးအလစ် စေ မြှောင်နှင့် ဝင်တွယ်သွားသည်။ အားကောင်းမောင်းသန်ဆင်ကြီးက

ထိုးချက်မှာ တချက်စာည်း ဖြစ်သော်လည်း ပြင်းထန်လွန်းရုံမျှမက နှလုံးသားကိုပါထိသွားသောကြောင့် သေတမ်းစစ်ချက်ယူပြီး အ သက်ကိုလုနေရသည်။

ဆင်ကြီးက အချုပ်ထဲမှာ။ မည်သူမှအကျိုးမရှိ။

စွာကျယ်ကျယ် မိုက်ကန်းကန်း၊ ထစ်ကနဲဆို တုတ်ဆွဲ ဓား ဆွဲ၊ လူမိုက်ဘွဲ့ခံချင်သူများအတွက် လျှောက်ရမည့် လမ်းကြောင်း မှာ ဖြောင့်ဖြူးချောမွေ့ခြင်းနှင့် ကင်းဝေးလိမ့်မည်သာ။

အပြင်မှာ ဗိုလ်တကာဘုရင်ဘွဲ့ခံပြီး ခေါင်းထောင်နေသူ တွေထောင်ထဲရောက်ယင်ခေါင်းငုံ့ရစမြဲ။ အပြင်မှာ ကြားကြား ယားယား၊ ထောင်ထဲရောက်ယင် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုးသို့နှယ် ရှိကြပါချေ၏။

ဆေးရုံလိုက်သွားချင်ပေမယ့် တွေ့ခွင့်ရဖို့ မလွယ်၊ လူနာ ကြည့်ချိန်မဟုတ်သောကြောင့် အပေါ်သို့တက်ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ အပေါင်းအသင်းထဲမှာ ခင်စိုးကို သံယောဇဉ် တွယ်ကြီးရသည်။ ဆိုက်ကားသမားဘဝ ဆိုးတူ ကောင်းဖက်၊ ရင်ဘတ်ပေးပေါင်း အခက်အခဲကြုံသည့် အခါမျိုးတွင် ခင်စိုးက သူ့မှာ ရှိသမျှ ထုတ်ပေး တတ်သည်။ ရကောင်းစေဖို့ သဘောမထား၊ ပြန်လည်းမတောင်း တတ်။

တခါက ဘုတာကြီးမှာ လမ်းအလွယ်ကြီးရှိပါလျက် တမင် တကာ ဖင်နှင့်ဆိုက်ကားကို ပွတ်တိုက်သွားသည့် ကိစ္စအတွက် သုံး ဘီးသမားနှင့် စကားများကြသည်။ သုံးဘီးသမားက စွာကျယ်ကျယ် မာထောင်ထောင်း၊ ပလကြီးကလည်းကောင်းမှကောင်း၊ ယက်သီး တချက်မိလိုက်ယင် လှအောင်မှောက်သွားဖို့သေချာသည်။ အခြေ

အနေ တင်းမာနေဆဲ ခင်စိုးရောက်လာပြီးလက်မြန်ခြေမြန် ဝင်တွယ် လုပ်တော့မှ ပြဿနာပြီးသွားသည်။

ခင်စိုးမှာ လက်မြန်ခြေမြန် စရိုက်ရှိသည်။ တကယ်တော့ သည်စရိုက်သည်လည်း မကောင်း။ ဒုသည်စရိုက်ကြောင့် မဖြစ်သင့် တာဖြစ်ရသည်။ နောက်ထပ်သတင်းဆိုး မကြားရပါစေနဲ့ ဟူ၍သာ ရင်တမမဆုတောင်းနေရတော့၏။

ညကိုးနာရီလောက်ကျတော့ မခင်သောင်း ရောက်လာပြီး အချုပ်ထဲရောက်နေသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူဆင်ကြီးအတွက် အကူ အညီပေးဖို့ အကူအညီလာတောင်းသည်။ သူ့မှာ အပူနှစ်ပူနှင့်။

ချစ်သူခင်စိုးအတွက်တပူ၊ အစ်ကိုဆင်ကြီးအတွက်တပူ အေး... အမှုတစ်ခုဖြစ်လာယင် ချက်ချင်းလိုက်၊ ချက်ချင်းပြော၊ ချက်ချင်းလုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး မခင်သောင်းရ၊ ခင်စိုးရဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရအုံးမှာ၊ ခင်စိုးသေယင်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့ဟာ၊ ခင်စိုးမသေယင် ဆေးစာပေါ် ကြည့်ပြီး ပုဒ်မတတ် လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ပြောလို့ဖြစ်မှာ။ အခုလောလောဆယ်ကတော့ ဘယ်လိုမှလုပ်လို့ မရသေးဘူး၊ ရမန်ယဲ့ပြီး ထောင်ကြီးချုပ်ပို့မှာပဲ

ဒုက္ခပါပဲ ကိုလှအောင်ရာ၊ ကျွန်မလဲ ခေါင်းမီးတောက်နေ ပြီ'

စကားပုံရှိသည်။
'အသက်တရာ မနေရသော်လဲ အမှုတရာတွေရမည်'ဟူ၍ ထိုစကားပုံမှာ ရှေ့နေလုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုသူများအတွက်ပိုမုန်လိမ့်မည်ဟုဆိုရပါချေမည်။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မျက်နှာသစ်ပြီး ဆေးရုံ သို့ ထွက် ခဲ့ရသည်။ မနက်အစောပိုင်း လက်ဖက်ရည်မုန့်ပို့ချိန်တွင် တောင်း တောင်းပန်ပန် လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေးပေးပြီး တက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ကြည့်ရမည်။ တက်ခွင့်မရသော်မှ လူနာအခြေအနေကို စုံစမ်း သိခွင့်ရလိမ့်မည်ပါ။

မျက်နှာချိုသွေးရကျိုး နပ်သွားသည်။

ခင်စိုးမသေသေးပါ။ သို့တစေ အထူးခန်းထဲမှာ။ စိုးရိမ် ရေမှတ်မှာပဲ ရှိနေသေးသည်။ ၄၈ နာရီတအတွင်း နောက်ထပ် ရေတိုးမလာယင် တာကျိုးဖို့မစိုးရိမ်ရပြီ။

သည်အမှုကိုလည်း သူပဲလိုက်ရဖို့သေချာသည်။ တရားလိုဘက်က လိုက်ရမလား၊ တရားခံဘက်ကလိုက်ရ မလား။

* * *

ကိုး

တနင်္ဂနွေနေ့။

ထောင်ထဲမှာ အားလုံးအနားရသည့်နေ့။ နေ့လယ်ဘက် ရေခန်းကြမ်းဝေမည်။ သည်တပတ် မကြည့် (ခေါ်) မေမေကြည် ကလက်ဖက်ဒကာ။ အပတ်တိုင်းလိုလို တယောက်တလှည့်စီ အကျွေးအမွေးရှိကြသည်။ အဆောင်တခုလုံးကိုဒကာခံနိုင်သည်တော့ မဟုတ်။ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ်။

သူတို့အစုမှာ ဒေါ်ခင်မေ၊ မနယ်လီ၊ မေမေကြည်၊ မလှမြင့်၊ မအေးသန်း၊ ဒေါ်ဖွားတင်နှင့် ဝေဝေနွယ်တို့ ပါဝင်ကြ၍ တပတ် တလှည့်၊ တယောက်စီ ဒကာခံကြရ၏။ သည်အထဲမှာ ဒေါ်ဖွားတင် ကိုတော့ အလှည့်မထား။ ဒေါ်ဖွားတင်က သူတို့အားလုံး၏ ဗာဟို ကိစ္စ အမျိုးမျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးနေသောကြောင့် ကျွေးအမွေး ဒကာစာရင်းထဲမှ ပယ်ထားရသည်။ ဒေါ်ဖွားတင်က ဒကာခံ လည်း မတတ်နိုင်ရှာ။

သည်အပတ် အလှည့်ကျသူ ဒကာမေမေကြည် အကြောင်း ပြောရအုံးမယ်။

မိန်းမထောင်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိုးလင်းသည်က အိပ်ရာ ဝင်ချိန်အထိ မိတ်ကပ်အလိမ်းမပျက်ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တသသ နေသူမှာ မေမေကြည်။ ရုံးထွက်ယင် အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်နှင့် ထောင်ထဲမှာနေယင် ယိုးဒယားပါတိတ်နှင့်။

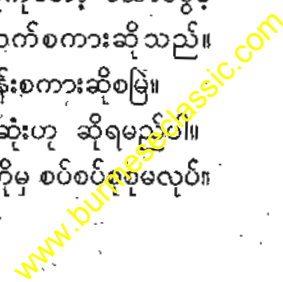
ထောင်ဝင်စာ တခါလာတိုင်း ကြိမ်ဆွဲခြင်းကြီး တခြင်းအပြည့် စားစရာမျိုးစုံပါလာသလို မီးပူတိုက်ပြီးသား အကျီလုံချည် အိတ်က တအိတ်အပြည့် ပါလာစမြဲ။ ထောင်ဝင်စာတွေသည်နေရာမှာ အတော်လေးမီးသေဟန်ရှိသည်။

မေမေကြည်က ထောင်ထဲမင်းပဲစားသည်။ ထောင်ဟင်းကို လုံးဝမစား။ ဗာလချောင်ကြော်၊ ကြက်သားကြော်၊ အမဲသားကြော်၊ ငါးပိကြော်၊ သရက်သီးသနပ် စသည့် စားစရာများမှာထောင်ဝင်စာ တပတ်နှင့်တပတ် အလျင်မီအောင်ရှိသည်။ မုန့်ပဲသွားရည်စာက လည်း မျိုးစုံ။

ဝါဒါမကြီး ဒေါ်အေးစိန်က တခြားသူများကို အော်လိုက် ငေါက်လိုက်၊ မန်လိုက်၊ မဲလိုက် ရှိသော်လည်း မေမေကြည်နဲ့ကျတော့ မှီရသည်မျက်နှာထားနှင့်။

မိန်းမထောင် ကိုင်ရသည့် ထောင်မျှားလေး ဦးတင်လှိုင်က လည်း သိသိသာသာ အရေးပေးခဲ့သည်။ တခြားသူများကို နှုတ်မဆက် စကားဆိုခဲ့ပေမယ့် မေမေကြည်ကိုတော့ ထောင်ဖွင့် ထောင်ပိတ်ချိန်တိုင်း ပျူပျူငှာငှာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ ဘာလိုသေးလဲ၊ ညာလိုသေးလဲ အမေးအမြန်းစကားဆိုစမြဲ။

မိန်းမထောင်မှာ အခွင့်အရေးအရဆုံးဟု ဆိုရမည်ပဲ။ ဝေဝေနွယ်က ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုမှ စပ်စပ်စုစုမလုပ်။

စကားအရောင်းအဝယ် အရှုပ်အရှင်း မြင်မှာစိုးလို့ ပြောသူက မပြောပဲ ကိုယ်က စမမေး။

မေမေကြည်က သူ့အကြောင်းကို သူ့ဟာသူပြောလာ သည်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။ သိရသည်က မေမေကြည်အမှု အကြောင်း။ ပြောပြော မပြောပြော ထောင်ထဲမှာနေသူတွေတ ယောက်အမှုအကြောင်း တယောက်က သိကြသည်ပါ။

မေမေကြည်ခင်ပွန်းသည်က အစိုးရဌာနတခုက အရာရှိ ကြီး မေမေကြည်က အဲဒီဌာနမှာ လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက် စာရေးမ။

မေမေကြည်က ငယ်ငယ် လှလှ။ အရာရှိကြီးက အသက် ကြီးကြီး၊ အရှုပ်ဆိုးဆိုး။

အလုပ်သဘောအရ အရာရှိကြီးနှင့် မေမေကြည်မှာ တပူး တွဲတွဲ ရှိရသည်။ အလုပ်များယင် များသလို။ အချိန်ကလားနား သတ်မရှိ။ သူတို့ဌာနက အလုပ်အလွန်များသည်။ ရုံးချိန်အတိုင်း ရုံးဆင်းရသည့်နေ့က နည်းနည်း။ တခါတလေများ သန်းခေါင်ယံ သို့တိုင်အောင်ပင် လုပ်ရသည်။

ငါးနာရီကျော်သည်အထိ အလုပ်မပြီးယင် စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေကို စားဖို့ပြင်ပေတော့။ အိမ်အပြန် က ပ ဂျ မ ထ သ အမြန်ယာဉ်တွေကို အားကိုးစရာမလို။ ထိုင်စရာလေး ရအောင် ကားတပတ် ပတ်စီးစရာမလို။ မေမေကြည်တို့က ရန်ကင်း မှာနေသည်။ ရုံးဆင်းချိန် သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းအတိုင်းစီးလို့တော့ ထိုင်ဖို့ဝေးလို့ ခြေနှစ်ချောင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရပ်ဖို့ပင်မလွယ်။ ဂိတ်ဆုံးအထိ လမ်းပြောင်းပြန် လိုက်စီးပြီးမှ လမ်းတည့်ကို

ပြန်စီးရသည်။ ဒါတောင် တခါတလေကျတော့ ထိုင်စရာမရချင်။ ဒီတော့လည်း အလုပ်များကို မညည်းညူမိ။ ကောင်းကောင်းစား၍ အိမ်အပြန် အိမ်နေသည့် ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့ရောက်မှ တားပေါ်က ဆင်းရသည်။ သီးသန့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးလည်းရသည်။

အရာရှိကြီးက အထက်သို့ တင်ပြရမည့် သူ့အလုပ်တွေ အချိန်မီ ပြီးသည်ဆိုပြီး ဝမ်းဆက်တွေ ခဏခဏဝယ်ပေးသည်။ ခရီးထွက်ပြန်ယင် လက်ဆောင်ဖွဲ့ပေး အမျိုးမျိုး ပါလာ သည်ကိုလည်း ရသေးသည်။

တကယ်တော့ မေမေကြည် ရှုပ်ရည်က အချောအလှကြီး ဟုမဆိုသာ၊ ဒါပေမယ့် အသားဆောင်သည်။ ဖြူဖွေးသည့် အသား မှာ အိအိညက်ညက်၊ အဝတ်အစား အရောင်အသွေးကို လိုက်ဖက် အောင် ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်တတ်သလို တော်သင့်ရုံ အလှကို တွဲတက်လာအောင် ခြယ်သမှု ကျွမ်းကျင်သည်။

စကားပုံရှိသည်။
'နွားအို မြက်နုကြိုက်'
အချစ်တော် အဖြစ် ရွှေရော စိန်ပါ ဆင်ပေးခဲ့ရုံမက နောက်ပိုင်း မယားကြီးကို ကွာရှင်းပြီး မေမေကြည်ကို အတိအလင်း သူ့ခဲသည်။

မူဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ စသည်ပါ။ တကယ်က ဦးဘကျော်မှာ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီး အလုပ်ဝင်ကတည်းက အသက်လေးနှစ်လျှော့ပြထားသော ကြောင့် သာ မင်စင်မယူရသေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘကျော်နှင့် မေမေကြည်တို့ လူသိရှင်ကြား အိမ်

ထောင်ကြစဉ်က ဦးဘကျော်မှာ ဂုဏ်ရှိန် မြင့်ထည်နေဆဲ။ ရှိယင်း
 စွဲ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ကို မယားကြီးကို ပေးခဲ့ပြီး သူက တိုက်ခန်းတခန်း
 လျှောက်ထား၍ မယား ငယ်ငယ်ချောချောလေးနှင့် သဘောကျ
 မနောခွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ကြသည်။

မေမေကြည်လည်း အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်သည်။
 သို့တစေ မေမေကြည်က အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမှု၊ ချက်ရေး၊
 ပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေး ဖွပ်ရေးတာဝန် လုံးဝမယူ။ အိမ်ဖော်မလေး
 နှစ်ယောက်ရှိနေသမို့ မေမေကြည် အလုပ်မှာ အလှပြင်ရုံသာ။
 ဦးဘကျော်မှာ ဌာနဆိုင်ရာက ပေးထားသော ကားနှစ်စီးရှိနေရာ
 မေမေကြည် သွားလိုရာသွားဖို့ ကားအဆင်သင့်၊ ဒီရိုင်ဘာ
 အဆင်သင့်။

ကတော် လောကမှာ ဝင်ဆံ့လာသည်မှ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်
 သည့် ကတော်ပွဲစားများနှင့် အချိတ်အဆက်ရှိလာရာ သူတို့၏
 လုပ်ကွက် လုပ်ကွင်း အလုပ်သဘောကိုပါ တီးမိခေါက်မိ ရှိလာ
 သည်။ ဦးဘကျော် အရှိန်အဝါ လွမ်းရစ်နေသည့် မေမေကြည်က
 ပွဲစားလောကတွင် ခြေချနေသော ကတော်တစ်ချို့နှင့် ပေါင်း
 မိခဲ့သည်။ သူတို့လောကထဲသို့ ကိုယ်ဝင် ခြေဆံ့ရုံခဲ့သည်။ ဦးဘကျော်
 က ပင်စင်ယူဖို့ သုံးနှစ်ကျော်လောက်လိုသေးရာ ယင်း အရှိန်အဝါ
 ရှိတုန်း စုမိဆောင်းမိရှိအောင် လုပ်ထားဖို့ လုပ်ကွင်း လုပ်ကွက်
 တွေ ပြပေးကြသည်။

မုဆိုးစိုင်းသင် ဆိုသလို၊ အလုပ်က သင်ပြပေးသွားရာ နဂို
 ကလည်း ဇနီးလေး ရှိသမို့ တနှစ်ကျော် ကာလအတွင်း မေမေကြည်
 တယောက် ထွန်းထွန်းပေါက်ပါက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မေမေကြည်

ဘာတွေလုပ်လို့ ဘာတွေရနေသည်ကို ဦးဘကျော် လုံးဝမသိ။
 မေမေကြည်ကလည်းမပြော။ သူရသမျှကို သူမိဘများထံ အပ်ထား
 ခဲ့သည်။

ဦးဘကျော် ပင်စင်ယူဖို့ တနှစ်ကျော်ကျော် လိုသေးသည်။
 ဒါပေသိ ပင်စင်သက်မစေခင် ပင်စင်ယူလိုက်ရသည်။ ကျောချမှ
 ဒမြမှန်းသိ ဆိုသလို သူပင်စင်စော၍ ယူရသည့်အကြောင်းမှာ
 မေမေကြည် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ် နေကြောင်းကို
 ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းလုပ်တော့မှပဲ သိလိုက်ရသည်။

ဦးဘကျော်မှာ ဘဝတလျှောက်လုံး လုပ်ငန်းခွင်တွင်
 သရဖူကို ဆောင်းခဲ့သော်လည်း အနားယူရတော့မည်အချိန်တွင်မူ
 အောင်မြင်မှု သရဖူကို စွန့်လွှတ်၍ လုပ်ငန်းခွင်မှ ညှိုးငယ်စွာ
 ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။

သည်အချိန်မှာ မေမေကြည်က ပွဲစားလောကတွင် သရဖူ
 ဆောင်းနေပြီ။ စိန်ပွဲစား ဒေါ်မေမေကြည်အဖြစ် ခေါင်းမော့၍
 လက်မ ထောင်နိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီ။

ဦးဘကျော်မှာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ နွမ်းခွေယိုင်လျက်
 ပင်စင်စားချင်းတို့ ကြားထဲသို့ပင် မဝင်ဆံ့ရဲသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 သိမ်ငယ်နေသည်။ အလိုလို စိတ်အားငယ်ပြီး စိတ်ကျဝေဒနာကို
 မသိမသာ ခံစားနေရသည်။

မေမေကြည်က စိတ်လန်းကိုယ်လန်းနှင့် အလှအပကို
 တသသပြင်လျက် လူကုံထံလောကမှာ ထောင်ထောင်မော့မော့
 ရှိနေဆဲ။ အိမ်မကပ်သလို ဦးဘကျော်ကိုလည်း ဖုတ်လေသည်ငါးပိ
 ရှိလေသည်ဟူသဘောမထားပဲ ကားတစ်စီးနှင့် ခြေဗွေမွေ နေသည်။

အသက်ငယ်ငယ် အလှအရည်အသွေး တောက်ပနေဆဲ မယားငယ်ငယ် ယူထားမိသော ဇရာသမားတို့ ခံစားရလေ့ရှိသည့် ဝေဒနာကို ဦးဘကျော်ခမျာ ထဲထဲဝင်ဝင် ခံစားနေရပါလေပြီ။

လည်လွန်းသောဘီးချေးသင့်ဟုဆိုစကားရှိသည်။ မေမေကြည် ကျတော့ ချေးမသင့်ပဲ စိန်သင့်သွားသည်ဟု ဆိုရမည်သို့ စိန်ရောင်းလိုသူ ခြောက်ဦးထံမှ သုံးသိန်းကျော်တန် စိန်ထည် များကို အလွဲသုံးစားလုပ်၍ ထောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နားနေလိုက်သည်။

မေမေကြည်က တရားရုံးတွင်သူက လိမ်လည်ခြင်းမဟုတ်ပဲ ထပ်ဆင့်အလိမ်ခံလိုက်ရပါသည်ဟု ထွက်ဆိုထားသည်။

သို့တစေ မိန်းမထောင် ရေခန်းကြမ်းဝိုင်းမှာ မေမေကြည် ပြောသည်မှာ သည်သို့မဟုတ်။

‘ပွဲစားလုပ်နေလို့တော့ တသက်လုံး ရရစားစားပဲ ရှိမပေါ့၊ တချီကောင်း တွယ်လိုက်ယင် တသက်လုံး ရေခဲတုံးပေါ် ပန်ကာဖွင့်ပြီးနေရုံပဲ မဟုတ်လားတဲ့’

ဒါက မေမေကြည်ပြောသည့် သူ့အကြောင်း။

အဲ... မအေးသိန်း အမှုကတမျိုး၊ အိမ်ဖော်ထားသူတွေ သတိမူစရာ။

ရုပ်ရည်က သနားကမား၊ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့မျက်နှာထားချိုချိုလေး၊ အပြောအဆို အနေအထိုင် သိမ်မွေ့သည်။ ရုတ်တရက် အပြင်အသွင်က အိမ်ဖော်နှင့်မတူဟု ဆိုရမည်မျိုး။

တကယ်တော့ သူတို့က အိမ်ဖော် အစစ်မဟုတ်၊ အိမ်ဖော် အတုတွေ၊ အိမ်ဖော် အတုသာမဟုတ်၊ မှတ်ပုံတင်အတုကိုလည်း

ဆိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ ဓာတ်ပုံက အမှန်၊ ဒါပေသီ နဂိုရုပ်ပေါ်သည် ဆိုရုံလောက်။ ရုပ်အဆင်းဖျက်၍ ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ။ နေရပ်လိပ်စာနှင့် မှတ်ပုံတင်အမှတ်က တလွဲလိပ်စာ၊ တလွဲနံပါတ်။

အိမ်ရှင်တွေ အိမ်ဖော်မှတ်ပုံတင်ကို ယူထားတတ်သဖြင့် အတုလုပ်ဆောင်ထားကြသည်ပါ။

အိမ်ဖော်တွေယူထားသည့် စပေါ်မပြည့်ခင် လစ်ပြေးတာတို့ စပေါ် ပိုရသည့်အိမ် ပြောင်းတာတို့ ဘာတို့ကတော့ မဆန်း။ သူတို့က သည်လိုမျိုးမဟုတ်။

အိမ်ဖော်ပွဲစားကတဆင့် သူတို့လိုချင်သည့် အိမ်မျိုးရောက်အောင် ဖန်တီးယူပြီးမှ အလီကြီး၊ အချိုကြီးချသူတွေ။ သူတို့မှာ ဂိုဏ်းနှင့် အုပ်စုနှင့်။

ရောက်သည့်အိမ်တွင် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ ပီပီပြားပြား နေထိုင်သည်။ ကျိုးကျိုးနွဲ့နွဲ့ လုပ်သည်။ ဒါမှ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်ကိုက်မည့်အိမ်မျိုးပါ။ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်မည့် အိမ်မျိုးကျတော့ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် အိမ်ရှင်စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ပြီး ပြန်ခွာလိမ့်မည်။

အဲဒီအခါကျတော့ သူတို့ အပြောအဆိုက မသိမ်မွေ့။ အနေအထိုင်က မပီပြား၊ လပိုင်းအတွင်း ရပ်ကွက်ထဲက ဆိုးသွမ်းလူငယ်တွေနှင့် တရုန်းရုန်းဖြစ်အောင်နေပြမည်။ အလုပ်ကြတော့ ကိုးယိုးကားယား။ အိမ်ရှင်က ကြွပါတော့ဟု တောင်းပန်ရအောင် နည်းအသွယ်သွယ်လုပ်ပြလိမ့်မည်။

နှမ်းထွက်နှင့် မှန်းချက် ကိုက်မည့် အိမ်မျိုးကျတော့ အဖိုးသေသေ၊ ကျိုးကျိုးနွဲ့နွဲ့၊ အိမ်ရှင်က လက်ဖျားခါပြီး ချီးကျူးရသောက်

အောင် အလုပ်ကို လုပ်ပြု၍ အိမ်ရှင်တို့၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို ရအောင်ယူသည်။ အတွင်းပစ္စည်းထားသည့် နေရာကိုသိအောင် လုပ်သည်။

မီးခံသေတ္တာနှင့် ထားတာမျိုးကျတော့ မအေးသိန်းတို့မပိုင် သေတ္တာကို ဝီရိတို့အထဲမှာတော့ ထားချင်တဲ့နေရာထား။ သော့ကို တချက်မဟုတ်၊ နှစ်ချက် သုံးချက် ခတ်ချင်ခတ်ဖြစ်အောင် ရအောင် ယူနိုင်သည်။

‘စိန်ရွှေပစ္စည်း တသိန်းကျော်ဖိုးနှင့် ပျောက်နေသည့် အိမ်စေ’

သတင်းစာမှာ အဲဒီလို သတင်းပါလာလိမ့်မည်။

‘ရတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ မအေးသိန်းရယ်၊ မိတော့ကော ပြန်မပေးရဘူးလား’

‘ပြန်မပေးရအောင်တော့ လုပ်ရတာပေါ့ ဝေဝေနွယ်ရယ် မတတ်သာလို့ ပြန်ပေးရယင်လည်း နည်းနည်းပါးပါးပေါ့’ အသိန်းတို့ က ချက်ချင်းမိတာမှ မဟုတ်ပါ။ မမိတဲ့အမှုက အများကြီး၊ မိတော့ လည်း လေး ငါး ခြောက်လ ကြမှမိတာ’

‘အအေးသိန်း ထောင်ထဲဘယ်နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးပြီလဲ’

‘ဒါပါနဲ့ဆို သုံးခေါက်’

‘အဲဒါအမှုဆိုင်နေတုန်းပေါ့’

မအေးသိန်းက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူတို့မျိုးကျတော့ ထောင်ထဲ ရောက်ပေမယ့် မညှိုးလုံးသိချင်းအ အေးအေးနဲ့ ပူပင်သောက ကင်းဝေးဘိ အလားသို့နေနိုင်ကြသည်။

မအေးသိန်းတို့များ ဘယ်လောက်တောင် လျင်နေသလဲဆို

ထမင်းဖိုအကျဉ်းသားတွေကို အချစ်မျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာပေး ပြုပြီး ထောင်ထဲမှာတင် ကိုယ်တော်ချောတွေနဲ့ ချစ်သူတွေဘာတွေ ဖြစ်ကြလို့။ ကိုယ်တော်ချောတွေက ဟိုဟာယူလာရ သည်ဟာယူ လာရနဲ့ ထောင်ကပေးသည့်ဟင်းအံ့ပြင် ဝေကြော်တို့ သရက်သီး သနပ်တို့ သူ ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိလှ။

ပူရိသဆိုတဲ့ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက သည်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်လာယင် တော်တော်လေး အူတူတူနိုင်ကြသူတွေပါ။

အတွေ့ မပြောနဲ့ အငွေတောင် မသန်းနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ အပြုံးလေးပေးလိုက်၊ ကြာလေးပစ်လိုက်၊ မျက်စလေးခတ်လိုက် လုပ်တာကို အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး ဘဝင်ခိုက်နေကြ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ အသိန်းတို့ မခင်ရွှေတို့ အမြဲတို့လို ဒေါင်လိုက်ကျကျ၊ ပြားလိုက်ကျကျ သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် ပျော်ပျော် ပါးပါး နေနိုင်သူတွေ ရှိပေလို့ နေသာထိုင်သာ ရှိသည်။ နို့မဟုတ်ပဲ အားလုံးသာ တငေးငေး တငိုင်ငိုင်၊ တတွေးတွေး တပိုင်ပိုင်ရှိနေကြယင် ဘယ်နေလို့ကောင်းတော့မှာပ။

သူတို့အုပ်စုက သီချင်းအစုံရသလို အဆိုလည်း ကောင်းကြ သည်။ အသံတော့ သိပ်မဟုတ်ကြ။ မမြရွှေတယောက်သာ အသံကောင်းသည်။ ဗယ်သံ၊ အသံအေး၊ အသံကောင်းသလို အဆို ပိုင်သည်။ မိန်းမထောင်ထဲမှာ ပွဲတောင်းအခံရဆုံးအဆိုတော်ပါ။

အကမှာတော့ မခင်နွဲ့။

မခင်နွဲ့က ညီယဉ်ကလေး၊ အရပ်အမောင်းက အနေတော် ခြေဆဲလက်ဆဲက သေးသွယ်ပျောဆင်းသည်။ ခြေ ခါး၊ လက်ချိုးပုံ နွဲ့နှောင်းပြေပြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေလို အားလပ်ရက်မျိုးတွင် သူတို့နှစ်

ယောက်ကို ပွဲတောင်း ပွဲထုတ်ကြသည်။

မမြရွှေက အဆို

မခင်နွဲ့က အက

အတီးအမှုတ်မပါပေမယ့် အပျင်းတော့အပြေသား။

ဘေးက လက်ခုပ် ဝိုင်းတီးပေးယင်း အချိန်ကုန်အောင်

လုပ်ကြရသည်။ အချိန်ကုန်လွယ်ခဲ့သည်နေရာမျိုးမှာ သည်လို့မှ မလုပ်တတ် မနေတတ်ယင် အချိန်ကုန်လွယ်ဖို့ မလွယ်။ တပ်နိပိန် တလိမ်လိမ် နေရမည်ပါလေ။

မိန်းမ လူပြက်လည်းရှိသည်။

သူ့နာမည်က မထွေးခင်။

မထွေးခင်က ရယ်စရာ မောစရာ အလွန်ပြောတတ်သူ။

အပြောသာမဟုတ်၊ မျက်နှာပေးအမှုအရာလည်း သူမတူအောင် တတ်မှတတ် မထွေးခင် မျက်နှာကို စပရိန်မျက်နှာလို့ အခေါ် အဝေါ်ပြုကြသည်။ မထွေးခင်ပါသည်ဝိုင်းဆိုယင် တဝါးဝါး၊ တဟားဟား။ ဒါပေမယ့် နားမရှက်တတ်မှ၊ နားရှက်တတ်လို့များ တော့ မထွေးခင် ဝိုင်းနားမကပ် လေနှင့်၊ ရယ်မောစရာပြောတတ် သလို ယောက်ျားတို့ အကြောင်းကိုလည်း တစ်စာစုံခွဲ၊ ပယ်ပယ်နယ် နယ် ပြောတတ်သည်။

ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက် ရှိသလို၊ ပြောသူမရှက် ကြားသူ ရှက်ဆိုစကားရှိခဲ့လျှင် ထိုသို့စကားမှာ မထွေးခင်ကို အကြောင်း ပြု၍ ပေါ်လာသည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ရမည်ပါ။

နေတကာ မိန်းမသားတွေချည်း၊ နေရာက ယောက်ျားသား တို့မရှိသောထောင်။ သည်တော့လည်း ပြောချင်ရာ တွေကိုစည်း

လွတ်ဝါးလွတ် ပါးစပ်ရဲရဲပြောကြသည်ကို ဆန်းသည်ဟု မဆိုသာ ပြန်။

မထွေးခင်တို့က ထောင်နှင့် အထာကျပြီးသား၊ ထောင်ကို အဆန်းတကြယ်လို့ သဘောမထား။ သူတို့လုပ်ငန်းသဘာဝကိုက အချုပ်ထောင်နှင့် ကင်းလို့မရ။

မထွေးခင်တို့ အမှုတွဲ ကသုံးယောက်။ သည် အထဲမှာ မထွေးခင်က ခေါင်းဆောင်။ သူတို့လုပ်ငန်းသဘာဝကို နားထောင် ရတော့ တစ်မျိုးစိတ်ဝင်စားရပြန်သည်။

သူတို့လုပ်ငန်းက 'အလုပ်သစ် (ခေါ်) အလစ်သုတ်' သည် လုပ်ငန်း၊ သူတို့လုပ်ငန်း နယ်ပယ်က ဈေးထဲမှာ ဝှက်သည့်ရွှေဆိုင် တွေ။

တခါတရံ တောကရွှေဝယ်လာသည့် တောသူရိုးရိုးအဖ အသွင် ဆောင်၍ ရွှေဆိုင်ကို ချဉ်းကပ်ရသည်။ တခါထရံမြို့သူ အသွင် ဆင်ယင်၍ ချဉ်းကပ်ရသည်။ ရွှေဆိုင်သို့ ရောက်ပြီဆိုသည် နှင့် တယောက်က အရောင်အဝယ်ကိစ္စ စကားပြော၍ တယောက် က ရွှေဆိုင် ဆိုင်ရှင်မြင်သာအောင် ငွေစက္ကူတွေထုတ်ပြီး ငွေ ရေတွက်ဟန်ပြု၍ ဆိုင်ရှင်ကို မတ်လုံးပြု လိုက်သည်။ စကား အပြောကောင်းသည့်မထွေးခင်က ဆိုင်ရှင်ကို စကားဖောင်း လောက်အောင်ပြော၊ ငွေကိုင်သူတစ်ယောက်က ပါသည့်ငွေနှင့် ပစ္စည်း ဈေးမကိုက်ဟန်ပြု၍ ပစ္စည်းတွေ လေးငါးခြောက်မျိုးထုတ် ပြအောင်လုပ်ရသည်။ တယောက်က လက်လှည့်အတတ်ပညာ နှင့်ယူရသည်။

မှင်သက်မိသည်ဟုပြောကြသည်။ စကားရှိသည်။ မထွေး

ခင်က ဆိုင်ရှင်ကို တဒဂ်ဟန် မှင်သက်မိအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသူပါ။ သူတို့အဖွဲ့က ရွှေဆိုင်ကိုသာ ဝင်ကြသည်မဟုတ် အထည်ဆိုင် များကိုလည်း ဝင်ကြသည်။ အလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြသည်။ ရသည့်အခါပိုများသည်။ မိသည့်အခါက အလွန်နည်းသည်။ ဒါက သူတို့အပြော သူတို့အဆို။

မှင်သက်မိအောင်လုပ်နည်းကိုမေးသည့်အခါ အထွေးခင်က ပြုံးပြီးခေါင်းခါသည်။ 'ဒါတော့ ပြောလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲအေ့ ဟဲ့ ဟင်းစားသာ ပေးမည် ကွန်ချက်ကိုတော့ မပြောဆိုသလိုပ။

သူတို့ဆိုက ဆယ်ခါသော်မှ တခါမမိဟု။

အထွေးခင်က ဒါတင်မဟုတ်၊ ယောက်ျားကျမ်းလည်းကြေသည်။ ယောက်ျားတွေကို ဘယ်လိုဖြားယောင်း၍ ဘယ်လိုလှည့်ပြီး ဘယ်လိုခွာရမည်ကို ပြောသည်အခါ နားထောင်နေသူတွေ ကြက်သီးမွေးညင်းထရသည်။ အပြောသာပိုင်သည်မဟုတ်၊ ဟန်ပန်အမှုအရာလည်း တစ်တစ်ခွခွလုပ်ပြတတ်သည်။

ဝေဝေနွယ်မှာ အထွေးခင်တို့ခိုင်းနားကို တခါပဲကပ်ဖူးပြီးနောက်ပိုင်း အဝေးကရှောင်ရသည်။

ပြောသူမရှက် ကြားသူရှက်။

* * *

တဆယ်

ရုံးထွက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။

ရုံးထွက်ဖန် များလာသမို့လားမသိ၊ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမျှ မခံစားရတော့ ရိုးသွားပြီ။

လူအုပ်ထဲမှာ အမေနှင့် မမထားကိုလှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ အမေအတော်ကြီး ကျသွားသည်။ အမေအပြုံးမှာ အားမပါ၊ ခပ်ယဲ့ယဲ့။

မမထားလာပေးသည့် ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အမေလက်ရာကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသည်။ အားပါးတရစားပြီး အမေနှင့် စကားပြောရသည်။ အမေက နေကောင်းပါသည် ဆိုသည့်တိုင် အမေမျက်နှာပေါ်တွင် ထင်နေသည့်အရိပ်အဆင်က အမေကျန်းမာရေး မကောင်းသေးကြောင်းဖော်ပြနေသည်။ အမေနှင့် စကားပြောနေဆဲ ကိုအောင်ရောက်လာသဖြင့် အမှုအကြောင်း ပြောကြရပြန်သည်။

သည်ကနေ တရားလိုပြသက်သေ နှစ်ယောက်ကိုစစ်မည်။ တယောက်က ဆရာဝန်၊ တယောက်က ဘယ်သူမှန်းမသိ။ နှာမည် မကြားဖူးသလို လူကိုလည်း မမြင်ဘူးသေး။ ဆရာဝန်အတော့ တာဝန်အရ အစစ်ဆေးခံမည် ဖြစ်သော်လည်း တယောက်သော

သက်သေမှာ လံကြုပ်သက်သေဖြစ်လိမ့်မည်။

တရားခွင့်မှာ သက်သေခံမည့် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ တခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ သို့တစေ သူက ဝေဝေနွယ်တို့ အိမ်ကိုနှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးကြောင်း ထွက်ဆိုသွားသည်။

သူနာမည်က ဦးညွန့်မောင်၊ အလုပ်အကိုင်က ကုန်သည်၊ ကျွန်တော်သည် သေဆုံးသူ ဦးကျော်ခိုင်နှင့် လုပ်ငန်းအတူ တကွ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အလျောက် တယောက်နှင့် တယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသဖြင့် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်အိမ်သို့ နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူး၍ ယခုရုံးတော်တွင် ရောက်ရှိနေသည့် တရားခံ မဝေဝေ နွယ်ကို မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်နှင့် မဝေဝေနွယ်တို့ နေထိုင်ကြပုံမှာ တရားတန်းရှိလွန်းလှပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်က မဝေဝေ နွယ်အား ငွေ ကြေးများ ထုတ်ပေးသည်ကိုလည်း တွေ့ဖူးခဲ့ပါ သည်။ ဦးကျော်ခိုင်ပြောပြချက်အရ သူတို့ တရားဝင် မဟုတ်သော အပျော်မယားဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်းသိခဲ့ရပါသည်။

ဝေဝေနွယ်က တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် သက်သေ ဦးညွန့်မောင် ဆိုသူကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော်လည်း ဦးညွန့် မောင်က ဝေဝေနွယ်ကိုမကြည့်။ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သို့ မျက်နှာ မူ၍ သူ၏ထွက်ဆိုချက်ကို အထစ်အငေါ့မရှိ ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။

မဟုတ်ကြောင်း မှန်ပေမယ့် တရားရုံးမှာ ခိုင်လုံသော အထောက်အထား မပြနိုင်ပဲ လိမ်လည်ထွက်ဆို နေပါသည်ဟု ချက်ချင်းထပြော၍မရ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မှသာ မဟုတ်ကြောင်း ကို ချေပထွက်ဆိုရမည်။

ဝေဝေနွယ်က ဒေါသဖြစ်ရုံမှအပ ခါတိုင်းလို မခံမရပ်သည်

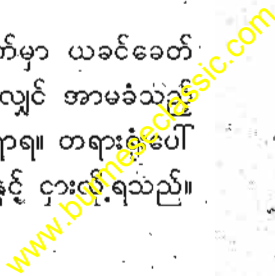
ခံစားမှုမျိုး မဖြစ်တော့။

'ဦးကျော်ခိုင်နှင့် မဝေဝေနွယ်တို့ ဖြစ်နေသည့် အကြောင်း ကို ဒေါ်ခင်ဆွေအား ပြန်လည်မပြောခဲ့ပါ။ မပြောသည့်အကြောင်း က ယောက်ျားတိုဘာဝ အပျော်အပါးထားသည်မျိုးဖြစ်သည့်အပြင် သူတို့ချင်းလည်းပြေလည်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဤသို့ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု မထင်မှတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီနေ့က ဦးကျော်ခိုင် နှင့် ကျွန်တော်တို့ မနက်ပိုင်းတွေ့ကြပါသေးသည်။ ဦးကျော်ခိုင်က ဝေဝေနွယ်တို့ အိမ်သွားမည့်အကြောင်းပြော၍ လူချင်းခွဲခဲ့ကြပြီး ညနေပိုင်းတွင် ဦးကျော်ခိုင်၏ သတင်းဆိုးကို ကြားသိခဲ့ရပါသည်'

ဦးညွန့်မောင်၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ဝေဝေနွယ်နှင့် ဦးကျော် ခိုင်တို့ တရားမဝင်ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စကို ကြားသိသက်သေအဖြစ် မဟုတ်ပဲ မြင်သိသက်သေအဖြစ်မျိုး ဖြစ်အောင် ရှေ့နေတို့၏ အတတ်ပညာဖြင့် ယုတ္တိရှိရှိလေး ထွက်ဆိုသွားခြင်းဖြစ်၏။

ရှေ့နေများအနေဖြင့် ဤသို့သော သက်သေမျိုးကို တရား ခွင်သို့ရောက်အောင် မပို့ဆောင်မိအောင် စောင့်ထိန်းရမည့် တာ ဝန် ရှိသော်လည်း စောင့်ထိန်းသူရှေ့နေဟူ၍တော့ အတော်လေးရှား ရှားပါးပါး ရှိလိမ့်မည်ပါ။ ကိုယ့်အမှုသည်၏ အမှုအနိုင်ရရှိရေး အတွက် မသိသူကို သိသူဖြစ်အောင်၊ မမြင်သူကို မြင်သူဖြစ်အောင် ဖန်တီးသတ်သေထိုးစမြဲရှိကြ၏။

ပြည်သူ့တရားစီရင်ရေး စနစ်အောက်မှာ ယခင်ခေတ် ကလို ဇက်ရဲလက်ရဲ မလုပ်ရကြ။ ယခင်ကဆိုလျှင် အာမခံသည့် သူတို့ သက်သေတို့ ဆိုတာ ဝေးဝေးလံလံ မရှာရ။ တရားရုံးပေါ် မှာပင် အဆင်သင့် ရှိနေပြန်သည်။ နေ့တွက်နှင့် ငှားလှံ ရသည်။

ကျော်ပြည်နန်း

အမှုပွဲစားတွေ၊ အငှားသက်သေ၊ အငှားအာမခံသမားတွေက ရှိုးကျကျ ၀တ်၍ တရားရုံးတွင် အချိန်ပြည့် ရှိနေကြသည်။ ဟိုတုန်းက တရားရုံးက တနေရာတည်း။ ယနေ့ခေတ်လို့ မြို့နယ် အလိုက် ခွဲမထား။ ဘားလမ်းအချုပ်ထောင်ရှေ့က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ သူတို့စခန်းချကြသည်။

ဟိုတုန်းကဆို ပြည့်တန်ဆာ အမှုကိစ္စတွေမှာ လူကောင်း သူကောင်းတွေက ဘယ်တော့မှ အာမခံမလိုက်ကြ။ လိုက်ရုံးထုံးစံ လည်းမရှိ။ အငှားလိုက်သမားတွေကသာ အာမခံလိုက်ကြသည်။

ဦးညွန့်မောင်မှာ အငှားလိုက်သက်သေတော့မဟုတ် တန်ရာ။ ဒေါ်ခင်ဆွေတို့နှင့် ရင်းနှီးသူထဲက ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ ထွက်ဆိုချက်အပေါ် မေးခွန်းမထုတ်လို့တော့ မဖြစ်၊ မေးရမည်ပါ။

လှအောင်က ဝေဝေနွယ်နှင့် တီးတိုးစကားဆိုပြီး မေးခွန်း မေးမြန်းရန် သူ့နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ဦးညွန့်မောင်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်မှာ မဝေဝေနွယ်တို့အိမ်ကို နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်လို့ ထွက်ဆိုထားတယ်နော်'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေ၊ လ၊ နှစ်ကို မှတ်မိပါသလား'

'မမှတ်မိပါဘူး'

'နေ့ရက်ကိုတော့ ထားပါတော့၊ လပိုင်း လောက်တော့ မမှတ်မိဘူးလား'

'သေသေချာချာ မမှတ်မိပါဘူး'

'ကောင်းပါပြီ၊ နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတဲ့အိမ်ဆိုတော့ အိမ်ရဲ့ အနေအထားနဲ့ အခန်းဖွဲ့စည်းပုံကို မမှတ်မိစရာ မရှိနိုင်ပါဘူးနော်'

'ကျွန်တော်တော့ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ'

ဖန်တီးသက်သေပါလို့ တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲဖို့မလွယ်။ မတရား သက်သေဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြနိုင်လျှင် တရားရုံးကိုလျှောက်ထား၍ သက်သေကို အမှုဖွင့်နိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ စွပ်စွဲဖို့ကလည်း မလွယ်ပါ။ သူထွက်ဆိုသလို အိမ်ကို ရောက်ဖူးခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်အောင် မေးခွန်းဖြင့် ဖော်ပြ ရမည်ပါ။

'မဝေဝေနွယ်နဲ့ ဦးကျော်ခိုင်တို့ တရင်းတနှီးနေကြတယ် လို့ထွက်ဆိုထားတော့ ခဏတဖြုတ်ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ပဲ အိမ်မှာ အတော်လေးကြာကြာ နေခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်'

'ခဏရောက်တုန်း မြင်တာကို ပြောတာပါ'

'ထားပါလေ၊ မဝေဝေနွယ်တို့အိမ်ရဲ့ အဆင်းအတက် လှေ ကားက အုတ်လှေကားလား သစ်သားလှေကားလား'

တဘက်ရှေ့နေကြီးဟာ အမှုနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့မေးခွန်းများ မေးမြန်းနေတာကို တားမြစ်ပေးဖို့ လျှောက်ထား အပ်ပါတယ်'

'ကျွန်တော်အမှုနဲ့သက်ဆိုင်လို့ မေးမြန်းနေတာပါ။ သက် သေရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး မေးတဲ့မေးခွန်း ဖြစ်ပါတယ်'

လှအောင်က တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကို မျက်နှာမူ၍ ပြန်လည် တင်ပြလိုက်သည်။

'ဆက်မေးပါ'

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက ဆက်လက် မေးမြန်းခွင့် ပြုလိုက်သည်။

'အတင်းအဆင်းလှေကားက အုတ်လှေကားလား၊ သစ်

သား လှေကားလား

'ကျွန်တော်အမှတ်တမဲ့ပါပဲ'

လှေအောင်က ပြုံးပြုံးကလေး မျက်နှာပေး အမူအရာဖြင့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'မဝေဝေနွယ်တို့အိမ်နဲ့ကပ်လျက်တိုက်ဟာ ဗယ်ဘက်

ကလား၊ ညာဘက်ကလား'

'ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ပါပဲ'

လှေအောင်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

'မဝေဝေနွယ်တို့အိမ်ကို ကားထားတဲ့ဘေးထရံဟာ

သွပ်ပြားလား၊ သစ်သားလား၊ ဝါးထရံလား'

'ကျွန်တော် သတိမထားမိပါဘူး'

လှေအောင်က အပြုံးမျက်နှာထားနှင့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

ကို အရိုအသေပြု၍ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးမြင့်မောင်က မေးခွန်း ထပ်ဆင့်လိမ့်မည် ထင်သော်

လည်းဘာကြောင့် မှန်းမသိမေးခွန်းမမေးပဲ ချို့နေလိုက်ရာ သည်

တကွက်ကိုတော့ တွေးရခက်ကြီး ရှိရသည်။

နောက်ဆုံး သက်သေမှာ ဆေးရုံကြီးမှ မှုခင်းဘက်ဆိုင်ရာ

ဆရာဝန်။

ဆရာဝန်က ရင်ခွဲရုံသို့ ရောက်ရှိလာသူအား စစ်ဆေး

ကြည့်ရာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဘယ်သို့ တွေ့ရသည်ကို

ထွက်ဆိုသွား၏။ ရင်ညွန့်ကို ထိုးသည့် ဒဏ်ရာထက် ခေါင်းကိုရိုက်

သည့် ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်ပုံကို ဤသို့ထွက်ဆိုသွား၏။

'နောက်စေ့ မျက်နှာပြင် သုံးလက်မပတ်လည်အချင်းခန့်

မှာကြေမွနေသည်။ အလျား ၄ လက်မ၊ အနံ ၀. ၂၅ လက်မ၊ အနက် ၀. ၀၅ လက်မကွဲသည်။ လေးလံ၍ ခေါင်းပွမဟုတ်သော အရာဝတ္ထုဖြင့် အားသုံး၍ ရိုက်နှက်ရာမှ ရရှိသော ဒဏ်ရာဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းခွဲ နောက်ဘက် ကြေမွ၍ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ သွေးယိုစိမ့်ပြီး သေဆုံးသည်'

ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ပတ်သတ်၍ နှစ်ဘက်စလုံးက အမေးအမြန်းမရှိ။

လှေအောင်ကို ဆရာဦးမြင့်မောင်က ဆရာဝန်ထွက်ဆိုချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ မမေးမြန်းရန်မှာထားသည်။

ဆရာဝန်ထွက်ဆိုချက်ပြီးသည့်နောက် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရ၏။ နောက်တပတ်တွင် ဝေဝေနွယ် အစစ်ခံရမည်။

လှေအောင်က နောက်တပတ် အစစ်ခံသည့်အခါ ရဲစခန်းနှင့်ဖြောင့်ချက်ပေးရာတွင် အစစ်ခံသည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုဖို့မှာကြားပြီး ဆရာဦးမြင့်မောင်အား အခြေအနေတင်ပြရန် ဝေဝေနွယ်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသည်။

မေမေနှင့်မမထားတို့ အစောကြီးပြန်သွားကြပြီမို့ ညနေထောင်အပြန် ကားလာသည်အထိ အချုပ်ထဲကပဲ စောင့်ရတော့မည်။

မနက်က တရားခွင်သို့ ထွက်သွားစဉ်က အချုပ်ထဲသို့ မရောက်သေးသည့် အမျိုးသမီး အချုပ်သစ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အားလုံးပေါင်း ငါးယောက်၊ လူရေသန်တွေဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်ကို ကြည့်၍ အကဲဖြတ်ရသော်၊ အလယ်အလတ်

ရုံးသမားနှစ်ယောက်အနက် တယောက်မှာအိမ်ရှင်
ယောက်ျားက လက်ထောက်ညွှန်းကြားရေးမှူး၊ မိန့်မကအထက်
တန်းစားရေးမ၊ အလုပ်ကိုင်ထိခိုက်လျှင် ယောက်ျားအလုပ်ကို အ
ခိုက်မခံနိုင်၊ မယားဖြစ်သူက ဒိုင်ခံသူအဖြစ် တာဝန်ယူလိုက်သည်။

ကစားတာက အပတ်စဉ်၊ ကြာပြီ၊ တခါမှ အဖမ်းအခံ
မကြုံသေး။ သူတို့က ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကစားကြသည်။ အိမ်ရှင်
သမီးငယ်ကိုရဲအသွားအလာ၊အဝင်အထွက်ကို စောင့်ကြည့်နို
ထားသည်။ ခါတိုင်းလည်း ဘာမှမဖြစ်တော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့။

သတင်းပေးသူက အတိအကျ၊ ဖမ်းဖို့လာသူတွေတယ
ဖောင်းမဝတ်။ လက်ပူးလက်ကြပ် အဖမ်းခံရတော့မှ မျက်ကလဲခံ
ပြာဖြစ်ကြရသည်။

အာမခံမရ ထောင်ထဲဝင်ရတော့မည်။ မျက်ရည်တ
လည်လည်နှင့်။

ရုံးသမားနှစ်ယောက်က ပိုဆိုးသည်။ တရားရုံးကအပြစ်
ပေးယင် အလုပ်ပါထိခိုက်တော့မည်။

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ကိန်း ကြုံရပါလေ။
ဘယ်သူမပြု မိမိမှ။

*

လှအောင်က ဆရာဦးမြင့်မောင်ကို အမှုအခြေအ
တင်ပြသည်။

အေး... ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ဆရာဝန်တွေ
ချက်အရဆိုယင် အာမခံရဖို့ မလွယ်ဘူးလေကွာ ခုခံကာ

ပိုင်ခွင့်ထက် ကျော်လွန်နေတယ်လေ၊ ကပ်ကျေးနဲ့ ထိုးတာကကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ်၊ ကားကွယ်ဖို့ကြိုးစားတာ၊ ခေါင်းကြေမွအောင်ရိုက်တာ
ကြတော့ ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်သွားတာ။ ပြီးတော့သည်
အမှုမှာက ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်နဲ့ ဆိုတာကိုလုံးဝမြုပ်ထားလိုက်ကြ
တယ်။ ဝေဝေနွယ်နဲ့လို့လမ်းကြောင့် ဖော်ထားတယ်။ ဟုတ်တာ
မဟုတ်တာက တစ်ပိုင်း၊ ယုတ္တိမတန်ဘူးလို့တော့ဇွတ်တိုးမငြင်း
နိုင်ဘူး။ ဦးခင်မောင်အေးနေရာမှာ တို့ရောက်နေယင်ကော တို့
ဘာလုပ်မလဲ။ ကဲ... ထားတော့ခု တို့လုပ်ရမှာကအရိုးသားဆုံး
ထွက်ဆိုချက်နဲ့ ခုခံကာကွယ်ရမယ်။ သူတို့လမ်းကြောင်းမျိုးတို့က
လိုက်နင်းလို့မရ သည်တော့ မင်ဆက်လုပ်ရမှာက...

ဆရာဦးမြင့်မောင်က လမ်းညွှန်ချက်ချပေးလိုက်သည်။
ထိုမှ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ထံသို့။
အိမ်ပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် တအံ့တဩမျက်လုံးပြူး
သွားရသည်။

အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတွေနှင့် ဖယောင်တိုင်မီးတလွင်လွင်။
'ဟော... မောင်လှအောင် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။
ဒေါ်ဒေါ်တောင် မောင်လှအောင်ဆီလာမလို့'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်'

'ဒေါ်ဒေါ်လည်းအစကတော့ တာတွေဘာတွေနဲ့ အပတ်
သက်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်လေးမိက မေးသင့်မေးထိုက်တာ၊ လုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်တာ၊ လုပ်ဖို့တိုက်တွန်းတာနဲ့ ပွဲပေးလိုက် ရတယ် လေ။
ခု... ဆရာကြီးက ဓာတ်ဆင်ဖို့အတွက်မောင်လှအောင်နဲ့
ဓာတ်ပုံလိုချင်တယ်ဆိုလို့'

ဝေါ်ခင်သန်းနွယ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်အခါသူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်။

'ကိုယ့်ရှားကိုယ်ချွန်ကြီးစားခဲ့ရတဲ့ လူတော်တယောက်ပဲကိုး အောင်မြင်မယ့် အလားအလာတွေက တယ်ကောင်းနေတာပဲ၊ ကြီးပွားအုံးမှာပလေ'

တွေတွေ့ချင်း ဒေးကားနယ်ဂျီ၏ လူပေါ်လူဇော် လုပ်နည်းကို အယုံပြုလိုက်သည်။ ယုံယုံကြည်ကြည်လာသူ တယောက်သာ ဆိုသူ၏ ပဏာမအမျိုးကို သဘောခွေ့ မနောတွေ့ သွားလိမ့်မည်ပါ။

လှအောင်က မပြုံးမရယ် နဂိုအတိုင်းခပ်တည်တည်။

'ကဲ... ကဲ... ကျုပ်က ရုံးမှာအလုပ်တွေများနေလို့ ရုံးပြန်သွားရအုံးမယ်၊ အချိန်ရခိုက်ကလေး ဘယ်အမျိုးအနွယ်က လဲဆိုတာသိရအောင် မနောဓာတ်စီးကြည့်ရအောင်'

သူက ဓာဘက်လူ၏ သဘောထားတွေတာတွေကိုမေးမနေ၊ ကတ္တီပါအိတ်အနီလေးထဲက ပုတီးကိုဆွဲထုတ်၍ ပွဲရွှေ့မှာ ခပ်တည်တည် တင်ပလွင်ခွေ့ထိုင်လိုက်သည်။

'ကဲ... ဒီရွှေ့ကိုလာ'

ခေါ်လိုက်ပုံက အမိန့်ပေးသံအပြည့်။

လှအောင်က သူ့ဘာတွေဆက်လုပ်မည်ကို သိချင်သော ကြောင့်သူ့ရွှေ့မှာ ခင်ထိုင်လိုက်သည်။ လှအောင်ထိုင်ပုံက လျော့တီလျော့ရဲ။

သူက ခါးကိုမတ်တာမျိုး ခေါင်းကိုမော့ထားဖို့နှင့် လက်အနေအထားကိုပြင်ပေးသည်။ ပြီးမှ ပွဲငါးပွဲတိုးထားသည့်အက်ကို လှည့်၊ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဘုံရားရို့ခိုး ကန်တော့သည်။ သူ့ကို

တော့ ရှိမခိုးခိုင်း။

'ကဲ... မျက်စိပိတ်ထား'

တုရားကန်တော့ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်ထိုင်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

လုပ်ငန်းစပြီး...။

သူ့ခေါင်းပေါ်ကိုပုတီးနှင့်ပဲ၍ လူသားများပြောလေ့ရှိသည့် စကားမပြော၊ သူတို့နားမလည်သည့် 'ဓာတ်ကနဲ၊ ဓာတ်ကနဲ၊ ဓာတ်ကနော' ဓာတ်သံများများထွက်သည့် စကားများကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် မရပ်မနားပြောပြီး ရပ်သွားသည်။

မျက်လုံးဖွင့်နိုင်ပြီတဲ့။

လှအောင်က ခပ်လျော့လျော့ပိတ်ထားသည့် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

'ဟိုးဓာတုနန်းက အမျိုးကောင်း အမျိုးသန်၊ ပရောဟိတ်ပညာရှိကြီးရဲ သားကို။ ဝါကြောင့်လည်း ပညာပါရမီ ပါလာတာ၊ အသက်ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့လို့ ဘုရင်မြောက်စားခြင်းကို မခံလိုက်ရဘူး။ သည်မိန့်ကလေးက သူ့ကြွယ်သမီးတယောက် နဲ့တယောက် သိပ်ပြီးတော့သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့ကြဇာယ်။ အဲဒီအထဲအဆက်က သည်အထိပါနေတဲ့ပဲကိုး၊ ကိုယ်ကမယုံကြည်ပေမယ့်လို့ ကိုယ့်အစောင့်က သိပ်အားကောင်းဇာယ်။ လူတွေက ဟိုအပြစ်ကြောင့်ကိုသာ မသိကြလို့သာ။ သည်အစမှာ ဓာယောက်နဲ့ဓာယောက် လာရောက်ဆက်နွယ်ဆက်စပ်ကြတာဟာ ဟိုအဓက အကြောင်းကြောင့်ပါ။ . . . အဲ... ကဲကြိုက်သလိုထိုင်'

မနောဓာတ်စီးခြင်း ပြီးဆုံးသွားပြီ။

အညီပေးအယောင်ပြုပြီး ခွာနွာဖို့ စောင့်နေသူတွေ ရှိကြသည်။ ထာဘီချင်း လဲယူတာတို့၊ အင်္ကျီချင်းလဲယူတာတို့၊ ဝေဝေခွယ်တို့လို စေတနာအပြည့် ကူညီသူကြောင့် သူတို့ အလုပ်မဖြစ်။ သည်တော့ မျက်စောင်းထိုးခံရသည်။ ဖာကြားတကြား အလိုတမာစကား အဆိုခံရသည်။

ဆယ်တစ်

ပေါ်ခင်သီ၊ ပေါ်စောညို၊ မသန်းသန်းစိုး၊ မစန်းစန်းမြင့်၊ မဝင်းကြည်တို့ငါးယောက်မှာ ထောင်ထဲရောက်ကတည်းက မတိတ်နိုင်၊ အစားနိုင်ဟုခိုင်ခိုင် တတွေတွေနှင့် ရမန်ပြည့်မည်ရက်ကို ပပ်ပန်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်နေရပြီး။

မသန်းသန်းစိုးနှင့် မဝင်းကြည်တို့နှစ်ယောက်က ပိုဆိုးသည်။ သူတို့ကရုံးဝန်းထမ်းတွေ၊ အပြစ်နှစ်ခါရမည်။ ဗာရာရုံးက ပေးသည့်အပြစ် နှင့် ဌာနဆိုင်ရာကပေးသည့်အပြစ်။

ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား မပြစ်လောက်ဖူးလို့ ထင်ခဲ့သူများမှာ ပြဿနာနှင့် နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ ဆုံလိုက်ရသောအခါ ခေါင်းမီးတောက် ဖြစ်နေကြပြီ။

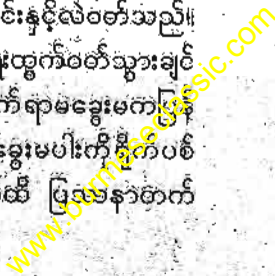
ထောင်ထဲရောက်ပြီးသည့်အထိ အဝတ်အစားရာ ကူညီခဲ့သူ ဝေဝေခွယ်ကိုတော့ သူတို့အားလုံးက ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိကြသော်လည်း တကယ်တော့ ဝေဝေခွယ်က ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ကူညီသည် မဟုတ်ပါ။ မိန့်မဆွချင်း ကိုယ်ချင်းစာ၍ ကူညီခြင်းအာမြစ်ပါသည်။ ထောင်ထဲမှာ အကူအညီပေးရတာမလွယ်။ မနာလိုစိန်တို့ မျက်စောင်းထိုး ခံရမလွယ်။ ရောက်လာသည့်လူသစ်များကို အကူ

အညီပေးအယောင်ပြုပြီး ခွာနွာဖို့ စောင့်နေသူတွေ ရှိကြသည်။ ထာဘီချင်း လဲယူတာတို့၊ အင်္ကျီချင်းလဲယူတာတို့၊ ဝေဝေခွယ်တို့လို စေတနာအပြည့် ကူညီသူကြောင့် သူတို့ အလုပ်မဖြစ်။ သည်တော့ မျက်စောင်းထိုးခံရသည်။ ဖာကြားတကြား အလိုတမာစကား အဆိုခံရသည်။

သူတို့ထဲမှာ ပိန်ကပ် ကော့လန်က အဆိုးဆုံး။ အထွေးခင်တို့ အမှုတွဲ၊ နာမည်က မခွေးမ၊ ကျောတပြေးတပြားတည်း၊ ဖင်က ကောက်၊ ရင်ကကော့နှင့်မို့ လမ်းလျှောက်ပုံ အချိုးကျကော့လန် ကော့လန် နှင့်၊ သူနာမည်ရင်း မခွေးမကိုရှေ့တင်လောက်ပဲခေါ်သည်။ ကွယ်ရာမှာတော့ ကော့လန်မလို့ခေါ်ကြသည်။ ကော့လန်မတို့က လူသစ်ရောက်လာယင် ပရောပရီလုပ်ပြီးရသမျှခွာကြသည်။ လူသစ်ငါးယောက်ကို ဝေဝေခွယ်က အကူအညီ ပေးနေသမို့ သူတို့ကပ်လို့မရ။ မကျေမနပ်မျက်စောင်းခဲကြသည်။

လူသစ်အများစုမှာ မခွေးမတို့ပြုသမျှမကြရသည်။ ဝါပေသည့် မစုနဲ့တွေ့တော့ မခွေးမတို့ ခံကြောပြသွားသည်။

မစုနာမည်ကို စုစု၊ အသက်ကနှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်၊ အမူက လူသတ်မှု၊ မစုရောက်လာသည့်နေ့က မခွေးမက ကြိုဆိုသမျှပြုပြီး သူ့အနားမှာ နေရာပေးသည်။ နှစ်ရက်မြောက်နေ့က မခွေးမက မစုလုံချည်ကို ချွတ်ခိုင်းပြီး သူ့လုံချည် အဟောင်းနှင့်လဲဝတ်သည်။ မစုကလုံချည်အပိုပါသမို့ လဲဝတ်လိုက်သည်။ ရုံးထွက်ခတ်သွားချင်လို့အကြောင်းပြသဖြင့် ခဏရယ်လို့ ပေးလိုက်ရာမခွေးမကဖြန့်မပေး။ စကားများကြသည်။ မစုကမစ်။ မခွေးမပါးကို ရိုက်ပစ်လိုက်ရာ ထောင်းမှူးကြီးရုံးခန်းရောက်သည့်အထိ ပြဿနာတက်

ရသည်။

စုစုက မတူတတ်မခဲ ဇာတ်ဇာတ်ကြလေး။ အမှုကလည်းပေါ့
သေးသေး အမှုမဟုတ်။ လူသတ်မှု။ ထောင်ထဲရောက်လာစကလည်း
ရိပ်ထင်သော်လည်း ဟန်နှင့်မာန်က ဖြတ်ဖြတ်ထင်ထင်။

မျက်နှာကျ အလှ မဆောင်သော်လည်း အသားဖြူသည်။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ကြည့်ကောင်းသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
မျိုး။ တစ်တစ်ရစ်ရစ်လေး။ မျက်နှာထား ချိုသည်။ စကားပြောပုံက
ချစ်စရာလေး။

မခွေးမနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက် တန်းစီးပေါ်ခင်မေက
ဝေဝေနှယ် အနားကို နေရာပြောင်းချလေးသော ကြောင့်တယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးလာကြသည်။ အဆောင်တခုလုံးမှာသူတို့
နှစ်ယောက်သာ လူသတ်မှုတရားခံသူ အကြောင်းကိုယ် အကြောင်း
ပြောကြသင်းမှ ထူးဆန်းရာသည်ဟု ဆိုအပ်သော စုစု၏ ဘဝဇာတ်
ကြောင်းကို သိရှိခွင့်ရခဲ့ပြန်သည်။ စုစုကသူ့အကြောင်းပြောပြရာ
တွင် ပွင့်လင်းလွန်းသည်။

စုစုမှာ ရုပ်ရည် ထူးထူးထင်ထင် မလှသော်လည်း နဖူးစာ
ရေးလှခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်းရေး ကိကောင်းခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ဓာတ်
ကိုသာ ပြောင်းခဲ့မည်ဆိုယင် ထောင်ထဲရောက်ဖို့ နေနေသောသူ
ဘဝတော့မှား ပုံပင်မကြာကြံ ကြ သောကဗျာပါဒနှင့် ကမ်းဖေး
ရပါလို့၏ဟု ဆုတောင်းစရာ။ မလိုအောင် အားလုံးပြည့်စုံသည်
အိမ်ထောင်ရှင်မတယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မည်ပါ။

အဖေက အစိုးရဝန်ထမ်း အရာရှိ၊ အမေကအထည် မျိုး
စုံဆိုပိုင်ရှင်။ စုစုတို့မှာ မွေးချင်းနှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ ကျောင်း

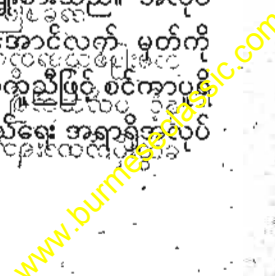
နေစဉ်က လိုတရပြည့်စုံခဲ့သည်။ သို့တစေ စုစုမှာ မကောင်း သော
စရိုက်ဆိုးကလေးပါလာသည်။ အနေအထိုင် တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်
မရှိခြင်းနှင့် ယောက်ျားလေးများနှင့် မရောပရီနေလွန်းပြီး
ချစ်ပါသည်ဟု ဆိုလာသူတိုင်းကို အပြုံးတဝေဖြင့် လက်ခံ
တတ်ခြင်းပါ။

ဆယ်တန်းရောက်သည်နှင့် ချစ်သူဆယ်ယောက်မက ရှိနေ
ပြီး။ အရုပ်ထဲက ဆတ်စလူးစိန်ဟူ၍ နာမည်တလုံးတိုးပေးလာ
သည်။ အများသူငါ မျက်စိနှောက်စရာ ကောင်းလောင်အောင်
ယောက်ျားလေးများနှင့် ဆတ်ဆတ်လူးလူး နေခဲ့သည်။

သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း ဆီရိုးစကားအတိုင်းမိဘ
များမျက်နှာပျက်စရာ အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ သဖြင့်ကျောင်းထွက်
လိုက်ရသည်။ ကျောင်းထွက်ရုံးနှင့်မပြီးသေး၊ ခြေငြိမ်သွားအောင်
အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ပါ စီစဉ်ကြရသည် အထိရုတ်ရုတ်သံသ ဖြစ်ခဲ့
သည်။

မခင်ဖြစ်သူက သူ့လက်အောက်က ရိုးသားသူစာရေး
ကလေးတင်မောင်ကြည်နှင့် လူကြီးချင်း စေစပ်ပြီးလက်ထပ်ပေး
လိုက်သည်။ စုစုက မိဘစကားကို မလွန်သာလျှင် တင်မောင်ကြည်ကို
လက်ထက်လိုက်ရစေတာမှ ဘယ်လို့မှ ချစ်လို့မရမှာ ဆိုခဲ့သည်။

တင်မောင်ကြည်က ရိုးသားသလိုကြိုးစားသည်။ အလုပ်
တဘက်နှင့် အာရုံ အား စတုန်း စာလမ်းစီအောင်လက် မှတ်ကို
ရယူနိုင်ခဲ့ရာ ယောက်ျား၏ အဆက်အသွယ်အကူညီဖြင့် စင်ကာပူ
ပို့၍ အာဆန်နီး သင်္ဘောကုမ္ပဏီတွင် ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိအလုပ်
ရခဲ့သည်။

စုစုက တင်မောင်ကြည်ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်မရသော်လည်း
တင်မောင်ကြည်က စုစုကို သဲသဲဝင်ဝင်၊ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သည်။
ဇနီးသည် အချုပ်အချယ် လုံးဝ မထား၊ ကြိုက်သလို နေစေခဲ့သည်။

သဘောလိုက်ပြီး သုံးလအကြာ ဇနီးဖြစ်သူအတွက်အလှ
ပြင်ပစ္စည်းများနှင့် အဝတ်အစားများကို လူကြီးနှင့် ပို့ပေးလိုက်သည်
အထိချစ်မယားအပေါ် အလေးတယူ ရှိခဲ့သည်။ သို့တစေ စုစု၏
တုံ့ပြန်မှုမှာ လင်သားအပေါ် ဘယ်လိုမှကောင်းရိပ်မထင်ခဲ့။

ဝယ်သော ကြီးသော ယောက်ျားများနှင့် တွဲချင်သလို
တွဲပြီး နေချင်သလို နေသည်။ တစ်နှစ်ကျော်ပြီးသည့်နောက် ကား
တစ်စီးနှင့် တယ်လီဗေးရှင်းတစ်လုံး ပို့လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ
ငွေတစ်သိန်းကျော်နှင့် ငဲ့ရမည်။ ထိန်းရမည့်ကလေးလည်း မရှိ။
ဝတ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ သုံးလိုက်၊ ဖြုန်းလိုက်သည်မှာ ဝက်ဝက်ကွဲ
အဖေတို့အမေတို့လည်း ပြောမနိုင်ဆိုမရ၊ မိဘကိုပင်ပြန်ခံခဲ့သည်။

အမေတို့ပစ္စည်း သုံးဖြုန်းနေတာမှမဟုတ်ပါလို့။

ယောက္ခမတွေက သားမက်ဖြစ်သူထံ စာလှမ်းရေးရသည်။

မြင့်မောင်မောင်ဆိုသူ မန္တလေးသား လူချောကလေးနှင့်
ဘာ လို တိုတိုသတင်းများထွက်လာသည်။ သုံးသောင်းကျော်တန်
မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဝယ်ပေးသည်အထိ ပြောမဆိုပေါင်ထောသုံး
တောင်ဇာတ်လမ်း သမားအိုးဆိုးနဲ့တွေ့ တလှိုင်လှိုင်။

အဖေကြီးခမျာ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲသည် အထိ
သမီးဖြစ်သူအတွက် စိတ်ထိခိုက်မှုဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရသည်။ စုစု
နှင့် ပတ်သတ်၍ သူတို့မှာ ဆုပ်စူး စားရူး၊ ဗြဟ္မာကြီး ဦးခေါင်း
ထွေးပိုက်ထားရဘိသို့ ရှိချေ၏။ နှင်ချလို့လည်းမဖြစ်၊ အဆင်းဘီး

တပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်မှာ အသေအချာ။ မိဘမနှိုင်းသောသားသမီး
အများကြီးရှိနေသည်။ ထိုသူများထဲမှာ စုစုတယောက်ပါနေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက အရှက်ကိုနောက်ထားပြီး ကိုယ့်သားအ
ရွယ်မြင့်မောင်မောင်ဆိုသော ကောင်းလေးနှင့်တွေ့ပြီး တောင်ပန်
တိုးလျှိုးစကား ဆိုခဲ့ရသည်။ကောင်လေးပြောလိုက်ပုံက တရုတ်က
နှစ်ရှက်ဆိုဘိသို့ ဖြစ်ရသည်မှအပ မကြောင်းမထူးခဲ့။

‘ကျွန်တော်တို့ချင်းကတော့ ရိုးရိုးခင်မင်နေကြတာပါ။
ပတ်ဝန်းကျင်က ချဲ့ကားပြောနေတာကိုတော့ ကျွန်တော်မတက်
နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က စုစုကို မလာဖို့ပြောပင် မယုံ သူကဆက်
လာနေယင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ မလာအောင်တော့
ဦးလေးတို့ကပဲ’

သမီးဖြစ်သူအတွက် ခေါင်းငုံ့ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဦးထုပ်ဖြူ တယောက်တလုံး၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်
နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ။

နှစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လ။

ဘာမျှကြာလိုက်သည်ဟု မထင်ရ။ တင်မောင်ကြည် ပြန်
ရောက်လာသည်။ ကားတစ်စီး ထပ်ပါလာသေးသော်လည်း နောက်
မှရောက်မည်။ သူနှင့်အတူ ရေခဲသေတ္တာတလုံးနှင့် ဆိုင်တဆိုင်တည်
လောက်စရာ အဝတ်အစားတွေပါလာသည်။

တင်မောင်ကြည် ရောက်လာသည့်နေ့က လေယာဉ်ယုံ
ကွင်းသွားကြီးရာတွင် စုစုမပါ။ တောင်ကြီးဆိုပြီး သွားခဲ့သည်မှာ
တပတ်ကျော်ပြီ ယောက္ခမတွေက ဘာကစ၍ ဘယ်လိုပြောရမင်း
ပင်မသိ။ အိမ်ရောက်တော့မှ မပြောမဖြစ်သည့် ပြဿနာကိုအတိ

သွန်တားမောက်ပြောပြလိုက်ရသည်။ မိဘအုပ်ထိန်းမှုကြားက သူတို့
 လိုဖြစ်ရသည်ကို ကိုယ်က စမပြောချိ မပြုစဉ်က သူတို့မှကိုယ်က
 မပြောရလျှင် အလိုတူအလိုပါ အနေအထားမျိုးရောက် လိမ့်မည်။
 အဘိုးကြီးက တစ်မောင်ကြည့်ရုံ ဆရာလည်းဆရာ၊ ယောက်လည်း
 ယောက်မူ၊ ပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေး
 တင်မောင်ကြည့်မိဘတွေ အနံ့တန်မာမရှိလိုတော်သေး
 သည်။ တင်မောင်ကြည့် မိဘတွေက အညာက တောင်သွေတွေ။
 သူတို့က သားလုပ်စာတိုမျှော်ကိုးပြီး လက်ဝါးဖြန့်မည် သွေတွေ
 မဟုတ်။ စီးပွားရေး ကောင်တောင်ကည်စည်နှင့် လုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုး
 နေသူတွေ။ သူတို့သားကြီး အောင်မြင်ရေး အကူအညီ ပေးခဲ့သူ
 စုစုတို့အဖေကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိကြသည်။ သူတို့သားကို ကိုယ်
 သားအဖြစ် မှတ်ယူပါရန် အပ်နှံခဲ့သည်။ စုစုတို့အင်္ဂလိပ်ကုန်ကျ
 စရိတ်အားလုံးကို တာဝန်ယူခဲ့သော်လည်း ပြန်လည်ရှိသည် လက်ဖွဲ့
 ပစ္စည်းများကို လက်ဖျားနှင့်ပင်တိုမသွား။ အဘိုးတည့်မည့် ကော်င်း
 ရှီးရာရာ ပစ္စည်းရေးချယ် ပေးသည်ကိုလည်း လက်မခံ။ သူတို့
 သားကိုသာ စုစုတို့အဖေလက်က အပ်သားခဲ့သည်။
 အဘောသမက်တောင်းသလောက် သမီးက ဆိုးနေသည်။
 တင်မောင်ကြည့်က သူသဘောလိုက်ရသည်မှာ ယောက်
 မြီးကျေးဇူးကြောင့်ဟူ၍ အကြည့်အညိုမဟုတ်။
 တိုက် မင်းဖက်ကယ်ရပ်ကြားရောက်နေတန်း စိတ်ဆီခိုက်
 စုစုဖြစ်မှာမို့ အကြောင်းစုံစာမရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ရေချင်သမီးလက်ပဲ
 အေးခဲ့ရတယ်။ ဒါပြန်ရောက်မတော့ ပြောစရာရှိတာ အကန်ပြော
 ရတော့မယ်။ မင်းရဲ့အဆုံးမဖြတ်ကို အန်ကယ်တို့က ဘယ်လိုမှ
 ဝင်ပြီးမတန်တားခြင်ဘူး။ တို့သမီးကို မပေါင်း ချင်ပါဘူးဆိုလဲ

တို့ကြားမဝင်လိုဘူး။ မင်းဟာမင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်
 တယ်။ တခုတော့ အန်ကယ်တို့ ကလေးလေးနက်နက် သတိပေးချင်
 တယ်။ ခုပါလာတဲ့ကားကို မရောင်းဘူးလို့ရည်ရွယ်မိင် မင်းနာမည်
 နဲ့ပဲထားပါ။ ရောင်းမယ် ဆိုယင် လဲ ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေကို စုစုလက်ထဲ
 လုံးဝမအပ်ပါနှင့်။ သည်ငွေတွေဟာ မင်ရဲ့ချွေးနဲ့ ရင်းပြီး ယူလာရ
 တဲ့ငွေ ဆိုတာတို့သိတယ်။ ခုကြည့် မင်းလာမယ်ဆိုတာလဲ စုစု
 သိတယ်။ တို့လဲ အတန်တန်တားတယ်။ အဲဒီကြားထဲက ရှာဖွေရ
 လာတဲ့ငွေကို အထုတ်အထည်ဖြစ်စေတာပဲ။ ဒါပင်မဲ့ခုဟာက
 တို့လဲရှက်စရာ ပေါ့ကွာ။ အန်ကယ်တို့က မင်းတို့ ရတားတာကို
 မှီပြီး စားဖို့မဟုတ်ဘူး။ မင်းလဲသိသားပဲ အန်ကယ် ပင်စင်ယူတဲ့
 တိုင်အန်ကယ်ပင်စင် လစာနဲ့ မင်းအန်တီဝင် ငွေနဲ့ပမူမပင်
 နေနိုင်တယ်။ အန်ကယ် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ စုစုကို တို့သမီးအဖြစ်
 နဲ့ အသိအမှတ် မပြုချင်တော့ဘူး။ အိမ်ကဆင်းခိုင်ဖို့ အန်ကယ်
 ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ မနည်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ပိုဆိုးသွားမှာ
 မလို့အန်ကယ်ထိန်းနေရတာ။ ခု မင်းရောက်လာပြီးဆိုတော့ မင်းတို့
 တို့စုရှင်းလင်း ပြီးယင် အန်ကယ်တို့လည်းဆုံးဖြတ် ရတော့မယ်။
 ယောက်မဖြစ်သူကသည်လောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
 သာတော့ သမီးမိုက်အတွက် မျက်နှာအထားရခက်နေသည်
 ယောက်မကျေးဇူးရှင်ကို ပြန်လည်ထောက်ထားစရာဖြစ်ရ ပြန်
 သည်။ ပြီး သူကိုယ်တိုင်ကလည်း စုစုကို သဲသဲစင်စင် နှစ်နှစ်ကာကာ
 ချစ်နေသည်။ အချစ်ကြီးယင် အမျက်ကြီးသည် ဆိုစကားရှိသော်
 လည်း သူကအမျက်မကြီး။ အချစ်ကြီးတော့ခွင့်လွတ်နိုင်သည်
 ဆိုသည့် သဘောထားကိုထွေးပိုက်လိုက်သည်။

မိန့်မဆိုတာ မီးဝေးချိတ်၊ သွေးသားဆူဖြိုးနေတုန်း နှစ်နှစ်
ကျော် သုံးနှစ်လင်သားနှင့်ခွဲနေရပြီ ဆိုတော့လည်း။

အတွေးစဉ်ကို ဘက်ပြောင်းလိုက်သည်။

သင်္ဘော ပြန်မလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မူလ အစီစဉ်
ရောက်လာသည့် ကားကိုရောင်းပြီး ပထမကား ရောင်းရငွေနှုန်း
ပေါင်း၍ တိုက်တလုံး ဝယ်ထားလိုက်မည်။ နောက်တခေါက်
သင်္ဘော လုပ်ပြီးရလာသည့်ကားနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်မည်
ဒါကသူရည် ရွယ်ခဲ့သည့် စီမံကိန်း။

ခုအချိန်အနေက တစ်မျိုးပြောင်းနေပြီး။ သီးခြားခွဲနေ
ဆိုသည်က ဘယ်လိုမှမဖြစ်။ ကားကို မရောင်းပဲ သည်ကားနှင့်
လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး ပင်လယ်ခရီးကို စွန့်တော့မည့်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

တကယ်တော့ တယ်လီဗေးရှင်းတို့၊ ရေခဲသေတ္တာတို့
ကားတို့ပါလာသည်ကို ကြည့်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ သိန်း
သုံးဆူပေါက်တာပဲလို့ ပြောကြမည်။ ပြန်လာတဲ့ သင်္ဘောသားတွေ
ကြည့်လိုက်ယင် အားကျစရာ တွေချည်း။ ဝတ်လိုက်မှဖြင့်ရှိုးအပြည့်
သုံးလိုက်မှဖြင့်မိုးကုတ်သဌေးသားပုံဟန်။ သူတို့သား မယားတွေ
ကြည့်ဦးမလား၊ ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်း သင်္ဘောသားမယားဖြစ်
ပါလို၏ဟု ဆုတောင်းရမည်သို့။

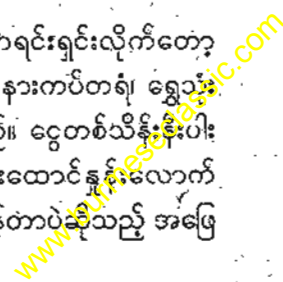
ဒါပင်မယ့် သင်္ဘောပေါ်မှာ လုပ်ရကိုင်ရ ပင်ပန်းကြီး
အနှိမ်ခံရပုံမျိုးစုံကိုသာ ဗီဒီယိုနှင့်ရိုက်ပြရယင် သင်္ဘောသားဘဝ
တောင်တသူရှိအံ့မထင်။ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ့်လင်သားကိုသေ
လိုက်ဖို့ သဘောတူညီသူရွားလိမ့်မည်ပါ။

တင်မောင်ကြည်မှာ တင်ကာခေါ် ရေနံတင် သင်္ဘောနှင့်
လိုပဲခဲရာ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း ကုန်းပေါ်ဆင်းခွင့်ရသည်
ရက်မှာ တလပင်မပြည့်။ ဆင်းခွင့်ရပြန်တော့လည်း ရှိသည့်ငွေ
ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိမ်ထားရသဖြင့် ဇိမ်ခံအနေ အထိုင်အ
သုံးအစွဲမျိုးကို အဝေးကြီးက ကွင်းရွှောင်ခဲ့သည်။ အရက်
ကြိုက်တတ်သည့် ငနဲများမှာ ကုန်းပေါ်တွင်အရက်မသောက်ရ။
သင်္ဘောပေါ်ပြန်ရောက်မှ သောက်ရသည့်အထိ ခြိုးခြံချွေတာရ
သည်။ ကားဖိုးမပြည့်မချင်း ခါးကြားထဲလိမ်ထားသည့်ငွေကို အပွန်း
မခံရ။ တချို့ဆို ကားဖိုးပြည့်မှ ကားဝယ်ပြီးမှ သူတို့ဆီကအပေါ
စားဟိုတယ်လေးများကို တက်ကြည့်ရဲသည်။ ပွေစရာရှိတာလေး
များ ပွေရသည်။

သည်လိုငနဲမျိုးကြတော့ အပြန်မှာကားအပြင် ဘာမှမပေါ့။
သင်္ဘောပေါ်မှာ အရက်ပေါပေါရပေမယ့် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ
မသောက်ရဲအသောက်ကြူးသည့် ငနဲများမှာ လမကုန်ခင် အပိတ်
ခံစာရင်းထဲ ပါသွားလိမ့်မည်။

တင်မောင်ကြည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း သူတို့ဆီ
က ဟိုတယ်ဝေးလို့၊ နိုက်ကလပ်ဝေးလို့၊ ရှုပ်ရှင်ရုံသော်မှ မဝင်ခဲ
သင်္ဘောပေါ်တွင်ပါသည် တယ်လီဗေးရှင်းကိုကြည့်ပြီး အာသာ
ဖြေရသည်။

စုစု တောင်ကြီးက ပြန်လာလို့ စာရင်းရှင်းလိုက်တော့
မည်မည်ရရ ပြစရာဆို၍ တသောင်းတန်စိန်နားကပ်တရံ၊ ရွှေသုံး
ကျပ်သားနှင့် တယ်လီဗေးရှင်းတလုံးပဲရှိသည်။ ငွေတစ်သိန်းနီးပါး
မှာ ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်။ တလငါးထောင်နှုန်းလောက်
သုံးပစ်လိုက်သည်။ မေးတော့လည်း သုံးလို့ကုန်တာပဲဆိုသည့် အဖြေ

မှအပ မည်မည်ရရ အဖြေမပေါ်လာ။

တင်မောင်ကြည်က သူ့သင်္ဘောလိုက်သွားစဉ် အဖြစ် အပျက်များကို မေးမနေတော့၊ မေးလို့လည်း အကြောင်းထူးလိမ့် မည်မဟုတ်။ အတူနေကြတော့မည်ဖို့ ရှေ့ခရီးလမ်းကြောင်း ပြောပြပြီးဖို့ကိုသာ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ခင်မောင်ကြည် သင်္ဘောမလိုက်ပဲပါလာသည်ကား မရောင်းဘူးလို့သိကတည်းက စုစုရွှေ့ဘောတော်မကျ၊ မျက်နှာအိုပြီး ရန်လုပ်ပြီ။

စကားများကြသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ စကားများတိုင်း ယောက်ျားတွေက သမီးဘက်ကမရပ်၊ သူ့ဘက်ကသာ ရပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး စုစုတောင်းဆိုချက်က မမေ့လင့်ရာသော တောင်းဆို ချက်။

'သူ့ကို ကွာရှင်း ပြတ်စဲပေးရမည်လို့'

တင်မောင်ကြည်လို ယောက်ျားမျိုးကလည်း ရှားသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရှာသမျှငွေကို အရေမရ အဖတ်မရဖြုန်ပြီး ရုတ်ရုတ် သဲသဲ နေခဲ့သည်ကိုပင် ဘယ်လိုဘယ်ညာမဆိုပဲ၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ သည်။

သည်ယောက်ျားမျိုးကို ရွှေဝေါသာမဟုတ်၊ စိန်ဝေါနှင့်တင် ရှာသော်မှ မရနိုင်။

စုစုပြောတာ မှန်ဖို့သေချာသည်။ ထောင်ထဲမှာနေသည့် သူ့ပုံစံက ကြွပ်ဆက်ဆတ် မာတေတေ၊ ထင်ရာခွတ်လုပ်မည့်ပုံစံ။

သူသာ စိတ်ထားပြောင်းခဲ့ရင် သည်အဖြစ်မျိုး မရောက်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ အေးအေးမြမြ နေရမည်ပါ။

စုစုက ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုခဲ့သည်။

တင်မောင်ကြည်က ကွာရှင်းပြတ်စဲပေး။

'ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့် မှန်းမသိဘူး ဝေဝေနွယ်ရယ်၊ စုစုလေ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့မရဘူး။ ညားကတည်းကချစ် လို့မရ တာ၊ စုစု စိတ်ကို အမျိုးမျိုးပြောင်းကြည့်ထယ် ဘယ်လိုမှပြောင်း လို့မရဘူး'

စုစု အိမ်ကဆင်းခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်တို့အိမ်မှာ သွားနေသည်။ အိမ်ကဆင်းလာစဉ်က ဝတ်ထားသည့် လက်ဝတ် ခုတ်နာ များသာမက တိုရှိုသာ လက်မနှစ်ဆယ်တယ်လီပေးရင်း တို့ပါ ယူချလာသည်။ အဲဒီနေ့က အိမ်မှာ အဖေတို့ အမေတို့မရှိ ဘူး။ အလှူသွားနေကြသည်။ တင်မောင်ကြည်က အမျိုးမျိုးနာချ သော်လည်း စုစုက ဗူးဆီဖရုံမသီးလုပ်လိုက်သည်။

မြင့်မောင်မောင်ကို သိပ်ချစ်သလို အလွန်ယုံစားခဲ့သည်။ နိမ့်မတွေ အချစ်ကြီးပြီးဆိုယင် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ဘာမျှ မဝဲကွက်၊ မထောက်ထားတက်။ မိဘကိုပင် ကလန်ကဆန်လုပ်နိုင် သည့် စိတ်ညှိမျိုး စွဲထင်လာသည်။

မြင့်မောင်မောင်က ဝဲလ်ကမ်းပဲ။ အပြိုးတဝေဝေနှင့် အနမ်းမိုးရွာပြီး ကြိုဆိုလိုက်သည်။ သောင်းကျော်တန် တယ်လီ ဆေးရှင်းကို ကိုးထောင်းကျော်နှင့် ရောင်းပြီးအိမ်ရာ အတည်တကျ နေပဲ မြို့တကာအနံ့လျှောက်သွား၍ တည်းခိုခန်းကို အိမ်ရာ သဖွယ် သဘောမူ နေခဲ့ကြသည်။ စုစုဝယ်ပေးထားသည့် သုံး သောင်းကျော်တန် ဟွန်ဒါမော်ဆိုင်ကယ်မှာ သူတို့၏ ခြေခင်းစကြာ။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ သို့နှယ် နေထိုင် ကြ၏။

မိဘများက မိမိသဘောအလျောက် နေအိမ်မှဆင်းသွား
သည့်အတွက် အမွေပြတ်ကြော်ငြာလိုက်သည်။ တင်မောင်ကြည်
ကား ဘယ်လိုမှမဆို၊ ကားရောင်းရငွေထဲမှ ယောက်ျားများကိုငွေတ
ထောင်းကန်တော့ပြီး ကျန်ငွေကို မိဘများထံအပ်၍နောက်ထပ်
သင်္ဘောလိုက်ဖို့ ကြိုးစားယင်းအိမ်တောင်ရေး အဆင်မပြေမှုကို
ကျောခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

အိမ်ကဆင်းလာစဉ် ပါလာသည့် ငွေသုံးထောင်ကျော်
တယ်လီဗေးရှင်းရောင်းရသည့် ငွေကိုးထောင်မှာငါးလအတွင်း
ပြောင်းသလင်ခါသွားသည်။ တနှစ်ကျော်တော့ လက်ထဲမှာဘာမှ
မရှိတော့။ မြင့်မောင်မောင်က ခွာထုတ်ဖို့ လုပ်လာသည်။ နေ့စဉ်
အနမ်းမိုးရွာခဲ့သည့် စုစု၏ ပါးကလေးမှာ မြင့်မောင်မောင်၏
လက်ဝါးဒဏ်ကြောင့် အညိုအမည်း စွဲထင်ပြီးသွေးကြောခဲ့သည်မှာ
ခဏခဏ။

သိပ်ချစ်တော့ သိပ်နာကျည်းခဲ့သည်။

တနေ့...။

မြင့်မောင်မောင် အရက်တွေ အလွန်အကျွံမူးပြီး ပြန်လာ
သည်။ နေရသည်က ကြို့ကုန်က သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စကားများ
ကြွယ်ဝက ထုံးစံအတိုင်းလက်ပါလာသည်။ ရိုက်လိုက်တာမှ တရား
လွန်၊ လက်နှင့်သာမက ၊ ခြေထောက်ကလည်းအနား မပေး
လိမ့်နေအောင်ကန်ကြောက်ရိုက်နှက်ပြီးမှ သူ့ကိုအလိုမရှိ တော
ကြောင်း ပြောင်းစကားဆိုလာသည်။

နာကျည်ခံပြင်းစိတ်ကို မထိန်းနိုင်သည့်အဆုံး မူးပြီး
အိပ်ပျော်နေသည့် မြင့်မောင်မောင်ကို သူ့ရှမ်းစားမြောင်နှင့်

ရင်အုံကို စိုက်ချလိုက်သည်။ တချက်တည်းမဟုတ်၊ သုံးချက်။
နားထောင်နေသည့် ဝေဝေနွယ်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။
ခုတော့လူသတ်မှု တရားခံ။
အမှုကိစ္စအတွက် လိုက်လံဆောင်ရွက်ပြီး ထောင်ဝင်စာ
လာတွေ့ သူ့မှာ တင်မောင်ကြည်။

လောကကြီးတွင် မိန်မဆိုးရှိသလို မိန်မကောင်းများရှိ
ကြသည်။ ယောက်ျားဆိုးရှိသလို ယောက်ျားကောင်းများ ရှိကြသည်။
အကောင်းနှင့်အဆိုးမှာ ဒွန်တွဲစမြဲ။ အုတ်ရိုးခြားသော
နေရာအတွင်းဘက်သို့ ရောက်သူများမှာ အဆိုးဘက်မျက်နှာမူသူ
ဖြစ်၍ အုတ်ရိုးအပြင်ဘက်တွင် နေရသူများမှာ အကောင်းဘက်
မျက်နှာမူသူများဟု ဆိုရမည်ပါလေ။

နွမ်းနေသော မျက်နှာများ လန်းဆန်းနေကြပြီး။

ဒေါ်ခင်သီတို့ ငါးယောက်ရမန်ရက်စေ၍ ရုံးထွက်ရသည့်

နေ့။

သူတို့ငါးယောက်စလုံး တပြုံးပြီးရှိနေကြသည်။ သူတို့အမှု
က ရက်ရှည်ဆွဲပြီးစစ်ရမည့် အမှုမျိုးမဟုတ်။ သူတို့ဘက်က
လိုပ်ပါဆောင်ရွက်မည့် ရှေ့နေဖြစ်သူ လာတွေ့စဉ်က တချိန်တည်း
အမှုပြီးစေချင်ယင်း ဝန်ခံဖို့ အကြံပေးသွားသည်။ သူ ပေးသည့်
အတိုင်း လိုက်နာမည်ဆိုလျှင် ထောင်ဒဏ်မခံရ။ ဒဏ် ငွေပဲချခံရ
မည်။ အကယ်၍ ရုံးချိန်နေ့ အမှုစစ်ဆေးဖြစ်ခဲ့သော် အာမခံရ
မည်ဟု ပြောသွားသည်။

ဒါကြောင့် နွမ်းနေသော မျက်နှာများ လန်းနေကြသည်ပါ။

ထိုနေ့က ဝေဝေနွယ်လည်း ရုံးထွက်ရမည်နေ။

အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ကြသည်နှင့် သူတို့အိမ်သားများနှင့် အတူ သူတို့ရှေ့နေကြီးပါ လာတွေ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံးတပြုံး ပြုံး။

အမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အတော်ကြီး ကောင်းလာ ဟန်ရှိသည်။ အသားအရေ စိုစိုပြည်ပြည်နှင့်၊ အမေက အထက် ဂိုဏ်းဆရာကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်များ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ လုပ် ရမည် ကို တတွတ်တွတ်ပြောနေသလို ထပ်ခါတလဲလဲ တိုက်တွန်းနေ သည်။ အမေမှာသည်ကို မမေ့မလျော့ လုပ်ပါမည်ဟုကတိပေး သည့်တိုင် အမေက စိတ်ချသေးဟန်မပေါ်။

တရားရုံးဖွင့်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်သီတို့အမှု ခေါ်သည်။

ဝေဝေနွယ်က အမေတို့နှင့် စကားပြောရသည်ကို ခါတိုင်း လိုစိတ်မပြောင့်၊ ကိုယ့်အမှု ကိုယ့်အကြောင်းထက် သူတို့အမှု သူတို့ အကြောင်းကို ပို၍စိတ်ဝင်စားနေသည်။ အာမခံ ရမှရပါမလား။ အမှုစစ်ပြီးယင် ဒဏ်ငွေနဲ့ပြီးပါမလား၊ ထောင်ချလိုက်မလားဟု အစိုးရိမ်လွန် အတွေးတို့က သူ့ကို လွှမ်းမိုးနေပြီ။

ကိုအောင် ရောက်လာသည်။

အမှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစရာ ဆိုစရာရှိသည်များ ပြောဆိုပြီး အတူပါလာသည့် မိတ်ဆွေရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် ပြန် ထွက်သွားသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ 'ဒီကနေ့ အမှုစစ်ဖို့ မသေချာ' ဟူသောသတင်းစကားနှင့်အတူ ကိုအောင် ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်များ အထူးအစည်းအဝေး ရှိသဖြင့် အရေးကြီးသောအမှုများ ရက်ချိန်းပေးလိမ့်မည်တဲ့။

ကိုအောင်ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် သူတို့ရောက်

လာကြသည်။ မနေ့က ထောင်ထဲမှာ အတူတူ ခု သူတို့က အပြင် ရောက်သွားကြပြီ။

သူတို့အား တကြိမ်တခါ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကြောင့် ပညာ ပေးသည့်အနေဖြင့် အချုပ်ရက် ဆယ်လေးရက်ကိုထောင်ဒဏ် အဖြစ် သတ်မှတ်၍ ဒဏ်ငွေတရာစီ တပ်ရိုက်လိုက်သည်။

နောက်တကြိမ် အပျော်ကျူးယင်တော့မလွယ်။

သူတို့အားလုံး အပြုံးဝင့်ဖြာနေကြသည်။ သူတို့ကို ကူညီခဲ့ သည့်ဝါဒါ ဒေါ်အေးစိန်၊ တန်းစီးဒေါ်ခင်မေနှင့် ဝေဝေနွယ်အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်များနှင့် မုန့်ပဲသွားရည်စာ၊ ပျိုးစုံဝယ်ခြမ်းပေး လိုက်သည်မှာ တနင့်တပိုး။

သူတို့ပြန်သွားကြပြီ။

အမှုရက်ချိန်းပေးလိုက်သဖြင့် အမှုမစစ်ဖြစ်။ အမေတို့နှင့် စကားတွေတဝကြီး ပြောရသည်။ ကိုအောင်က တရားရုံးမှာ အချိန်ကုန်အောင်မနေနိုင်။ ညပိုင်းနေပိုင် ခင်စိုးနှင့်မခင်သောင်း တို့ကြောင်း လမ်းပွဲရှိသောကြောင့် အစောကြီးပြန်သွားရသည်။

သူတို့လို အမှုကြီးသမားတွေက အမှုစစ်ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ မစစ်သည်ဖြစ်စေ သိပ်အကြောင်းမထူး။ ကျိန်းသေပေါက် ထောင် ကျမည့်အမှုမျိုးတွင် အချုပ်ရက်ကြာလေ ကောင်းလေပါ။ အချုပ် မှာက အနေအထိုင်ကောင်းသည်။ ထောင်ကျသောအခါ အချုပ် ရက်ကို ကြာပါစေဟုဆုတောင်းရသည်။

ညနေထောင်အပြန်မှာ ဒေါ်ခင်သီတို့မပါ။ သူတို့ပေးလိုက် သော ပစ္စည်းများသာပါလာသည်။ သူတို့ လွတ်မြောက်သွားသည် ကိုဝမ်းသာရသော်လည်း အတူနေပြီခွဲခွာ ရခြင်းအတွက်ရှင်ထ

မှာတမျိုးကြီးပဲ။

ညနေထောင်အပြန်မှာ ဒေါ်ခင်သီတို့ မပါ။ သူတို့ပေးလိုက်သောပစ္စည်းများသာ ပါလာသည်။ သူတို့ လွတ်မြောက်သွားသည်ကို ဝမ်းသာရသော်လည်း အတူနေပြီးခွဲခွာခြင်းအတွက် ရင်ထဲမှာတမျိုးကြီး။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်ခင်သီတို့ ပေးလိုက်သည့် ပစ္စည်းများအတွက် ပြဿနာပေါ်ရသည်။ ပေးသူကဘယ်သူ့အတွက်ဟု သတ်မှတ်ပေးလိုက်သော်လည်း မထွေးခင်တို့ အသိန်းတို့က သူတို့အတွက်ပါပေးလိုက်သည်ဟု ဇွတ်ပြော၍ ဝေစုတောင်းလာကြသည်။ သူတို့ တောင်းပုံကပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ ဝေဝေနွယ်က စကားနည်းရန်ဝေးဖြစ်အောင်း သူ့မတွက်ပေးလိုက်သည့် စားစရာများကို အထုပ်လိုက်ပေးပစ်လိုက်သည်။

မပေးရင် အချိန်ရှိသရွေ့ စကားနားထိုးနေမည်။ စောင်းမြောင်းစကားဆိုမည်၊ ရန်လုပ်မည်၊ သတို့ကိုကြောက်လို့တော့မဟုတ်၊ ပြဿနာဖြစ်ယင် ထောင်မှူးကြီးရုံးရောက်၊ ဘာရောက်၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဒေါ်ခင်မေက ပေးရကောင်းလားဆိုပြီး ဝေဝေနွယ်ကိုပြောသလို ကော့လန်မတို့ကိုခေါ်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

ထောင်ထဲမှာနေရတာ အပြင်မှာလိုမဟုတ်၊ အပြင်မှာက ကိုယ် စကားမပြောချင်သူကို မျက်နှာလွှဲလို့ ရှောင်လို့ရသည်။ ထောင်ထဲမှာက ရှောင်လို့လွဲလို့မရ၊ နေရသည် အဝန်းအဝိုင်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ကိုယ်ချည်း သီးသန့်နေရသည် မဟုတ်။ ကြမ်းတပြေးတည်းမှာ အများသူငါ ရောနှောနေရသည်။ ထောင်ပိတ်ချိန်

ရောက်ပြီဆိုယင် သည်မျက်နှာတွေ မမြင်ချင်လို့ မနေရ။ သို့မို့ကြောင့် စကားနည်း ရန်စဲနေသည်မှာ အကောင်းဆုံး။

ပျော်ရာမှာ မနေရ၊ တော်ရာမှာ သင့်သလို နေရသည်မှာ ထောင်။

ဆင်ကြီးအကြောင်း။
မရပ်ထဲမှာ ထိမထင် လူမိုက်ဟန်အပြည့်နှင့် စွာကျယ်ကျယ်ဆင်ကြီးမှာ ထောင်ထဲရောက်ကတည်းက ကြွက်စုတ်သို့နှယ်အချိုးပြောင်းသွားပြီ။ ရောက်သည်နေ့က ချုပ်သစ်တန်းစီးအောင်ကြီး၏ အကိုင်အတွယ်ကို ခံလိုက်ရသည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ ဤသို့နှယ်ပါတကားဟု နှလုံးသားမှာ စွဲထင်သွားရလောက်အောင် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့လိုက်ရသည့် နောက်ရုံးထုတ်ရက်တွင် အိမ်ကလာသူများကို တကျီကျီနားပူနားဆာ လုပ်ခဲ့သည်။ ခင်စိုးကို ခြေဖက်ပြီးတောင်းပန်ရပါစေတော့ဟု အရှက်မဲ့စကားဆိုလာသည်။

အမှုအလေးအပေါ့ အခြေအနေက ခင်စိုးပေါ်တည်နေသည်။ အစကနဦးက ဟိုနှယ်သည်နှယ် ချေးများနေသည့် ဆင်ကြီးတို့ မိဘတွေ လေပျော့လာသည်။ ဖြစ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းအကြံဉာဏ်ပေးဖို့ လှုံ့အောင်ထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ရုံးချိန်နေ့ လှုံ့အောင်နှင့်ဆင်ကြီးတို့တွေသည် အခါဆင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ငါ့ကိုကယ်ပါဦး သူငယ်ချင်းရာ လို့တောင်ပန်စကား ပြောရုံမက ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ကျွဲပခံထဲသွားသော ပခံနှစ်ဘက်ကို လှစ်ပြခဲ့သည်။

မိဘ ရှာဖွေသမျှ အေးအေးလူလူထိုင်စားပြီး တခါဖူးမျှ လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်မလုပ်ဖူးသည့် ဆင်ကြီးတို့လို အကောင်တွေ ထောင်ထဲရောက်ပြီဆိုသင်တော့ အကြောပေါင်းစုံ မတင်လို့မရတော့။ တောင်ယာရေလောင်းရသည့် အလုပ်သည်ပင် အိမ်ကအဖေတို့အမေတို့ကို တရပြီ။

လေးလံလွန်းသည့် ထမင်းပုံး (စည်းပိုင်းပြတ်) ကြီးကို ဝါးပိုးဝါးကြီးနှင့် လျှိုပြီးထမ်းရသောအခါ ပခုံးသားတွေပွန်းစုတ် လာသည်။ သွေးခြေမည်းကြီး ဥလာသည်။ ရဲဘက်စခန်း မရောက် သေးလို့၊ ရဲဘက်စခန်းတွင်း ထောင်ထဲမှာ လုပ်ရသည်ထက်နှစ် ဆမက ပင်ပန်းသည်။ ဒါသိလာရသောအခါ ခင်စိုးကိုခြေထောက် ဖက်ရပါစေတော့ ဖြစ်လာသည်။

စေ့စပ်ပွဲဆိုပေမယ့် ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်။ ရပ်ကွက် ကောင်စီလူကြီး နှစ်ယောက်နှင့် အရပ်လူကြီး နှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်မုန့်နှင့် ဧည့်ခံ၍ ကိစ္စပြီးရသည်။ စေ့စပ်ပွဲကိစ္စ ပြီးသွားပေမယ့် အမှုကိစ္စကတော့ တော်တော်နှင့်မပြီးသေးပါ။ တိမ်မယောင်နှင့်နက် ဆိုသလို ရှိပါချေဦးမည်။

မခင်သောင်းအပေါ် သဲကြီးမဲကြီးခွဲခုသည့် ခင်စိုးမှာ ယောက်ဖတော်ဆင်ကြီးကောင်းမှုကြောင့် ရွှေလက်တွဲ၍ ချစ်ပွဲဝင် နိုင်သူဖြစ်သွားရလေပြီ။ သူတို့၏ ဖြစ်ရပ်များသည် ဆန်းကြယ် လွန်း၏ ဟူဆိုရမည်။ သေတွင်းနှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်သွားပြီးမှ ဘဝ၏ ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုနှင့် တွဲဆုံလိုက်ရပြန်သည်။

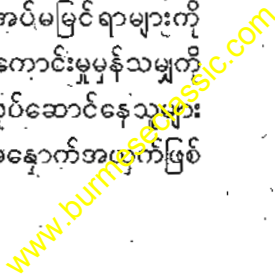
မည်သို့ပင်ရှိစေ ရန်ငြိုးမပြေစရာ အနေအထားမှာ ရန်ငြိုးပြေ၍ ပေါင်းစည်းခြင်းသဘော ဆောင်သွားသည်မှာ ကောင်းမြတ်ခြင်းလက္ခဏာဟု ဆိုရမည်ပါလေ့ . . .

တဆယ့်နှစ်

ကောင်းသော အမှုကိုပြုလျှင် ကောင်းသောအရိပ်ထင် မည်။ မကောင်းသောအမှုကို ပြုလျှင်မကောင်းသော အရိပ်ထင်မည်။

ထောင်ထဲရောက်နေသူအများစုမှာ မကောင်းသောအမှု ကို ပြုခဲ့ကြ၍ မကောင်းသော အရိပ်ထင်နေပြီဖြစ်စေကာမူ မကောင်းသောအရိပ်ထင်နေပြီကို သတိတရားမရသူတွေ အများ ကြီး။

ညကြီးသန်းခေါင်ထ၍ ပဲထစ်မိ မုန့်ပဲသရေစာများ ခိုးစား လားစားရဲ့ အချင်းချင်းမသင့်မြတ်အောင် ကတိုးကတို့ လုပ်ရဲလား လုပ်ရဲ့အတင်းစကားဆို၍စောင်းမြောင်းရမလားစောင်း မြောင်းရဲ့ ဘုရားရှိခိုးပုတီးစိပ်နေသူများကို မထိတထိ အနှောက်အယှက်ပေး ရမလားပေးရဲ့ မိန်မချင်းသော်မှ မကြည့်အပ်မြင်ရာများကို လှစ်ပြု၍ ညစ်တီးညစ်ပတ်နေလား နေရဲ့၊ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို ထမင်းစားရေသောက်သဖွယ်သို့ သဘောမူလုပ်ဆောင်နေသူများ ကြောင့် ကောင်းသောအမှုပြုသူများမှာ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ် ကြရသည်။ နှလုံးမသာမယာရှိရသည်။

ဝေဝေနွယ်က ပြဿနာဖြစ်ယင် ထောင်မှူးကြီး ရုံးခန်း
ရောက်မည်ကိုရှက်၍ သူတို့နှင့် မဖြစ်အောင် အသိကျိုး ကျွန်ပြု၍
မမြင်ဟန်ဆောင်၍ နေခဲ့ပါသော်လည်း တိုက်ပါများတော့ သစ်တုံး
ပင် လှုပ်ရသည်ဆိုသလို မလှုပ်မဖြစ်သော အနေအထားသို့ လွန်က
လာသဖြင့် ကော့လန်မတို့ အုပ်စုနှင့် စကားစစ်ထိုးပွဲ ဆင်နွဲ
လိုက်ရသည်။ နဂါးမှန်း သိအောင်အမောက်ထောင် ပြလိုက်ရ
သည်။

သူတို့က လေးယောက်၊ သူကတယောက်တည်း။

ဒေါ်ခင်မေသာပြတ်ပြတ်သားသား ကြားမဝင်ယင်
ကျော်အကောင်းကြားမကောင်း အဖြစ်မျိုး၊ အထိရောက်သွားနိုင်
သည်။ လုံးထွေးသတ်ပုတ်သည် အဆင့်သို့ ရောက်မည့်ဆဲဆဲ
ဒေါ်ခင်မေကြားဝင်ရပ်လိုက်သဖြင့် ရန်ပွဲဖြစ်မည့် အဆင့်သို့မ
ရောက်ခဲ့စေကာမူ မသုံးနှုန်းဖူးသည့် အယုတ္တ အနတ္တ စကားလုံး
တွေပါးစပ်က ထွက်သွားရသည်ကို စိတ်မကောင်း။ သူတို့အဖို့တော့
အကြောင်းမဟုတ်ရာ။ ကိုယ့်မှာတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်ရှက်
ရသည်။ စိတ်နှလုံး မကြည်မသာဖြစ်ရသည်။

အဓိဋ္ဌာန်စိပ်နေစဉ် ရက်ပိုင်းဖြစ်ရသည်ကြောင့် ပို၍စိတ်
ထိခိုက်ရသည်ပါ။

ပုတီးစိပ်နေသည်မှာကြာပြီ၊ စိပ်ပုတီးစိပ်ခြင်းမှ ခံစားရ
သည်ပီတိဝေဖြာမှုမှာ အေးမြငြိမ်သက်၍ စိတ်အစဉ်ကိုကြည်လင်
သန့်စင်ရသည်။ အဲဒီနေ့က စိတ်မကြည်၊ ပုတီးစိပ်ရသည်မှာပီတိ
ဇောမကပ်။ အမြင်မကြည်လင် ကော့လန်မတို့ မျက်နှာတွေဟာ
တရိပ်ရိပ်ပေါ်နေသည်။ ကောင်းသောအမှုပြုလျှင် အနှောက်

အယုတ် ပေါ်စမြဲရှိတတ်ကြောင်းအသိတရား တခုရလိုက်သည်။
ရုံးထွက်နေ။

စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်တိုင်အစစ်ခံထွက်
ဆိုရာတွင် ချောချောမွေမွေ ရှိပါမလား၊ တဘက်ရှေ့နေကြီး၏
မေးခွန်းများကို ရှောရှောရှုရှု ပြေနိုင် ပါမလား။ သည်နေ့အမှုစစ်
ဖြစ်ပါမလား၊ တဘက်ရှေ့နေကြီးက ဘာတွေများမေးမှာပါလိမ့်
စသည့် စိုးရွံ့စိတ်များက စိတ်မကြည်သာ အောင်အနှောက်အယုတ်
ပေးနေသည်။

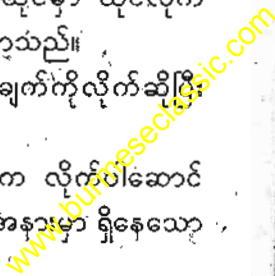
တရားရုံးရောက်တော့ အမေတို့ကို အရိပ်အရောင် သော်
မှမတွေ့။ ထမင်းချိုင့်ကို မကြည်လာပေးသည်။ အမေတို့မမထာ
တို့က တရားခံပြသက်သေ အဖြစ်အစစ်ဆေးခံ ရမည်မို့ အမေတို့
မလာဖို့ လှအောင်က ပြောထားသောကြောင့် မလာကြခြင်းဖြစ်
ကြောင်း မကြည်ကပြောပြသည်။

တရားခွင်မှာ . . .

အမှုစစ်ဆေးရာသို့ မလာတာကြာပြီဖြစ်သည့် ဦးကျော်ခိုင်
ဇနီးကြီး ဒေါ်ခင်ဆွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တရားခွင် ကို
ဝင်ကထည်းက ရင်မငြိမ်။ အလိုလိုနေယင်း အာခေါင်တွေ ခြောက်
နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်ရသည်မှာ ခဏ ခဏ။

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်
သည်နှင့် ထိတ်လိန့်ချောက်ချားမှုက စိုးမိုးလာသည်။
လှအောင်တိုင်ပေးသည့် သစ္စာပြုချက်ကိုလိုက်ဆိုခြင်း
နောက် အမှုစစ်ဆေးခြင်း စတင်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ချစ်သူလည်းဖြစ်၊ ကိုယ်ဘက်က လိုက်ပါဆောင်
ရွက်သည့် ရှေ့နေလည်းဖြစ်သည့် လှအောင် အနားမှာ ရှိနေသော

ကြောင့် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်များ ပြေလျော့ရသည်။ နို့မတုတ်ရင် ထွက်ဆိုချက်ပေးမို့ပင် လွယ်လိမ့်မည်မထင်။

လှအောင်က ရှေ့မှကြောင်းပေးပြီး ထွက်ဆိုချက်ပေးစေ ခဲ့သည်။

ကျွန်မရဲ့ဖခင် ဦးသက်လှိုင်သေဆုံးပြီး သုံးနှစ်ခန့်အကြာ မှာ ဦးကျော်ခိုင် ကျွန်မတို့အိမ်ကို ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာ ပေသည်။ ဦးကျော်ခိုင် ရောက်လာစဉ်က ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလို့မသိပါ။ ဦးကျော်ခိုင်ပြန်သွား တော့မှတဖြုတ်တည်းသား ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမေပြောပြလို့သိရသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ဦးအောင်းခိုင် မကြာခဏအိမ်ကို အဝင်အထွက် ရှိလာပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်လာသည့် အခါတိုင်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပါလာသလို တခါတရံမှာ ကျွန်မတို့အတွက် အဝတ်အထည်များ ဝယ်လာတတ်ပါသည်။ နောက်တော့ အမေက ဦးကျော်ခိုင် ငယ်စဉ် ဘဝက နေထိုင်ခဲ့ပုံ၊ အမေ မေတ္တာကိုရဖို့ ဦးကျော်ခိုင်ကြိုးစားခဲ့ ပုံများကိုပြောပြပြီး ကျွန်မတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်အောင် အမေကိုပေါင်းသင်းလိုကြောင်း ပြောတဲ့ကိစ္စကို အမေပြန်ပြောပြပြီး ကျွန်မရဲ့သဘောထားကို မေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မက သားသမီးဖြစ် တဲ့အတွက် အမေ့သဘောလို့ ပြောလိုက်ပါသည်။ သည်နောက်ပိုင်း တော့ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ အမေတို့ဟာလင်မယာလို့ပဲ နေထိုင်လာခဲ့ကြ ပါသည်။ ကျွန်မက ဦးကျော်ခိုင်ကို ဦးလေးလို့ပဲခေါ်ခဲ့ပါသည်။ အခု အမှုဖြစ်တဲ့နေ့က မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ အမေအပြင်ကို ကိစ္စ ရှိလို့ သွားအုံးမယ်လို့ပြောပြီး ထွက် သွားပါသည်။ အိမ်မှာကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ

ဦးကျော်ခိုင် အိမ်ကိုရောက်လာရာ ကျွန်မက အမေမရှိတဲ့ အကြောင်း၊ သုံးနာရီလောက်မှ အမေပြန်ရောက်မည့် အကြောင်း ပြောပြပြီးကျွန်မကဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေ ပါသည်။ ကျွန်မက ခြေရင်းဘက်က ပြတင်းပေါက်နားမှာ စာအုပ် ထိုင်ဖတ်နေတာ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်က ဧည့်ခန်းက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေပါသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ဦးကျော်ခိုင်က ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးစမ်းပါလို့ ပြောတာနဲ့နောက် ဖေးမီးဖိုချောင် လမ်းကူးမှာရှိတဲ့ ရေအိုးစင်ရှိရာသို့သွား၍ ရေခပ် ပေးခဲ့ပါသည်။ ရေခွက်ပြန်ထားပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ပြန်အထွက် အိမ်ခန်းဝအရောက် ကျွန်မကို အိမ်ခန်းထဲဆွဲသွင်းပြီး အိမ်ရာပေါ် လှဲချဖို့ လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ရုတ်တရတ် မထင်မှတ်ပဲ ဖြစ်လိုက်သည့် အတွက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်မ ရန်ကန်ယင်း သူ့လက်ထဲက လွတ်သွားတာနဲ့ခွဲတင်ဘေးက မှန်တင်ခုံပေါ်မှ တွေ့ ဖဲတတ်ကြေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်ကအပြင် ကိုထွက်သည့် အပေါက်ဝကို ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် အပြင်ကို ထွက်၍ မရပါ။ ကျွန်မအမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပြီး ကျွန်မအနားမကပ်ဖို့ ပြောပါ သည်။ ဦးကျော်ခိုင်က ဇွတ်အတင်း အရှေ့ကို တိုးလာပါသည်။ ကျွန်မကတတ် ကြေးကိုင်တဲ့လက်ကို မြှောက်ပြီးရှေ့မတိုးဖို့ တားမြစ် ခဲ့ပေမယ့် ဦးကျော်ခိုင်က ဇွတ်အတင်းတိုးဝင်လာတဲ့အတွက် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သူ့ရင်အုံကိုကတ်ကြေးနဲ့ထိုးလိုက်ပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်လဲမလို့ ယိုင်သွားပြီးမှ လဲကျမသွားပဲငါ့ကိုလုပ်ထဲ့ ကောင်မ သိကြရောပေါ့ကွာလို့ ပြောပြီးရှေ့တိုးလာတာနဲ့ လက်ညှမ်း မိရာ အုပ်ဆောင်းမီးတိုင်ကိုယူပြီး ဦးကျော်ခိုင်၏ခေါင်းကိုနှစ်ချက်

ဆင့်ရိုက်လိုက်ပါသည်။

ဝေဝေနွယ်၏အသံမှာ တိုးညှင်းသော်လည်း လှအောင်က ကြောင်းလမ်းပေးနေသောကြောင့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ အတွက် အနှောက်အယှက်မဖြစ်။ ဒေါ်ခင်ဆွေမှာ အံတကြိတ်ကြိတ်။ လင်သားဖြစ်သူ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ အသတ်ခံရသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် က ဘယ်လိုသတ်ခဲ့ကြောင်း မိမိရှေ့နှောက်တွင်အစစ်ထွက်ဆို နေသည်ဖြစ်ရာ တရားရုံးမှာမို့ အံကြိတ်ရုံ အံကြိတ် လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။ အပြင်မှာသာဆို မိန်းမချင်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် သတ်ပုတ်ပွဲ မုချဖြစ်လိမ့်မည်ပါ။

ကိုယ့် လင်သာဘက်က ဘယ်သို့ဆိုသည်ကို ထည့် မစဉ်း စား။ ခုပဲကြည့် ကိုယ့်လင်သတ်သူအား ကြီးလေးသောအပြစ်ရစေ ရန် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ကြိုးစားနေပြီး အဟုတ်ပါလား။

‘အဲဒီလို ဖြစ်ပြီးပြီးချင်း ရပ်ကွက်ကောင်းစီ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သူ ကိုစန်းမြင့်အိမ်ကိုသွား၍ အကြောင်းကြားခဲ့ပါသည်။ ရဲစခန်းတွင် လည်း တရားရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုခဲ့သည့်တိုင်း အစစ်ထွက် ဆိုခဲ့ ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ့်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် ကြိုးစား ယင်း စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းဖြောင့်ချက်ပေး ဝန်ခံခဲ့ပါသည်။’

ဝေဝေနွယ်က သူ့၏ထွက်ဆိုချက်ကို အသိုင်းအဝိုင်းမချဲ့ ပဲလိုရင်းတိုရှင်း ထွက်ဆိုသွားခဲ့သည်။ ဝေဝေနွယ်ထွက်ဆိုချက် နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်နှင့်ပဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက မေးခွန်းမေးရန်ထလိုက်စဉ် ဒေါ်ခင်ဆွေက တရားခွင့်ထဲမှထွက်ခွာ သွားသည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေး စတင်ဖွင့်လိုက်သည့် မေးခွန်းမှာ စကတည်းက ယဉ်သင်္ကေတဟု ဆိုရမည်သို့ . . .။

ဦးကျော်ခိုင် ဝေဝေနွယ်တို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွားလာ ရခြင်း အကြောင်းရင်းက ဝေဝေနွယ်ရဲ့အမေ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို အကြောင်းပြုအာမဟုတ် ဝေဝေနွယ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဝင်ထွက် သွားလာခဲ့တယ်ဆိုယင် ဝေဝေနွယ် ဘာပြောမလဲ’

‘ကျွန်မနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သတ်ပါဘူးလို ပြောလို့ပါတယ်။ ဝေဝေနွယ်နဲ့ ဦးကျော်ခိုင် ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေ အတူ ကြည့်ခဲ့ကြတယ်နော်။’

‘ဟုတ်ကဲ့ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမိခင်နဲ့ သုံးယောက် ကြည့်ဖူး ပါတယ်။’

သည်အဖြေကို လှအောင်က သဘောမတွေ့၊ မကြည့် ဖူးပါဘူးဟု ဖြေလိုက်ယင် ပြီးတဲ့ဟာကို ရှည်လျားရန်ကောဟု ဝေဝေနွယ်ကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ရပ်ဝေးခရီးကို နှစ်ယောက်တည်းသွားဖူးတယ် မဟုတ် လား။

‘မသွားခဲ့ပါဘူး’
‘မန္တလေးကို ဦးကျော်ခိုင်နှင့်အတူသွားဖူးတယ် ဆိုရင် ငြင်းမလား’

‘ငြင်းပါတယ်’
ဦးကျော်ခိုင်က ဝေဝေနွယ်ကို လက်ဝတ်ရတနာဝတ်ပေး ဖူးတယ်ဆိုယင် ငြင်းမလား’

ကျော်ပြဿနာ

'ဝယ်မပေးဘူးကြောင်း ပြောလိုပါတယ်'
'အုတ်အစားတော့ ဝယ်ပေးဖူးတယ် မဟုတ်လား'
'ဝယ်ပေးဖူးပါတယ်'

'ဦးကျော်ခိုင် မဝေဝေနွယ်တို့အိမ်ကို လာတိုင်း မဝေဝေနွယ်ရဲ့ မိခင် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က အပြင်ထွက်ပြီး ရှောင်ပေးတယ် ဆိုရင် ဘာပြောမလဲ'

'လုံးဝမဟုတ်ကြောင်း ပြောလိုပါတယ်'
လှအောင်က မေးခွန်းနှင့် အဖြေများကို လိုက်မှတ်ရင်း မသိမသာလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'မူခင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ဦးကျော်ခိုင်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ မဝေဝေနွယ်ရဲ့ အမေ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က ရှောင်ထွက်သွားတယ် ဆိုရင် ဘာပြောမလဲ'

'လုံးဝမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုပါတယ်'
လှအောင်က မေးခွန်းနှင့် အဖြေများကို လိုက်မှတ်ရင်း မသိမသာလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'မူခင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ဦးကျော်ခိုင် လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ မဝေဝေနွယ်ရဲ့ အမေ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က ရှောင်ထွက်သွားတယ် ဆိုရင် ဘာပြောမလဲ'

'လုံးဝမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုပါတယ်'
'ဘာကိစ္စအတွက် ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင် လုံလုံ ပြောနိုင်ပါ့မလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်'
'ဘယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာ ပြောပါ'
'ကျွန်မတို့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် အတော်ကြီး

နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လို့ သွားမေးတာပါ'
'ခိုင်လုံတယ်နော်'
'ခိုင်လုံပါတယ်'
'ဦးကျော်ခိုင် ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်မှာ မဝေဝေနွယ် တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်နော်'
'ဟုတ်ပါတယ်'

'မဝေဝေနွယ်က ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတာကို စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြေပေါ်ဘူးလား'
လှအောင်က ခေါင်းထောင်သွားသည်။

'ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိလို့ မဖြစ်ပါ'
'ဘယ်လိုဆိုတယ်ဆိုတာကို ထပ်ရှင်းပြပါ'
'ဦးကျော်ခိုင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာတာမဟုတ်ပဲ ကျွန်မ အမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာတာမို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောလိုတာပါ'

လှအောင်နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်သန်းသွားသည်။
'ဦးကျော်အောင်က မဝေဝေနွယ်ကို အိပ်ခန်းထဲ အစားဆွဲသွင်းတယ်လို့ ထွက်ဆိုထားတယ်နော်'
'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အမှန်အတိုင်းပါပဲ'
'ကောင်းပါပြီလေ ထားပါ၊ မဝေဝေနွယ်တို့ ရပ်ကွက်မှာ အိမ်နီးချင်းကပ်လျက် အိမ်တွေရှိတယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်'
'မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်တွေကကော စကားလှမ်းပြောရင် ကြားနိုင်လောက်တယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ ကြားနိုင်ပါတယ်'

'မဝေဝေနွယ် သဘောမတူတဲ့ အပြုအမူကို ဦးကျော်ခိုင်က ပြုလုပ်လေ့တယ်ဆိုရင် ယင်း ဘေးအိမ်၊ ရှေ့အိမ်က ကိုယ်နဲ့ တစ်ရပ်တည်း နေတဲ့လူတွေကို ဘာလို့ အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီ မတောင်းတာလဲ'

လှအောင်သာမက တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များပါ မေးခွန်းအပေါ် အာရုံစူးစောက်သွားကြသည်။

'ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း အော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းဖို့ သတိမရပဲ သူ့လက်ထဲက လွတ်ထွက်အောင် ရုန်းကန် နေရလို့ပါ'

'အကယ်၍များ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခဲ့ရင် ဘေးအိမ်၊ ရှေ့အိမ်ကလူတွေ အလွယ်တကူ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မငြင်းဘူးပေါ့'

ဝေဝေနွယ် တွေသွားသည်။ လှအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ မငြင်းပါဘူး'

'အကူအညီတောင်းဖို့ သတိမရတာလား၊ အကူအညီပေးမယ့် လူတွေ မလာစေချင်လို့လား'

လှအောင်က တရားခံဖြစ်သူအား အကြပ်ကိုင်မေးခွန်းမျိုး မမေးသင့်ကြောင်း ထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက 'ကျွန်တော့်မေးခွန်းဟာ အကြပ်ကိုင် မေးခွန်းမဟုတ်ပါဘူး။ အမှုဖြစ်ပွားပုံကို အကြောင်းပြု၍ မေးရသည့် မေးခွန်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အကြပ်မကိုင်

ပါဘူး။ ကြိုက်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်' ဟု တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကို ပြန်လည်လျှောက်ထားတင်ပြလိုက်သည်။

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ဆက်မေးရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

'ဝေဝေနွယ်က အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ လုံးဝ သတိမရလို့ပါ'ဟု ပြောလိုက်သည်။

'မိန်းမသားတွေဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြပ်အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ကာယအားထက် နှုတ်အားကို (အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတာကို) ပိုပြီး အားကိုးတယ်၊ နှုတ်ပိုသွက်တယ်ဆိုရင် မဝေဝေနွယ် ဘာပြောမလဲ'

'ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး'

'ဒါဖြင့် ထပ်မေးပါမယ်၊ ကာယအားကို ပိုပြီး အားကိုးတယ်လို့ ဆိုချင်ပါသလား'

ဝေဝေနွယ် တွေသွားတယ်။

လှအောင်က ဘယ်လို အဖြေပေးလိုက်မလဲလို့ စိတ်ကတထင့်ထင့်။

'မိန်းမသားတွေက ကာယအားကို အသုံးပြုရမယ့်ကိစ္စမျိုးနဲ့ ကြုံရင် ကာယအားကို ပိုပြီးအားကိုးပါတယ်'

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ ပြီးစိစိဖြစ်သွားကြသည်။

'အပ်နှံထွင်းရမယ့်ကိစ္စကို ပုဆိန်နဲ့ ပေါက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မဝေဝေ ကြားဖူးပါတယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ခုကိစ္စဟာ အပ်နှံထွင်းရမယ့်ကိစ္စကို ပုဆိန်နဲ့ ပေါက်လိုက်တယ်ဆိုရင် ဘာပြောမလဲ'

'မပြောလိုပါဘူး'

'ပုဆိန်နဲ့ပေါက်လိုက်ရင်ပေါ့'

'ကျွန်မက အဲဒီလို မယူဆပါဘူး'

'ဒါဖြင့် ဘယ်လိုများ ယူဆပါသလဲ'

ရတာပါ။ အပ်နဲ့ထွင်းဖို့ ကြိုးစားတာပါ။ မရလို့ ပုဆိန်နဲ့ ပေါက်လိုက်

တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြပြန် သည်။

'ထားပါ။ အကယ်၍များ မဝေဝေနွယ်က တစ်ယောက် တည်း အိမ်မှာရှိနေတုန်း လူဆိုးတွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာရင် မဝေဝေနွယ်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီမတောင်းပဲ ကာယအားကိုးနဲ့ ပြန်လည်ခုခံမှာလား'

'ဒါကတော့ အခြေအနေအရ သင့်သလို လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်မပြောလိုပါတယ်'

လှအောင်က ဝေဝေနွယ်မဆိုးဘူးလို့ စိတ်ထဲက မှတ်ချက် ချလိုက်ရသည်။

'ကတ်ကြေးတို့၊ ဘာတို့ဆိုတဲ့ အိမ်သုံးပစ္စည်းများကို သူ့ နေရာနဲ့သူ သိမ်းဆည်းလေ့ရှိကြတယ်။ အခု မဝေဝေနွယ်ရဲ့ ထွက် ဆိုချက်အရ အချင်းမှုခင်းဖြစ်တဲ့နေရာမှာ အလွယ်တကူ လက် တကမ်းမီရှိနေတာ ရိုးရိုးရှိစဉ်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင် မဝေဝေနွယ် ဘာပြောမလဲ'

'ကျွန်မ အမေ ကတ်ကြေးကို အသုံးပြုပြီး အလွယ်တကူ တင်ထားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

'ရိုးရိုးရှိစဉ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့'

'အဲဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး'

'အရပ်အမောင်း ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး၊ ဗလကောင်းကောင်း အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖမ်းချုပ် ခြင်းကို ခံရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ဖမ်းချုပ်တဲ့ ယောက်ျား ကြီး လက်ထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလွယ်တကူ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘူး ဆိုရင် မဝေဝေနွယ် ဘာပြောမလဲ'

'ကျွန် မပြောတတ်ပါ'

'ကျွန်တော်မေးတာက ရုန်းထွက်နိုင်တယ်၊ ရုန်းမထွက်နိုင် ဘူး ဆိုတာပါ'

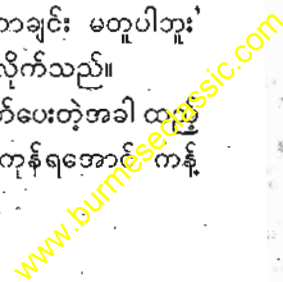
'ရုန်းထွက်နိုင်တာ ရှိသလို မရုန်းထွက်နိုင်တာလဲ ရှိပါလိမ့် မယ်'

'ဦးကျော်ခိုင်ရဲ့ အရပ်အမောင်းဟာ ၅. ပေ၊ ၆ လက်မ ခန့်ရှိတယ်။ ကိုယ်လုံးညက်ညက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခုလို ကိစ္စနဲ့ မဟုတ်ပဲနဲ့ ဖမ်းချုပ်ရင်တောင် ရုန်းထွက်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဆိုရင်၊ ရုန်းမထွက်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဖြေကလွဲလို့ အခြားအဖြေ ရှိပါ့မလား'

လှအောင်က ထ၍ ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ 'အလားတူ မေးခွန်းကို မေးသွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့တရားခံ ဇဝေ ဇဝါဖြစ်အောင် ထပ်မံမေးရန် မလိုအပ်ကြောင်း ကန့်ကွက်ပါတယ်'

'မေးခွန်းပုံစံချင်း တူပေမယ့် သဘောချင်း မတူပါဘူး' ဟု ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက ပြန်ချေလိုက်သည်။

'သည်အကြောင်းဟာ လျှောက်လဲချက်ပေးတဲ့အခါ ထည့် သွင်းဖော်ပြနိုင်တဲ့အကြောင်းဖြစ်လို့ အချိန်မကုန်ရအောင် ကန့်

ကွက်ရတာပါ

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က လှအောင်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

လှအောင်က တဘက်ရှေ့နေကြီး ဆင်လာသည့် အကွက်ကို ထောက်ပြလိုက်ခြင်းပါ။

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက သူ၏မေးခွန်းကို ဆက်မည်ပြုစဉ် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက နာရီကိုကြည့်၍ စီရင်ချက်ချမှတ်ရန် အမှုများရှိနေသဖြင့် ရက်ချိန်းယူဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ငြီးစိစိ ခေါင်းနောက်စပြုနေသည့် ဝေဝေနွယ်အဖို့ မင်္ဂလာပါဟု ပြောရမည်သို့။

တရားခွင်တွင် ထိုင်ရသည်မှာ လွတ်လပ်မှုမရှိ။ မေးခွန်းများ ဖြေကြားရသည်မှာ မလွယ်။ ပန်ကာ ဖွင့်ထားစေကာမူ အေးသက်ရိပ် မရှိ။ ချွေးပြန်နေသည်။ ကြာလာတော့ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက် မူးနောက် ဖြစ်လာသည်။ ရက်ချိန်းပေးလိုက်သည့် တရားစီရင်ရေး ဥက္ကဋ္ဌကို ထိုင်၍ ကန်တော့ချင်မတတ် ကျေးဇူးတင်မိရသည်။

အာခေါင်ခြောက်ကပ်၍ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး စီးထိုင်းနေသည်။ အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း၊ အငန်းမရ ဝေတဝသောက် ပစ်လိုက်ရ၏။ ခဏနေတော့ လှအောင်ရောက်လာပြီး တရားခွင် အမေးအဖြေအကြောင်း ပြောကြရာ လှအောင်က ပြောပြနေနည်း ကောင်းသည့်အကြောင်း၊ နောက်တစ်ပတ် ရက်ချိန်နေ့တွင် ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက ဆက်လက်မေးလာမည်ဟု ထင်ရသော မေးခွန်းများကို ဘယ်သို့ဘယ်ဖုံ ဖြေကြားမိ

ပြောပြသွားသည်။

သုံးနာရီကျော်ပြီ၊ မကြာခင် ထောင်ခေါ်ကား ရောက်လာတော့မည်။ အုတ်နံရံပေါ် ခေါင်းမို၍ မျက်စိမှိတ်ပြီး အနားယူနေရသည်။ အချုပ်ကားပေါ် ရောက်သည်အထိ ငြီးစီးစီး မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသည်မှာ မပြေလျော့သေး။

အဆောင်ပြန်ရောက်ရင် ကြောတခင်းစာ နေရာလေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲ၍ အနားယူတော့မည်ဟု အားခဲထားရသည်။ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ မူးနောက်နောက်အပြင် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ ရုံးထွက် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်တော့။ ကျောတခင်းစာ နေရာမှာ လှဲချလိုက်ရသည်။ ည ရှစ်နာရီလောက်မှာ ကိုယ်တွေ့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလာပြီး အချဉ်ပေါက်နေသည့် အစာတွေ အန်ထွက်လာသည်။ အဖျားထက် အန်ရသည်က ပိုမောသည်၊ ပင်ပန်းသည်။

အနားမှာရှိသည့် စုစုခမျာလည်း တညလုံးလိုလို မအိပ်ရ။ ထောင်ဝင်စာမှာ အမေပေးထားသည့် ငန်းဆေးရှိသော်လည်း ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်ပူလေးနှင့် မသောက်နိုင်။ ကွမ်းရွက်လည်းမရှိ၊ ရေနွေးရဖို့လည်းမလွယ်။ ရေအေးနဲ့ပဲ သောက်ရသမို့ ဆေးအာနိသင်မပြု။ မိုးလင်းတော့ တစ်ကိုယ်လုံးနုံးချိပြီး ကိုင်ရိုက်ထားသလို ခံနေရသည်။ ကိုယ်ပူရိုန် ကျသွားသလို ရှိသော်လည်း အဖျားငွေ့ရှိနေဆဲ။

ဝါဒါ ဒေါ်အေးစိန်က မိန်းမထောင် တာဝန်ကျ ထောင်မှူးလေးထံ သတင်းပေးပို့ရာ ထောင်မှူးလေးက ဆေးရုံမှ သောက်ဆေး

များ ယူလာပေးသည်။ ဘယ်လိုသောက်ရမည်ကိုလည်း ညွှန်ကြားသွားသည်။

ငါးရက်တိတိ ကော်ဖီကြမ်းကိုသာ အာဟာရပြုရသမို့ အဖျား အရှိန်သေသွားသော်လည်း အတော်လေး အားယုတ်သွားသည်။ လုံးတီးထမင်းကို စားဖို့နေနေသာသာ ကြည့်ရုံနှင့် ပျို့လာသည်။ မစားပဲလည်း နေလို့မရ၊ ထောင်ထဲမှာက ဒါပဲရှိသည်။ သာမန် အဖျားလောက်ကို နို့စား၊ ပေါင်မုန့်စားပေးရိုး မရှိ။ ကော်ဖီကြမ်းနှင့် တီစကစ်ကိုသာ အသုံးပြုနေရသည်။

ထောင်ထဲမှာ ကိုယ်ကျန်းမာမှုထက် စိတ်ကျန်းမာမှုက ပို၍ အရေးကြီးသည်။ ထောင်ထဲရောက်သူတိုင်း တွေ့ဆုံရမြဲ ဖြစ်သည်။ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း ပေါင်းစုံကို ကာယအားနှင့် တွန်းလှန်၍မရ။ စိတ်ဓာတ်အင်အားနှင့်ပါ တွန်းလှန်ရသည် ဖြစ်ရာ စိတ်ဓာတ်အကျလွန်သူများမှာ ခံစားမှု ပို၍ ဆိုးရွားသည်။

ဝေဝေနွယ် ကျဆင်းနေသည့် စိတ်ဓာတ်ကို အစွန်းဆုံး အကျမခံဘဲ၊ အချိန်မီ စိတ်ဓာတ်ပြန်တင်၍ လုံးတီး ထမင်းကို ခါတိုင်းလို စားနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။ လုံးတီးထမင်းကို ထမင်းဆုပ်ကလေးများ လုပ်၍ သကြားနှင့်တို့စားသည်။ လုံးတီးထမင်းမှာ ထမင်းဖြူထက် ပို၍ အာဟာရဖြစ်မြန်သည်ဟု ပြောကြသည်။

ချက်ချင်းကြီးတော့ အားပြန်မပြည့်ဖြစ်နိုင်ရာ။

မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည့် ကိုယ့်ရုပ်ပုံလွှာကို ပြန်ကြည့်မိ ပြန်တော့ အားမလို အားမရ ဖြစ်ရသည်။ နားထင်နားရင်းများ

သိသိသာသာကြီး ကျနေသည်။ မျက်ဝန်းတဝိုက်မှ အသားဆိုင်များမှာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မရှိသေး။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ဖြူရော်ရော်၊ အပြင်သာဆိုသည်လောက် ဖြစ်ဖွယ်မရှိ။ ထောင်ထဲမှာ ဆေးဝါးနှင့် အာဟာရချို့တဲ့မှုကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မယုံနိုင်လောက်စရာ အားယုတ်သွားရုံမက ရုပ်ပုံလွှာပါကျဆင်းသွားခဲ့၏။

သည်တစ်ပတ် ရုံးချိန်းရက်က နီးသည်။ သန်ဘက်ခါ ဆိုရင်ပဲ ရုံးထွက်ရတော့မည်။ သူ့ရုပ်ပုံလွှာကို အမေသာ မြင်ခဲ့ရင်။ အတွေးစဉ်ကို ငွတ်နှစ်ဖျောက်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဆက်မတွေးချင်။

အမေတစ်ခု သားတစ်ခုထက်၊ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု၏ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးက ပို၍ ခိုင်ကြည်တွယ်မြဲသည်။

အမေက ဦးကျော်ခိုင်အား ဘာကြောင့် လက်ခံလိုက်ရသည်ကို သူ့အသိဆုံး၊ တကယ်ကတော့ အမေက သူ့အတွက် အရင်းအနှီးပြုလိုက်သည်မဟုတ်။ သမီးဖြစ်သူအတွက် စွန့်လိုက်ရသည်ပါ။ လက်ရှိအိမ်ကို ရောင်းပြီး ရန်ကုန်မြို့စွန်ကို ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေပြီ။ ထွက်ပေါ်မရှိပဲ လမ်းပျောက်စပြုနေသည်ကို ဦးကျော်ခိုင်က ထွက်ပေါက်ပေးပြီး လမ်းလျှောက်ဖို့ လမ်းစပြုခဲ့သည်။ တစ်မြို့တည်းသား ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းမို့ သည်လောက်ထိ အကျင့်သိက္ခာဇောက်နက်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း ဝေဝေနွယ်က အမေ့ကြောင့် ဖြစ်ရလေခြင်းဆိုသည်ကို လက်မခံခဲ့။ ဦးကျော်ခိုင်၏ သစ္စာတရား ပြောင်းပြန်လှန်လိုသာ ဖြစ်ရသည်ဟု ခံယူပြီးသား။ အမေတပင်လဲလို့ တပင်ထူသည်မှာ သူ့စိမ်းနှင့်မဟုတ်။ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်

ချင်း ငယ်ပေါင်းနှင့်။ သည်ထိအောင် သစ္စာမဲ့လိမ့်မည်ဟု ထင်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာ။

အမေ့ဘဝက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မှဆိုးမ ဖြစ်ရသည်။ လင်သေရုံမဟုတ်၊ သားပါဆုံးပြီး စီးပွားရေး အခြေမခိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရေနစ်တော့မည်ဆဲ။ မြက်တစ်ပင်ကို လှမ်းဆုပ်တွယ်ဖက်လိုက်ရသည်ကို လော်မာသည်ဟု မဆိုသာ။

ခုတော့ သူတို့သားအမိမှာ မအေးနှစ်ခါနာမဟုတ်ပဲ သုံးလေးခါနာ ဖြစ်ရပြီ။

ရိုပါစေတော့ ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းခဲ့လို့ပဲ ဖြေသိမ့်ရတော့မည်ပါ။

*

လှအောင်က ဆရာသမားဖြစ်သူကို အမှုခွင့် အတွေ့အကြုံ တင်ပြလိုက်သည်။

'အေးလေ အစကတည်းက မင်းကို ငါပြောသွားပဲ။ သည်အချိုး ချိုးလိမ့်မယ်လို့ ဦးကျော်ခိုင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်မယ်။ ဝေဝေနွယ်လည်း အပြစ်ရစေရမယ်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့ကွာ။ ထားတော့ မင်းတို့ ငါတို့ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့နေရာကနေ ကြည့်ရအောင်'

'ဘယ်လိုကြည့်ရမှာလဲ ဆရာ'

'မင်းဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်မဟုတ်ပဲ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် သည်အမှုအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ'

'စဉ်းစားစရာပဲ ဆရာ'

'သူတို့ဘက်က တင်ပြတာကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်သလို၊ တို့ဘက်က တင်ပြတာကို ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း လက်ခံလို့မရဘူး။ အမှုဖြစ်ကြောင်း အနေအထားက ဒွိဟ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေ ရှိနေတယ်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်နဲ့ ဦးကျော်ခိုင်တို့ဟာ လူသိရှင်ကြား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေထိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်း မရှိဘူး။ နှစ်ကိုယ်ချင်း သဘောတူပေါင်းသင်းတာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဦးကျော်ခိုင် ဝင်ထွက်နေတဲ့ တိစ္စဟာ အမေနဲ့လား၊ သမီးနဲ့လားဆိုတဲ့ မေးစရာမေးခွန်းမျိုး မပေါ်ဘူးလား။ ကဲကွာ မင်းဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝေဝေနွယ်တို့နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မရှိဘူးဆိုရင် အမေနဲ့လား... သမီးနဲ့လား... ဆိုတဲ့ကိစ္စကို မင်း ဘယ်လိုလက်ခံမလဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ သမီးရော အမေနဲ့ပါ ဖြစ်နေတယ်လို့ တောင် ပြောလို့ရပါတယ်'

'ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်တို့ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ'

'တလမ်းတည်း အတူနေပြီး အဒေါ်လို သဘောထားခင်မင်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်မိမိကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေလောက်ပဲ ပြနိုင်မှာပါ ဆရာ'

'တရားဝင် ခိုင်လုံပါ့မလား'

'မခိုင်လုံပါဘူး ဆရာ'

'အဲဒီတော့ သူတို့ဘက်က ဆင်လာတဲ့ ဆင်ကွက်ကို တို့ဘက်က ဘယ်လိုဖျက်မလဲ။ လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်လှဘူးကွနော့'

သူတို့က ဘယ်လိုပဲ အလှည့်အပတ်ခွင်ဆင်ဆင်၊ တို့တ အလှည့် အပတ် ခွင်ဆင်လို့မရဘူး။ အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းနိုင်တဲ့ အချက်ကို ချေမဖို့မလွယ်ပေမယ့် ကတ်ကြေးနဲ့ထိုးပြီးမှ မီးအုပ် ဆောင်းတိုင်တုတ်နဲ့ ဆက်ရိုက်တယ်ဆိုတာကို ခုခံကာကွယ်ဖို့က တော့ မလွယ်ပြန်ဘူး။ တို့ဘက်က ပြမယ့် သက်သေတွေ သူတို့ လှည့်ကွက်ထဲ နစ်မသွားအောင်တော့ မင်းအသေအချာ ပြင်ဆင် ရလိမ့်မယ်။ သည်အမှုမှာ လျှောက်လဲချက်အပိုင်းဟာ အရေးအကြီး ဆုံးပဲ။ လျှောက်လဲချက်ကိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရေးမယ်'

ဆရာ ဦးမြင့်မောင်၏ ပြောပြချက်များကို တစ်စိစိမိမိ ပြန်တွေးရင်းက ရှေ့နေအလုပ်သည် သမ္မာအာဇီဝအလုပ် ဟုတ် မဟုတ် အတွေးစဉ်တစ်ခု ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာရာ ထိုအတွေးစဉ် မှာ ညအိပ်ရာဝင်သည်အထိ အတွေးစဉ်မပြတ်ပဲ အိပ်စက်ခြင်း ညဉ့်နက်အောင် ဦးနှောက်အာရုံကြောများကို အလုပ်ပေးနေသည်။

အမှုသည်တစ်ယောက် အမှုအပ်ဖို့လာသည်အခါ အ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ရှေ့နေများ သည် မိမိအသိဉာဏ်တွင် ထင်လာသည့် အခြေအနေမှန်ကို အ ကို အရှိအတိုင်း ပြောလေ့မရှိကြ။ ယင်းသို့ မပြောကြသည်မှာ တရားမျှတပါ၏လော။

ကြိမ်းသေပေါက် နိုင်ရမည်ဟူသော အာမခံချက်ကို သ ရဲ့ကြီးပေးကြသည်။

အမှုလာအပ်သူကလည်း သည်လိုပြောမှ သဘောက သည်။ အမှုရုံးခြေရှိသည်ပြောလျှင် နည်းနည်းမှမကြိုက်၊ သည် ပြောသည့် ရှေ့နေမျိုးကို အမှုသည်က ခါထွက်သွားလိမ့်မည်။ အ

လာအပ်ကတည်းက အမှုသည်မှာ နိုင်ချင်သည့်ဆန္ဒ ရာနှုန်းပြည့် ပါရှိလာသည်။ အနိုင်ဘက်က ရာနှုန်းပြည့် ဆန္ဒရှိနေသူကို ခင်ဗျား အမှုက နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဟု ဆိုခဲ့ချေသော်၊ ကိုယ့်ဆီကို အားကိုး တကြီးလာသူအား ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ဘိသို့ ရှိချေမည်။

'ခင်ဗျားအမှုက သည်လို သည်ပုံတော့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် သည်လိုသည်ပုံတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်' ဟု ကျိုးကြောင်းပြစကား ဆိုသော်မှ မကြိုက်ချင်ကြ။

အဲဒီတော့ ရှေ့နေတွေက 'ကြိမ်းသေပေါက် နိုင်ရမည်ဟု သော' စကားလုံးကို တွင်တွင်ကြီးသုံးကြသည်မှာ ရှေ့နေများဘက် က လွန်သည်ဟု မဆိုသာ၊ တရားမျှတမှု မရှိဘူး၊ လှည့်စားရာ ရောက်သည်ဟု မပြောသာပြန်ရာ။

အမှုအပ်ချင်မှ အပ်၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြကတော့ အခြေအနေကို အရှိ အရှိအတိုင်းပြောမှ တရားမျှတရာကြသည်။ လှည့်စားရာမရောက်ဟု ခံယူချက်ထားလျှင် ရှေ့နေမလုပ်နဲ့။

တကယ်တော့လည်း အမှုတစ်ခု၏ အလားအလာကို ကြို တင် ခန့်မှန်း၍မလွယ်။ တဘက်သော အမှုသည်၏ အခြေအနေ၊ တဘက်သော ရှေ့နေကြီး၏ ပညာစွမ်း၊ တဘက်သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက် စသည်တို့မှာ တရားခွင်ရောက်မှ သိနိုင်ရာသည်မို့ အလားအလာမကောင်းဟု ထင်သောအမှုကနေ အလားအလာ ကောင်းသော အမှုအနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်လည်း ရှိသည်။ သို့တစေ မိမိက တရားရုံးမှာ ဘယ်လိုပိုင်သည်၊ တရား ဝိရင်ရေးအဖွဲ့နှင့် ဘယ်လိုရင်းနှီးသည်၊ အမှုအခြေအနေ ဘယ်လို ပဲရှိရှိ၊ အဆုံးအဖြတ်မှာ ကြိမ်းသေပေါက် နိုင်ရမည်ဟု လှည့်စား

အာမခံချက်ပေးခဲ့သော် ရှေ့နေမပီသ၊ ရှေ့နေကျင့်ဝတ် ဖောက်ဖျက်သူ ရှေ့နေသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မိမိအမှုသည် အနိုင်ရရှိစေရန်အတွက် တဘက်သော အမှုသည်အပေါ် အမှုဝင်အကွက်ဆင်၍ အကွက်ထွင်၍ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မှု ပြုလုပ်ခြင်းသည် တရားမျှတပါ၏လော၊ ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းဟု ဆိုအပ်ပါသလော။

ရှေ့နေအလုပ်၏ သဘောမှာ မိမိအမှုသည် အနိုင်ရစေရန် ဥပဒေဘောင်အတွင်းက တရားမျှတစွာ ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ပါလျက် တရားမမျှတသောနည်းဖြင့် အကွက်ဆင် အကွက်ထွက်၍ တဘက်အမှုသည်ကို တရားလွန် နှစ်နာစေလျှင် ဥပဒေပညာရှင်မပီသ။ ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်ဟု မဆိုရာ။

ဝေဝေနွယ်အမှုမှာ မတရားသက်သေ အသုံးပြု၍ တုံ့ပြန်သော နည်းကို မသုံးပဲ ဥပဒေဘောင်အတွင်းက မိမိတရားခံသက်သာခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တရားသူကြီးတစ်ယောက်က မိန့်ဆိုဖူးသည်။

အမှုတစ်ခုကို စီရင်ချက် ချမှတ်ရန်ထက် ခက်ခဲသည်မှာ ရှေ့နေတို့၏ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်စကားများကို နေ့တစုဝ အတောမသတ်နားထောင်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟူပါ၍...။

* * *

တစ်ဆယ့်သုံး

ရုံးထွက်ရမည့်နေ့ရောက်တော့ ထူထူထောင်ထောင် ရှိနေပြီ။ နာလန်ထစ လူမမာတစ်ယောက်၏ အရိပ်အဆင် ထင်နေဆဲ။ တကယ်တော့ ရုံးထွက်သွားနိုင်လောက်အောင် အင်အားပြည့်ဖြိုးမှု မရှိသေး။ ဒါပေမယ့် ရုံးထွက်မသွားလိုပါဟု ငြင်းလို့မရ။ အိပ်ရာထဲလဲနေလောက်အောင် ဖျားနာနေသူများ၊ ထောင်ဆေးရုံတွင် ဘက်ရောက်ကုသနေသူများကိုသာ ရုံးထွက်မသွားနိုင်ကြောင်း ထောင်ဆရာဝန်က ထောက်ခံချက်ပေးနိုင်သည်။ ဝေဝေနွယ်တို့လိုသာမန်အဖျားသမားတစ်ယောက်ကိုမူ ထောက်ခံချက်ပေးရိုးမရှိ။ သမ်းလျှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေရှိလျှင် ရုံးထွက်သွားရမည်ပါ။ ဘတုန်ကယင်နှင့် ရုံးထွက်ခဲ့ရသည်။ မျက်နှာမြင်ပေါ် ပေါင်ဒါလေးသော်မှ မတင်ဖို့နိုင်။

ဝေဝေနွယ်က မပြောပေမယ့် အမေက သိနေသည်။ ချက်ရည်များ ဝေ့လည်လာသည်။ ရုံးချိန်နီးလို့ ထောင်ဝင်စာ မလာဖြစ်သည်ကို တဖြစ်တောက်တောက် ပြောမဆုံး ရှိနေသည်။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်... နားထင်နားရင်းတွေတွေလဲ ကျလို့ အသားတွေလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ မျက်ကွင်းတွေလည်း ညှိလို့ မေမေ ရင်တုန်လိုက်ပါဘိ သမီးရယ်'

www.burmeseclassic.com

ကျော်မြသန်း

'ရိုးရိုးဖျားတာပါ အမေ၊ အဖျားရက်ကလေး ရှည်သွားလို့ပါ။ ခု ထမင်းတောင် စားနိုင်လို့ပါပြီ'
'ထောင်ထဲကို ဟောလစ်တွေ ဘာတွေ ယူလို့ ရရဲ့လား သမီး'

'ရပါတယ် မေမေ၊ မမာမကျန်းဖြစ်တဲ့ လူတွေအတွက် ယူခွင့်ပြုပါတယ်'

'ဒါဖြင့်သမီး အပြန် ဟောလစ်ဝယ်ပေးလိုက်မယ်' ငြင်းမည်ပြုပြီးမှ မငြင်းဖြစ်။ မေမေ ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်ကတကြောင်း၊ သူ့အတွက် တကယ်လိုအပ်သည်ကတကြောင်းမို့ ဘာမျှ မပြောတော့။ နာလန်ထစမှာ ဟောလစ်ကလေး ဘာလေး သောက်ရရင် အားဖြစ်မြန်မည်။ ထောင်ထဲမှာ နို့တစ်ခွက် ရဖို့က မလွယ်။

အမေနှင့်စကားပြောနေစဉ် လှအောင် ရောက်လာသည်။ ဝေဝေနွယ်ကိုကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩရိပ် ထင်းထင်း ပြတ်ပြတ် ထင်သွားသည်။

'ဝေနွယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

'ဖျားတာပဲ ကိုအောင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် ရုံးထွက်အပြန်စဖျားတာ'

'ဟိုနေ့က ဝေနွယ် စိတ်ပင်ပန်းလွန်သွားတယ် ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ် ကိုအောင်'

'ခုရော ဘယ်နဲ့နေသေးလဲ'

'ကောင်းသွားပါပြီ ကိုအောင်၊ ထမင်းတွေ ဘာတွေတော့စားနေပါပြီ'

'သည်နေ့ အစစ်ခံနိုင်မယ့် အခြေအနေမရှိရင် တရား

စီရင်ရေးအဖွဲ့ကို ဝေနွယ်အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လျှောက်ထားနိုင်ပါတယ်နော်'

'ရပါတယ် ကိုအောင်၊ ဟိုနေ့က အတွေ့အကြုံကလည်း မရှိတော့ စိတ်ပင်ပန်းလွန်သွားလို့ ဖြစ်မှာပါ'

'ကိုအောင် သဘောကတော့ ရက်ချိန်းတချိန်း ထပ်ယူစေချင်တယ်၊ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ဝေနွယ်အနေအထားကို မြင်ရင် ခွင့်ပြုမှာပါ'

'ဝေနွယ် အစစ်ခံနိုင်ပါတယ် ကိုအောင်၊ အမှုမြန်မြန်ပြီးဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ထမ်းထားရသလို စိတ်ပင်ပန်းနေရတယ် ကိုအောင်'

ကိုအောင်ထွက်သွားတော့မှ ထမင်းစားဖို့ ပြင်လိုက်ရသည်။ ခံတွင်းမလိုက်။ ခါတိုင်းလို မစားနိုင်။ ချိုင့်ကို သည်အတိုင်း ပြန်ပေးလိုက်လျှင် မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်မို့ အနားမှာ ရှိနေသူကို ဝေမျှ ကျွေးလိုက်ရသည်။

တရားခွင့်မှာ...။

'မဝေဝေနွယ်က ဦးကျော်ခိုင်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးလိုက်တော့ ဦးကျော်ခိုင်လဲမလို ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အဲဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ ဝေဝေနွယ်ကို နောက်ထပ် အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေနဲ့ ခွန်အား ဦးကျော်ခိုင်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မဝေဝေနွယ် ဘာပြောမလဲ'

လှအောင် ဆတ်ကနဲ့ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ တင်းတင်း

ရင်းရင်း ချည်တုပ်လိုက်သည့် မေးခွန်းဟု ဆိုရပါမည်။ ကတ်ကြေး

နဲ့ အထိုးခံထားရပြီးနောက်ထပ် အန္တရာယ်မပေးနိုင်သူတစ်ယောက်
တို့ ထပ်မံရိုက်နှက်ခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ရပါသည်။
မဆိုနိုင်ရာ။

ဦးကျော်ခိုင် ဒေါသ သိပ်ကြီးနေပါတယ်'

'ကျွန်တော်မေးတာက ဒေါသကြီးတာ မကြီးတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တခြား
လူတစ်ယောက်ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင် မပြုနိုင် ဆိုတာပါ'

'ကျွန်မကိုတော့ အန္တရာယ်ပြုဖို့ လုပ်လာပါတယ်'

'အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူး
အညီတောင်းဖို့ သတိမရဘူးလား'

'ကျွန်မလဲ မွန်ထူနေတာနဲ့ သတိမရပါဘူး'

'တော်ရုံလူဆိုရင် သည်အခြေအနေမျိုးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို မလွဲမသွေ အကူအညီတောင်းလိမ့်မယ်ဆိုရင် မဝေဝေခွယ်
တာပြောမလဲ'

'ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး'

'ကောင်းပါပြီထားပါ။ ဦးကျော်ခိုင်မှာ ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးခံ
ရတဲ့ ဒဏ်ရာရထားပြီးတဲ့နောက် မဝေဝေခွယ်က ခေါင်းကို နှစ်
ချက် ဆင့်ရိုက်တာပဲနော်'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ပထမတချက် ရိုက်လိုက်တာနဲ့ ဦးကျော်ခိုင် လဲကျသွား
တယ်။ လဲကျသွားပြီးမှ နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်တယ်ဆိုရင်
မဝေဝေခွယ် ဘာပြောမလဲ'

'ပြောစရာ မရှိပါဘူး'

'ဒါဖြင့် အဖြစ်အပျက်က ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း
တချက်ရိုက်ပြီးမှ လဲကျသွားမှ နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်တယ်ပေါ့'
'ဟုတ်ပါတယ်'

လှအောင် ကိုယ်လုံးကလေး တွန့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။
ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေး၏ မေးခွန်းဝင်ထဲသို့ ဝေဝေခွယ်
နစ်မြုပ်သွားပါလေပြီ။ ဥပဒေသဘောအရ အတော်လေး ခက်ခက်
ခဲခဲ ဖြေရှင်းရမည့်မေးခွန်း။

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက အပြုံးတစရာပေ။

'ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးတယ်။ လဲမလို ဖြစ်နေတယ်။ တုတ်နဲ့
ရိုက်တယ်။ ခြေလွတ်လက်လွတ်လဲကျသွားတယ်။ အဲဒါကို ထပ်ရိုက်
တယ်။ သည်လို မဟုတ်လား'

ရှေ့နေကြီး အမူအရာလုပ်ပြပြီး မေးခွန်းထုတ်သွားသည်။

'ကျွန်မ ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး'

'အဲဒီလို လုပ်တာဟာ မဝေဝေခွယ်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ကာကွယ်တဲ့အဆင့်ထက် ကျော်လွန်သွားတယ်ဆိုရင် ဘာပြော
မလဲ'

'ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး'

'ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကျော်လွန်တယ် မလွန်ဘူး။
တစ်ခုခုဖြေပေါ့'

'ကျော်လွန်တယ်လို့ ကျွန်မ မယူဆပါဘူး'

'ဘာကြောင့်ပါလဲ'

'တုတ်ချက်နှစ်ချက်ဟာ ဆက်လျက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ'

'ဒါဆိုရင် မသေသေအောင် သတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော

မသက်ရောက်ဘူးလား'

'မသက်ရောက်ပါဘူး'

'ဘာကြောင့်လဲ'

'ကျွန်မ ဦးကျော်ခိုင်ကို သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒမရှိလို့ပါ'

လှအောင်မှာ မသိမသာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အဖြေ

ကို သဘောတွေ့သွားသည်။

'ကျွန်တော် တာဝန်အရ မေးရတာကို မဝေဝေနွယ် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ'

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက အပျော့ဆွဲလေး ပြန်ဆွဲလိုက်ပြန်သည်။

'အဲဒီနေ့က ဦးကျော်ခိုင် အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ ပထမတော့ ကြည်ကြည်သာသာပဲ စကားတွေ ဘာတွေ ပြောကြမယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ အတူရှိနေကြမယ်၊ သည်တော့မှာ မဝေဝေနွယ်က ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးလိုက်မယ်၊ ဦးကျော်ခိုင် လဲသွားတဲ့အချိန်မှာ တုတ်နဲ့ နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်တယ်ဆိုရင် မဝေဝေနွယ် ဘာပြောမလဲ'

'ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုး၊ တုတ်နဲ့ရိုက်တာကလွဲလို့ ကျန်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး'

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက မေးခွန်းအရှည်ကြီး မေးပြီး နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်အောင် လှည့်နေပြန်သည်။

'အဲဒီနေ့က မဝေဝေနွယ် ကတ်ကြေးကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အဆင်သင့်ဆောင်ထားတယ်ဆိုရင် ဘာပြောမလဲ'

'မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ငြင်းပါတယ်'

'အဲဒီနေ့က ဦးကျော်ခိုင် လာမယ်မှန်းသိလို့ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် အပြင်ကို ရှောင်ထွက်သွားတယ်ဆိုရင်ကော ဘာပြောမလဲ'

'မဟုတ်ပါဘူးလို့ပဲ ပြောလိုပါတယ်'

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက သူ၏ မေးခွန်း အဆုံးသတ်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကို အရိုအသေပြု၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

လှအောင်အလှည့်။

'ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်တို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေထိုင်တာကို မဝေဝေနွယ်က ဘယ်သူ့ကို ပြောဖူးသလဲ'

'တလမ်းတည်း အတူနေပြီး ကျွန်မနဲ့ သိပ်ပြီးရင်းနှီးတဲ့ မမထားကို ပြောဖူးပါတယ်'

'အကြောင်းဆက်စပ်မှု ဘယ်လိုရှိလို့ ပြောဖူးတာလဲ'

ဦးကျော်ခိုင် ခဏခဏ ဝင်ထွက်သွားလာနေတာကို တွေ့လို့ မေးတာနဲ့ ကျွန်မက ကျွန်မတို့ အိမ်တွင်းရေး အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြလိုက်တာပါ။ မမထားက ကျွန်မတို့အိမ် အကြောင်း အသိဆုံးပါ'

'သည်အကြောင်း သည်သတင်းက မဝေဝေနွယ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အတော်လေးပျံ့နှံ့နေမှာပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ သိကြပါတယ်'

'ဘယ်လို သိကြတာပဲ'

'ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ အမေနောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းပါပဲ'

'တရားဝင် ယူကြတာမဟုတ်ပဲ အရပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိကြတာပဲ'

'အရပ်ထဲက စပ်စပ်စုစု လုပ်တတ်တဲ့လူတွေက ဖာစ်ဆင့်

သတင်း စကား ပြန်ပြီး သိကြတာပေါ့
'ဒါဖြင့် ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ဆို ညားနေကြ
တယ်လို့ သိကြတာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အဲဒီနေ့က ဦးကျော်ခိုင်အိမ်ကို ရောက်လာတော့ ခါတိုင်း
လို လာရိုးလာစဉ်လာတာပဲလို့ သဘောထားပြီး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
ဘူးပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ သည်လို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လဲ လုံးဝ
မထင်ပါဘူး'

'အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီမတောင်းတာကလည်း ရုတ်
တရက် မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားတာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးလိုက်တဲ့အား မပြင်းထန်တဲ့အတွက်
ဦးကျော်ခိုင်က ရန်ပြုဖို့ ရှေ့တိုးလာမှာ လက်လှမ်းမီရာ မီးတိုင်
အုပ်ဆောင်းနဲ့ ရိုက်လိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ရပ်ကွက်ကောင်စီ ဦးစန်းမြင့်ကို ချက်ချင်း သွားပြော
သလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ချက်ချင်းပဲ သွားပြောပါတယ်'

'မဝေဝေနွယ်က ဦးကျော်ခိုင်ကို သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ လုပ်
တာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးကျော်ခိုင်ဟာ ကျွန်မတို့သားအမိရဲ့

ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျွန်မ ဦးကျော်ခိုင်ကို လေးလေးစားစားပဲ ဆက်ဆံ
ခဲ့ပါတယ်'

'တရင်းတနှီးကော နေထိုင်ဖူးလား'

'လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတာကလွဲလို့ တရင်းတနှီးမနေ
ထိုင်ခဲ့ဖူးပါ။ ဦးကျော်ခိုင်လာတိုင်း ကျွန်မ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်
ဘက်မှာပဲ နေပတယ်။ အမေကလည်း ခိုင်းလှေခိုင်းထ မရှိပါဘူး။
တခါတလေ မမထားတို့အိမ်ဘက် သွားနေပါတယ်'

'အချင်းအမူမဖြစ်မီက ဦးကျော်ခိုင်ဟာ မဝေဝေနွယ်
အပေါ်မှာ မရိုးသားတဲ့ အပြုအမူတွေ ဘာတွေ လုပ်ဖူးသလား'

'မလုပ်ဖူးပါ။ ဦးကျော်ခိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတဲ့အချိန်
လည်း မရှိပါ'

'သည်လို မရိုးသားတဲ့အပြုအမူတွေ မလုပ်ဖူးလို့ ဦးကျော်
ခိုင်လာတဲ့အခါ မဝေဝေနွယ်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဖူးပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အဲဒီနေ့က အချင်း မှုခင်းမဖြစ်ခင် တရင်းတနှီး စကား
ပြောတာမျိုး ရှိသလား'

'မရှိပါဘူး။ ဦးကျော်ခိုင်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေပါတယ်။
ကျွန်မက စာအုပ်ဖတ်နေပါတယ်'

'မိခင်ဖြစ်သူ အိမ်မှာမရှိတုန်း ဦးကျော်ခိုင်လာတဲ့အခါ
ရှောင်ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးမပေါ်ခဲ့ဘူးလေ'

'မပေါ်ခဲ့ပါဘူး။ သည်လိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း လုံးဝ မထင်
ခဲ့ပါဘူး'

'ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးပြီးတဲ့နောက် ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဖူး

လား

ကြီးစားချိန် မရှိလိုက်ပါဘူး။ ဦးကျော်ခိုင်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ရှေ့တိုးလာတဲ့အတွက် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မီးတိုင်အုပ်ဆောင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်ရတာပါ။

တုတ်နဲ့ရိုက်လို့လဲသွားပြီမှ နောက်တစ်ချက် ဆက်ရိုက်တာလား

နှစ်ချက်ဆက်ပြီး ရိုက်လိုက်တယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစားရတာ ခုထက်ထိ ခေါင်းထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပေါ်ပါဘူး။ ဇဝေဇဝါပဲ။

လှအောင်က သူ့အလှည့်မေးခွန်းပြီးဆုံးကြောင်း ပြော၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

တရားခံပြသက်သေသုံးယောက် တင်ပြထားရာ နောက်ရက်ချိန်းတွင် သုံးယောက်စလုံးကို တစ်နေ့တည်း အပြီးစစ်ဆေးမည့် အကြောင်း၊ သက်သေများ အစုံအညီ တက်ရောက်အောင် တရားခံ အကျိုးဆောင်က ကူညီဖို့ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက ပြောကြားပြီး တရားခွင်ကို ရပ်နားလိုက်သည်။

ဝေဝနွယ်မှာ ထမ်းပိုးထားရသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခုလျှောကျသွားသလို ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။ ယခင်တစ်ပတ်ကလို ညည်းစီစီ မူးနောက်နောက် ခံစားရမှုမျိုး မဖြစ်တော့။

ထောင်သို့ အပြန်တွင် အမျိုးသမီး အချုပ်သစ် သုံးယောက် ပါလာသည်။ တစ်ယောက်က ရုပ်ကြမ်းကြမ်း၊ အပြောကြမ်းကြမ်း၊ ထောင်နှင့် ပြွန်းတီးပြီးဟန်ရှိသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ရုပ်ရည်သန်သန်၊ ထောင်နှင့် ပြွန်းတီးပြီးဟန်မရှိ။ ငိုထားဟန်ရှိသည်။

မျက်လုံးများမှာ နီရဲနေသည်။ ဘာအမှုမှန်းမသိ မေးလို့ မကောင်း။ အချိုးအဆင်းကြည့်ရသည်မှာ ဟိုအမှု ဖြစ်လိမ့်မည်လို့ ထင်ရသည်။ ငွေကြေး အဝတ်အစားနှင့် အပျော်အပါးပြု၍ မြူဆွယ်မှုကြောင့် ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ပါပြီး၊ ရုပ်ရှင်ရုံ အောက်မှာ လူလုံးပြုလမ်းသလားရင်း ဖမ်းဆီးခံရသူတွေ ဖြစ်ဖွယ် ရှိသည်။

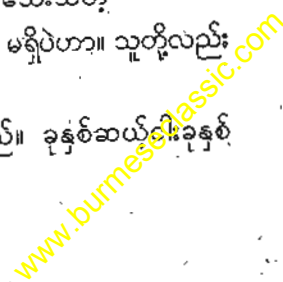
ထောင်ထဲရောက်တော့မှ သူတို့အကြောင်း သိရသည်။ ထင်သလို မဟုတ်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုအမှု။

အပြောကြမ်းကြမ်း၊ ရုပ်ကြမ်းကြမ်း အမျိုးသမီးကြီးမှာ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုလောကတွင် ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုသာသာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသူ၊ ထောင်ထဲကို ဝင်လိုက်ထွက် လိုက်ရှိခဲ့သူပါ။ သူတို့ကို တပ်သည့်ပုစ်မက 'ဖော်တီဝမ်း' လမ်းပိတ်ဆို့မှု၊ ဒဏ်ငွေပဲ အများဆုံးချသည်။ သူတို့က ဒဏ်ငွေလောက်တော့ မဖြို။ အပြုံးအပျက်၊ ဘယ်လောက်ပဲချချ မမှု၊ ဒဏ်ငွေတစ်ရာလောက်ကတော့ တစ်ပွဲတည်းနှင့် ရှာလို့ရသည်။ ထောင်ချတော့လည်း ဆယ့်ငါးရက်တစ်လေ။

သူတို့ပြောပုံကြည့်အုံး...။
'သူတို့အလုပ်က နားရက်မရှိဘူးတဲ့၊ ထောင်ထဲရောက်တဲ့ အခါပဲ နားရတာ ဆယ့်ငါးရက်တန်သည်။ တစ်လတန်သည် နားရသမို့ ဖမ်းတဲ့လူကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသတဲ့'

ဟုတ်ပဲ၊ ရုပ်ရှင်ပြခြင်းက နားရက်မှ မရှိပဲဟာ။ သူတို့လည်း ဘယ်နားရပါမလဲ။

တစ်ခါတော့ အချိုကြီး ထိဖူးသည်။ ခုနှစ်ဆယ်ငါးခုနှစ်က။

ရုံးဝန်ထမ်းတွေရော၊ အပြင်မှောင်ခိုတွေပါ တသီတတန်းကြီးဆွဲပြီး ကြမ်းခင်းဈေး လေးနှစ်ချလိုက်ရ၊ ထောင်ဒဏ် လေးနှစ်ကု ဆယ်နှစ်အထိ ထိကုန်ကြသဖြင့် သူတို့လောကမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အဖမ်းခံရသည့်အထဲ မပါသူတွေလည်း ထိတ်လန့်တကြား ခြေဦးတည့်ရာ နယ်ကို ပြေးရှောင်ပုန်းလျှိုးခဲ့ကြသည်။

မတန်မဆ အချခံရတာပဲ ဆိုပြီး၊ သည်လုပ်ငန်းနှင့် ပြွန်းတီးနေသူအားလုံး ခြေငြိမ်သွားကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံနားသို့ပင် မကပ်ကြတော့။ ဒါပေမယ့် အဟောင်း အဟောင်းတို့ ချုပ်ငြိမ်းရာတွင် အသစ် အသစ်တို့ ပေါ်စမြဲ ဆိုသည့် နိယာမတရားအတိုင်း၊ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုရောင်းသည့် လူဟောင်းများ နေရာသို့ လူသစ်များ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့ ပြန်လာကြပြီ။
လူဟောင်းများ ထောင်ကလွတ်လာကြသည်။ သုံးလေးဦးလောက်ပဲ သမ္မာအာဇီဝ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြောင်းသွားကြ၏။ ကျန်လူများမှာ ခုံးရင်း ခုံးရင်း။

မပင်ပန်းဘဲ ဝင်ငွေကောင်းသည့် အလုပ်ကို သူတို့ လက်မလွှတ်ချင်ကြ။ အုတ်ရိုးကို အရင်းအနှီးလုပ်ရသည့်တိုင် မက်မက်မင်မင် ရှိကြသည်။

အခု ထောင်ထဲရောက်လာသည့် သုံးယောက်အနက် ရုပ်ကြမ်းကြမ်း အပြောကြမ်းကြမ်း မိန်းမကြီး၏ နာမည်မှာ မခွေးမ။ အတူပါသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အနက် မတင်အေးဆိုသည့် ကောင်မလေးမှာ အိမ်ထောင်နှင့်၊ မမြဲသွယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေး

က အယို။

သူတို့နှစ်ယောက်က သည်လောကမှာ လည်လည်ဝယ်ဝယ် မရှိသေး။ မခွေးမကြီး အလှော်ကောင်းလို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာသူတွေ။ ကျောက်တံတားနယ်မြေမှာ မခွေးမကို မသိသူ မရှိ။ ကောင်စီကလည်း သိသည်။ ရဲကလည်း သိနေသည်။ အဲဒီတော့ မခွေးမ အလုပ်မဖြစ်။ သူက မမြင်ကွယ်ရာမှာနေပြီး မတင်အေးတို့ မမြဲသွယ်တို့လို ကိုယ်ပွားလေးတွေ ထားရသည်။ လက်မှတ်ဈေး ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ မတင်အေးတို့ မမြဲသွယ်တို့က တစောင်ကို ငါးမူး၊ တကျပ်ထက်မပိုရ။ သို့တစေ သူတို့က အရင်းမစိုက်ရ၊ အရင်းမစိုက်ရဘဲ တစ်နေ့ ငါးကျပ်မျိုး တစ်ဆယ်မျိုး ဝင်ငွေရသည်။ သူတို့အနေနှင့် လုပ်ပျော်သလို ရှိနေပြန်သည်။

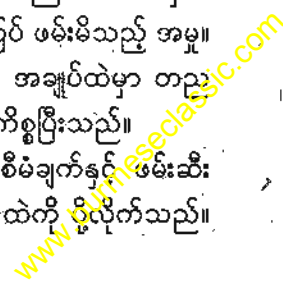
မခွေးမ တာဝန်ခံချက်အရ အင်္ကျီစ၊ လုံချည်နေသွင်းပေးရောင်းသူများကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် ရောင်းကြသည်။ သူတို့မှာ အဝတ်အစား ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်၊ နေ့လယ်မုန့်ပဲသွားရည်စာကိုပါ ဒေါ်ခွေးမက ဝယ်ကျွေးသည်။

မမြဲသွယ် သည်အလုပ်လုပ်သည်ကို သူတို့အိမ်က သိသော်လည်း မတင်အေးကျတော့ သူ့ယောက်ျားက မသိ။

အခု အဖမ်းခံရသည်က ပထမဆုံးအကြိမ်။ လက်မှတ်အစောင်လေးဆယ်ကျော်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိသည့် အမှု။

ခါတိုင်းဆို ထောင်ထဲကို ပို့လေ့မရှိ။ အချုပ်ထဲမှာ တည အိပ်ပြီးနောက် တနေရုံးတင် ဒဏ်ငွေချနှင့်ကိစ္စပြီးသည်။

သည်တစ်ကြိမ်က ခါတိုင်းနှင့်မတူ စီမံချက်နှင့် ဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်၍ ရမန်လေးတစ်ပတ်ယူပြီး ထောင်ထဲကို ပို့လိုက်သည်။

အခုတော့ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်ကြပြီ။ ဒဏ်ငွေလောက်နှင့် ပြီးဖွယ်ရာမရှိ။ ထောင်ဒဏ်ခံရဖို့ သေချာနေပြီ။ ထောင်က လွတ်ရင်တောင် မတင်အေးကိစ္စ ဖြေရှင်းဖို့က သိပ်မလွယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် ပြဿနာရှင်းရမည်မှာ ထောင်ကျမှထက် ပို၍ အရေးကြီးသည်။ ခက်ခဲလိမ့်မည်။

အချုပ်ထံမှာ သူ့ယောက်ျားက ကြိမ်းဝါးသည်။
'ကောင်မ ထွက်လာမှ သိမယ်... ဟု'
သူတို့အကြောင်း နားထောင်ပြီး သင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်သည်။

ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်ရသည့် အလုပ်မှန်သမျှသည် ပေးအပ်ရခြင်း တန်ဖိုးကြီးမားလှ၏ဟူပါ၍...။

*

ရဲဘက်စခန်းမှ ပြန်လာသူ မတင်ရီပြောသည့် ရဲဘက်စခန်း အတွေ့အကြုံကို နားထောင်ရသည်မှာ ရင်တုန်စရာဟု ဆိုရမည်ထက် ရင်ထဲမှာရှိသည့် ကလိစာတွေ၊ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန် ဖြစ်သွားရသည်မှာ ဆိုရမည်သို့ ရှိပါချေ၏။

မတင်ရီမှာ ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်ကျပြီး ရဲဘက်စခန်းကျောက်ထုအလုပ်ကို တစ်နှစ်ကျော် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ ထောင်မကျခင်ကည်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အဆုတ်ရောဂါမှာ အလုပ်ပင်ပန်း၍ ရောဂါပြန်ထလာသည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဆက်လက်ထားရုံရန် မသင့်တော်ကြောင်း၊ ဆေးထောက်ခံချက်ဖြင့် ထောင်သို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ကို ပြသည်။ မိန်းမသားတစ်

ယောက်၏ လက်ဖဝါးနှင့် လားလားမျှ မတူ။ အလုပ်ကို အလုပ်နှင့် တူအောင် လုပ်ရသည်မှာ ရဲဘက်စခန်းတွင်ဟု အဆိုပြုရမည် သို့ရှိပါချေ၏။

ထိုနေ့က ပုတီးစိပ်ရာတွင် အာရုံမမီ။ ရဲဘက်စခန်းအပြန်မတင်ရီပြောပြသည့် အကြောင်းရပ် ပုံရိပ်များသာ ထပ်တလဲလဲ ထင်နေသည်။ သူများ ရဲဘက်စခန်းကို ရောက်သွားရင်...။

မကောင်းသော အတွေးစဉ်များ ရစ်ထွေးလာလျက် အိပ်စက်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရစမြဲပါလေ။

* * *

တစ်ဆယ့်လေး

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၊ မထားထားနှင့် ကိုစန်းမြင့်တို့ သုံးယောက်ကို စစ်ဆေးသည့်နေ့။

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်က ဦးကျော်ခိုင်နှင့် သူတို့ဇာတ်လမ်းကို ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ထွက်ဆိုသွားသည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးက ထုံးစံအတိုင်း ဦးကျော်ခိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်တို့ဖြစ်ကြသည်မဟုတ်ပဲ ဦးကျော်ခိုင်ကို သမီးဖြစ်သူနှင့် ဇာတ်လမ်းသွယ်ရန် ဖန်တီးပေးသည့် သဘောသက် ရောက်သော မေးခွန်းများကို အားမနာတမ်း တစ်တစ်ခွခွ မေး သွားသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်မှာ မေးခွန်းများကို ပြန်ဖြေရင်း၊ ဝေ လည်လာသည့် မျက်ရည်များကို အံ့ထွက်မလာအောင် မထိန်းနိုင် ခဲ့။ လူပုံအလယ်မှာ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် မျက်ရည်ကျသည့် အကြောင်း တွင် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းတို့ ဆက် နွယ်တို့ ဆက်နွယ်နေလိမ့်မည်ပါ။

အမေမျက်ရည်ကျသည်ကို မြင်ရသော ဝေဝေနွယ်ပါ မျက်ရည်လည်လာသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် မခံချင်စိတ်တို့ ရော

ပြွမ်းနေသည်။ ရှေ့နေကြီးကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောမိ မည်သို့အထိ ဖြစ်ရသည်။

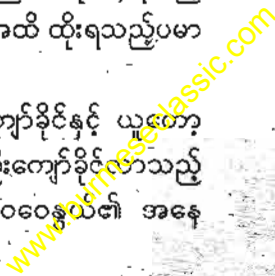
တရားရုံးတွင် ဆိုသော အသိနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်း ထားနိုင်လိုက်သည်တိုင် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ရှေ့နေကြီးကိုသာ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေမိသည်။ ဝေဝေနွယ်၏ မျက်လုံး အစုံမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် အလားသို့။

ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေးကမူ အပြုံးအပျက်။ အပြစ်မဆိုသာပါ။

လူလူချင်း စာနာမှု အသိတရား မရှိ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ တရားခွင်တွင် ထိုအသိတရားကြောင့် လျော့လျော့ပါးပါး မေးခဲ့ ရင် ကိုယ့်အမှုသည်အတွက် တာဝန်မကျေပွန်ရာကျသလို၊ ကိုယ် လိုက်သည့် အမှုရှုံးလျှင် နာမည်ပျက် အမည်းစက်ထင်မည်။ ရှေ့နေ ဆိုတာ နာမည်နှင့် လုပ်ရသည့်အလုပ်။ နာမည်မထွက်ပဲ နာမည် ပျက်ရင် ခေါင်းပေါင်းဖိုးပင်မကျေ။ သည်တော့ တရားခွင်ရောက် ရင် သနားကရုဏာကို မေ့ထားရသည်။ စာနာထောက်ထားမှုကို မျက်ကွယ်ပြုရသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် မျက်ရည်တွေကျလာတော့ ခံစားမှု ဖြစ် ရသည်။ သို့တစေ ခံစားမှုကြောင့် လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ မလုပ်နိုင် ရာ။ လက်တွေ့ထိုးသမားလိုသာပ။ ကိုယ်ကချည်း ဖိထိုးနေရသည် တိုင် လျော့လို့မရ။ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသည်အထိ ထိုးရသည့်ပမာ ထုံးလို ကျင့်သုံးရပါချေ၏။

မမထားက ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၊ ဦးကျော်ခိုင်နှင့် ယူတော့ မည်အကြောင်း၊ ဝေဝေနွယ်ပြောပြ၍ သိရပုံ၊ ဦးကျော်ခိုင်လာသည့် အခါ သူတို့အိမ်ဘက် ကူးလာတတ်ပုံနှင့် ဝေဝေနွယ်၏ အနေ

အထိုင်၊ သိပ်သိပ်သည်းသည်း၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ရှိပုံများကို ထွက်ဆို သွားခဲ့သည်။

ဦးခင်မောင်အေးက မေးခွန်းသိပ်မမေး၊ အတိအကျ သိထားလား၊ ကြားသတင်းအရ သိတာလားဆိုသည်လောက်သာ မေးသွားသည်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီဝင် ဦးစန်းမြင့်က ဝေဝေနွယ် သူ့ဆီကို အကြောင်းကြားဖို့ ရောက်လာပုံ၊ ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားပုံ၊ မဝေဝေနွယ်တို့ သားအမိ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အေးအေးဆေးဆေး၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေကြပုံနှင့် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ပွား ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် အနေအထိုင်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ထွက် ဆိုသွားသည်။

ဦးခင်မောင်အေးက မေးခွန်းလုံးဝမမေး။ လှအောင်ကသာ တရားခံဖြစ်သူအတွက် အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေမည့် မေးခွန်းတချို့ မေးခဲ့သည်။

စစ်ဆေးခြင်းအပိုင်းမှာ ပြီးစီးသွားပြီဟု ဆိုရမည်။ လျှောက်လဲချက်အပိုင်းနှင့် စီရင်ချက်အပိုင်းပဲ ကျန်တော့သည်။ တရားခွင့်မှာ တဘက်ရှေ့နေကြီး၏၊ မေးခွန်းများကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် စိတ်ထိခိုက်မှုဖြစ်ရသလို၊ ဝေဝေနွယ်လည်း စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ ရှေ့နေကြီး ဦးခင်မောင်အေး ၏ မေးခွန်းများမှာ မမေးသင့် မမေးထိုက်ရာများတော့ မဟုတ်၊ အကယ်၍ လှအောင်သာ ဦးခင်မောင်အေးနေရာက နေရရင် သည် သို့သော် မေးခွန်းမျိုး မေးရမည်သာပါ။

ရွှေစွန်ညို ဘာကိုလိုလို့ ဝဲကြောင်း၊ အမေးပုစ္ဆာထုတ်လျှင်

မထွေးလိုလို့ ဝဲပါသည်ဆိုသော် အဖြေထွက်ရမည်လို့၊ ဦးကျော်ခိုင် ဘာကိုလိုလို့ဆိုသည်ကို ပေါ်အောင်ဖော်လျှင် ဝေဝေနွယ် မထွေး နေရာသို့ ရောက်နေသည်မှာ သဘာဝမကျဟု မဆိုသာ။

မဟုတ်သော်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟူသော သဘောထား ပေးကြလိမ့်မည်ပါ။

တဘက်သော ရှေ့နေကြီးက ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟူသော အနေအထားမျိုးရောက်အောင် ဖော်ထုတ်သွားသည်။ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရာရှိသော ကြိုးနှင့် ရစ်နှောင်ချည်တုတ်သွားသည်။

ထိုကြိုးကို ပြေအောင် ဖြေနိုင်သည်ပဲထား။ လက်ရောက် ကျူးလွန်မှုပြုရာတွင် အတိုင်းအတာ လွန်ရောက်သွားသည်ကို ဖြေ ဖို့မူ မလွယ်ကူ။

ကြီးမားသော လူမှုရေး ဖောက်ပြန်မှုကို ကာကွယ်တွန်း လှန်ပိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း၊ ကာကွယ်တွန်းလှန်ရာတွင် ပြုမူသည့် အတိုင်းအတာ အကျယ်အဝန်း ကန့်သတ်ချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်း စားရာသည်ဖြစ်သောကြောင့် လုံးဝလွတ်မြောက်ရေးအထိ မျှော် မှန်း၍ မရနိုင်ရာပေ။

အိမ်နီးပါးချင်းများအား အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းနိုင် သည့် အနေအထားရှိသည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကို ခြေဖျက် ဖို့မလွယ်သလို လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရှိအောင် လျှောက်လဲချက်ပေးဖို့မှာ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်၍ တိမ်မယောင်နှင့်နက်သည်ဟု ဆိုရမည် သို့ ရှိပါချေ၏။

ကြီးစားမှုနှင့် အောင်မြင်ချက်အတိုင်းအတာမှာ ရာနှုန်း ပြည့်သို့ မမျှော်မှန်းနိုင်ရာပါလေ။

တရားရုံးအချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဝေဝေခွယ်က လှအောင်ကို အမေးပုစ္ဆာ ထုတ်လာသည်။

‘ဝေခွယ်တို့အမှု အနေအထား ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါလား ကိုအောင်’

‘ကောင်းတဲ့အနေအထားနဲ့ မကောင်းတဲ့အနေအထား ရာခိုင်နှုန်း အတူလောက်ရှိနေတယ်လို့ ပြောရမယ့်အဆင့်ပဲ ဝေခွယ် ထောင်ဒဏ်ကတော့ မလွတ်နိုင်ဘူးပေါ့နော်’

‘ဥပဒေသဘောက အပြတ်ပြောလို့မရဘူး ဝေခွယ် အောက်ရုံးဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အထက်ရုံးရောက်တဲ့အခါ ပြောင်းထဲ သွားတာမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဝေခွယ်အမှုမှာ လုံးဝလွတ်မြောက်ရေးအထိ မျှော်ကိုးထားလို့တော့ မရဘူး။ ဒီအတွက် ဝေခွယ် မှာ ပြင်ဆင်မှုရှိရလိမ့်မယ်။ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ သတ္တကို မွေးထားဖို့ ထိမယ်။ လူ့ဘဝမှာ အရာခပ်သိမ်း အကောင်းချည်း မဖြစ်နိုင်သလို အဆိုးချည်းလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အကောင်းနဲ့ အဆိုးဟာ ဒွန်တွဲစပ်ပဲ ဝေခွယ်။ လောကဓံဟာ သတ္တိမွေးနိုင်တဲ့ လူသားတွေကို ဘယ်တော့မှ မနှိပ်စက်နိုင်ဘူး။ အနိုင်မယူနိုင်ဘူး’

‘ဝေခွယ်ထောင်ကျရင် ရဲဘက်စခန်းကို သွားရလိမ့်မယ် ကိုအောင်’

‘ကိုအောင် သိပါတယ် ဝေခွယ်၊ ရဲဘက်စခန်းလို့ အသံလွှမ်းမိုးထားရင် စိတ်ဆင်းရဲစရာချည်းတွေ ရလိမ့်မယ်။ တက်ကံရင် လက်နဲ့ လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိမွေးလိုက်စမ်းပါ။ အခပ်သိမ်းကို ကိုယ်က အနိုင်ယူနိုင်တဲ့ အနေအထား ရောက်သွားလိမ့်မယ် ဝေခွယ်။ ကဲ... ကိုယ် လုပ်စရာရှိတာလေး သွားလှ’

လိုက်ဦးမယ်’

ချစ်သူပေးသွားသည့် အားမာန်မှာ ဝေခွယ်နှလုံးသားထဲ သို့ အပြည့်အဝမဟုတ်သည့်တိုင် တစ်စိတ်တပိုင်း စွဲထင်သွားစေသည်။

ဖြစ်လာ ကြုံလာသမျှ တွေ့ရမည့် အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းနဲ့ ဒုက္ခဟူသမျှကို အားမာန်မွေး၍ ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်း ဒွန်တွဲခံစားရမည့် သတင်း ကြားလိုက်ရသည်။

တန်းစီး ဒေါ်ခင်မေ၏ အယူခံအမိန့်ကျလာသည်။ ငါးနှစ်မှ သုံးနှစ်သို့ လျှော့ချလိုက်သည့်အမိန့်။ ဘုတ်မထုတ်ရသေး။ အကြမ်းဖျင်းတွက်ကြည့်တော့ လွတ်ရက်မှာ လပိုင်းအလို အဖြေထွက်နေသည်။ ကိုယ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရသူ ကိုယ့်အပေါ် ဖေးဖေးမမ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သူ။ လျှော့ရက်တိုးရ၍ လွတ်တော့မည်ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာစရာပါ။ သို့တစေ သဘောထားပြည့်ဝပြီး မျှမျှတတ အုပ်ချုပ်တတ်သူ သဘောထားကြီးသူ တန်းစီး တစ်ယောက် လွတ်တော့မည်ဆိုသည်က ဝမ်းသာစရာထက် ဝမ်းနည်း စရာဘက်သို့ အလေးသာရသည်။

ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားများကိုပါ အနီးကပ် အုပ်ချုပ်သူမှာ ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းမှ ခန့်ထားပေးသည့် အကျဉ်းသား တန်းစီးနှင့် အခန်းလူကြီးများဖြစ်ရာ တန်းစီးတို့၊ အခန်းလူကြီးတို့ ကောင်းပါမှ အနေအထိုင် သက်သာချောင်ချိသည်။ သူ့ကို မကောင်းလို့တော့ဖြင် မစားသာ၊မနေသာ။ သဘောထားပြည့်ဝ သူမျှမျှတတ အုပ်ချုပ်သူဆိုတာကလည်း တွေ့ရခဲဘိခြင်း။

ဒေါ်ခင်မေ လွတ်ရင် တန်းစီးဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ အချုပ်ဆောင်တွင် ရှိနေသူများထဲကပဲ ရွေးချယ်ပြီးတန်းစီးခန့်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်ခင်မေလို ထောင်ကျဆောင်က တန်းစီးအသစ်ရောက်လာမလားဆိုသည့် အမေးပစ္စန္ဓာမှာ သူတို့ရင်ထဲတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။ ဒေါ်ခင်မေလို သဘောထား ပြည့်ဝသည့် တန်းစီးမျိုး ရောက်မလာလို့တော့ဖြင့် ရတက်ပွေ၊ အခက်တွေ့ရမည်။ တန်းစီးအသစ်က သဘောကောင်းသည့်ပဲထားဦး ရောက် ရောက်ချင်းတော့ နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြုမှာသေချာသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဒေါ်ခင်မေလိုတော့ သဘောထား မပြည့် ပြီးတန်ရာ။

လူဆိုသည်က အမြောက်အပင် အပေးအကမ်းကို မကြိုက်သော လူဟူ၍ မရှိ။ ထောင်ထဲမှာ ပိုကြိုက်သည်။ တန်းစီးဆိုတာက ထောင်ထဲမှာ အလွန်အရေးပါသူ။

တကယ်တော့ ဒေါ်ခင်မေက ထောင်ကျပြီးသား အကျဉ်းသား သူတို့အချုပ်ဆောင် တန်းစီးအဖြစ် ခန့်ထားသောကြောင့် ထောင်ကျဆောင်ကနေ အချုပ်ဆောင်ကို ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရသူပါ။

မိန်းမဆောင်တွင် အဆောင်နှစ်ဆောင်ရှိသည်။ တစ်ဆောင်က အချုပ်ဆောင်၊ တစ်ဆောင်က ထောင်ကျဆောင်။ ပိုင်းတိုင်းတည်းမဟုတ် တစ်နေရာစီ။ အချုပ်ဆောင်က နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး။ ထောင်ကျဆောင်က တစ်ထပ်တိုက်။ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ ဝေးလံသော်လည်း အလုပ်ခွင်ရောက်သည့်အခါ အချုပ်နှင့် ထောင်ကျတို့ ပေါင်းဆုံမိကြသည်။

ထောင်ထဲတွင် မိန်းမဆောင်ကို အစောဆုံး တံခါးဖွင့်ပေး

၏။

မနက်ပိုင်း လူစစ်ပြီးသည်နှင့် မိန်းမဆောင်တံခါး ဖွင့်၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရမည့် အချုပ်သမား၊ အကျဉ်းသမားများကို အလုပ်ရုံဘက်သို့ ပထမဆုံးပို့ပေးမည်။ ပြီးမှ ယောက်ျားအဆောင်များကို ဖွင့်ပေးသည်။

ထောင်ထဲမှာ စက်ချုပ်အလုပ်ရုံရှိသည်။ ရဲဘက်စခန်းသို့ လိုက်ပါရန် စာရင်းမပါသူများမှာ စက်ရုံအလုပ်ရုံတွင် အလုပ်ဆင်းကြရသည်။

အဆောင်တွင် အေးဆေးလူလူနေရသည်မှာ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်သာ။

ဒေါ်ခင်မေနေရာသို့ ရောက်လာမည့် တန်းစီးအသစ်မှာ ပုံစံကို စီးစီးပိုင်ပိုင်ကိုင်တတ်သူဖြစ်ရင် အနေမချောင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်ခင်မေ လွတ်တော့မည်ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဝမ်းမသာနိုင်။

အလူခဲတွင် ဒေါ်ခင်မေ နှစ်လျှော့လိုက်ရသည့်အကြောင်းမှာ ဝေဝေနွယ်အတွက် တအားတက်စရာသို့ ဖြစ်ရပြန်သည်။ အမှုဖြစ်ရပ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တူညီနေသည်ဖြစ်ရာ သူ့အလှည့်ရောက်သည့်အခါ ဆိုသော စိတ်ကူးယဉ်အတွေးစဉ်က မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကို ဝိုးတဝါး တွေ့လိုက်ရဘိသို့ ရှိပါချေ၏။

*

လှအောင် ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ကို ထောင်ထဲရောက်နေသည့် ဝေဝေနွယ် မသိ။ သိများ သိခဲ့ရင် ဝေဝေနွယ်

အတွက် ရှည်လျားသော အိပ်မပျော်သည့် ညများနှင့် ဆုံတွေ့ရခဲ
သေချာသည်။

တစ်နေ့။

ဘကြီးဖြစ်သူက သူ၏အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို စကားပြ
လာသည်။

အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု တောင်ဥက္ကလာပမှာ အိုးပိုင်
အိမ်ပိုင်နှင့် ဆယ်ရပ်ကွက်ဈေးမှာ နှစ်ဆိုင်တွဲ အထည်ဆိုင်ပိုင်
သည်။ ဘကြီးဖြစ်သူမိသားစုနှင့် အလွန်ရင်းကြာသည့် မိန်းကလေး
ရှင် အမေဖြစ်သူက သမီးဖြစ်သူနှင့် လှအောင်ကို နေရာချထားဖေ
လိုသည့် သဘောထား ဖွင့်ဟလာသည်။

ဘကြီးဖြစ်သူက လှအောင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး
သဘောထားမေးရုံဆို အကြောင်းမဟုတ်။

'ငါကတော့ ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ တာဝန်ယူလိုက်တယ်ကွ
မင်းအသက်အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုရွယ်တောင် လွန်လှပြီ။ ဒါမို့
က ရှာရင်တောင် တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူးလေကွာ။ ခုဟာက ဖုတ်သွင်း
ရထားဆိုက်တဲ့ အဖြစ်မျိုးဆိုတော့ ဟိုနှယ်သည်နှယ် စဉ်းစားနေဖို့
မလိုတော့တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ငါက မယုတ်မလွန် စကားပြော
မနေတော့ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ရာ အကြောင်းမှ မရှိတာပဲဟာ'

အံ့ဩတကြီး၊ အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရသည်။ ရုတ်တရက်
ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

ပြီး . . . သည် ဘကြီးက ကျေးဇူးရှင်၊ သူ ခုလို လူတလုံး
သူတလုံး ဖြစ်လာရသည့် ကျေးဇူးတရားကို မျက်ကွယ်မပြုသာ
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘကြီးဖြစ်သူကို စောဒက တက်ခဲ့ရိုးမရှိ။ ချစ်

ကြောက်ရွံ့သေမှုဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်မို့ ချင်ချင်း ခေါင်းမညိတ်
သည်တိုင် ခေါင်းမခါဝဲ ရှိရသည်။

'ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်ပေးပါဦး ဘကြီးရယ်'
'မင်းက ဘာတွေများ စဉ်းစားစရာရှိနေလို့လဲ ဆိုစမ်းပါ

အံ့'

'ကျွန်တော်က ဥပဒေဝန်ထမ်းလျှောက်မလို့ ရည်ရွယ်ထား
ပါတယ်။ အပြင်ရှေ့နေ မလုပ်ချင်လို့ပါ။ ဥပဒေဝန်ထမ်း အလုပ်က
ပို့တဲ့နေရာ သွားရမှာဆိုတော့ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော်
နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ဘကြီးရဲ့။ နောက်ပြီး သူတို့က ဈေးသည်ဆို
တော့'

'နေစမ်းပါအံ့ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဥပဒေဝန်ထမ်း လုပ်ရမှာ
လဲ၊ အပြင်မှာ လုပ်စားလို့ မဖြစ်လို့လား။ အခု ငါ့အစီအစဉ်က
မင်း မပူမပင် အေးအေးဆေးဆေး ဂုဏ်ရှိရှိ လုပ်နိုင်နေနိုင်အောင်
စီစဉ်ပေးတာပဲဟာ'

အပြင်ရှေ့နေ မလုပ်လိုသည့်အကြောင်းနှင့် ဥပဒေ
ဝန်ထမ်းလုပ်လိုသည့်အကြောင်းကို ဘကြီးဖြစ်သူအား သဘော
ပေါက်အောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

တရားစီရင်ရေး မှန်ကန်မှုထက် မိမိအမှုသည် အနိုင်ရ
ရေးနှင့် တဘက်လူကို ပို၍ထိခိုက်အောင် လုပ်ရသည်က သာ၍
စိတ်ပျက်စရာ။

တရားခံဘက်ကလိုက်ယင်း တရားလိုနစ်နာအောင် တရား
လိုဘက် ကလိုက်ယင်း တရားခံနစ်နာအောင် လုပ်ရသည်မျိုးကို
လှအောင် စိတ်ပျက်နေပြီ။ ငွေကြေးမျက်နှာကို ကြည့်၍ ပျှာအရိုး

အရှို လုပ်ရမည်ကို မလုပ်ချင်။ ဥပဒေဝန်ထမ်း ဆိုတာက ဘယ်သူ မျက်နှာ ၊ ဘယ်သူ့ဘက်ကိုမှ ကြည့်စရာမလို၊ တရားစီရင်ရေး မှန် ကန်မှုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်သည်။ ဘက်လိုက်စရာ စိတ် အနှောက်အရှက် မဖြစ်ရ။

ဒါကြောင့် ခုတပတ် ဥပဒေဝန်ထမ်းခေါ်ယင် လျှောက် မလို စီစဉ်ထားတယ် ဘကြီး။ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ မတည် မငြိမ်စိတ် မသန့်ရှင်းနဲ့ပဲ ထောင်ဂဏန်းရမှာကို မလိုချင်ဘူး။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ပဲ ထောင်ဂဏန်းရမှာကိုပဲ လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ရေးကို အဲဒီကျမှစဉ်းစားမလို့ပါ။

မင်းအစီအစဉ်က လှေကားပေါ်တက်ဖို့ အစီအစဉ်မှမ ဟုတ်ပဲဟာ။ မတက်ပဲနဲ့တော့ အမြင့်မရောက်နိုင်ဘူးကွ။ အမြင့် ရောက်ချင်ယင်တက်ရလိမ့်မယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာပဲ မလှုပ်မယှက် မတ်တတ်ရပ်နေချင်တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ အမြင့်မရောက်ဘူး။ မင်းလို အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ချင်တဲ့လူက သားမယား အထောက်အပံ့ ပိုလိုတာပေါ့။ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်တော့ ဘယ် တောက်ပါ့မလဲ

အယူခံဝင်ကာမှ ထောင်ဒဏ်တိုး ဆိုသလိုရှိရသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့ကျယ် တခြားအစီစဉ်တွေဘေးဖယ်ပြီး
အိမ်ကိုလာခဲ့ သူတို့သားအမိကို မင်းအကဲခတ်နိုင်တာပေါ့
ခေါင်းညိတ်ပြန်ခဲ့ရသည်။
သည်အကြောင်းများ ဝေဝေနွယ်သိခဲ့ယင်. . .

* * *

တဆယ့်ငါး

လျှောက်လဲချက်။

ဦးကျော်ခိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်တို့ တမြို့တည်းသား ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည် ဆိုသည့်အချက်မှာ အငြင်းပွားစရာမရှိပါ။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာရှိသော် လည်းဦးကျော်ခိုင်က ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၏ မေတ္တာကို တောင်းခံဖူး ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်အပေါ် ထောက်ခံထွက်ဆိုသည့် သက်သေ တစုံတရာ မရှိသဖြင့် ယင်းအချက်ကို လက်မခံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၏ ခင်ပွန်းဦးသက်လှိုင်သေဆုံးပြီးမှ ပြန်လည် တွေ့ဆုံသည့်အချိန်တွင် ဦးကျော်ခိုင်မှာ တရားဝင် လက်ထပ် ပေါင်းသင်းနေသည့် ဇနီးနှင့် သားသမီးများ ရှိနေကြောင်း ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကိုယ်တိုင် သိရှိပါလျက် မိမိမှာအရွယ် ရောက်နေသည့် သမီးဖျို ရှိပါလျက် ဦးကျော်ခိုင်ကိုလက်သင့်ခံ၍ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကို စတင်ကျူးလွန်သည်မှာ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် တို့သားအမိသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ တကယ်အဖြစ်ပျက် ဇာတ်လမ်းက ဤသို့မဟုတ်ပါ။ ဦးကျော်ခိုင် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်နှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်သည့် အကြောင်းမှာ ဝေဝေနွယ်ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမှ လူလောက၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝကျ

သော ယုတ္တိတန်သော အဖြစ်အပျက်ဇော်လမ်း ဖြစ်လာပါမည်။ ဦးကျော်ခိုင်သည် အတွေ့အကြုံရင်ကျက်သောယောက်ျားတယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ရွေးချယ်မှုမှာ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ် မဟုတ်နိုင်ဘဲ ဝေဝေနွယ်သာဖြစ်လိမ့်မည်ဟုဆိုမှ သဘာဝကျ ဤယုတ္တိတန် ပါလိမ့်မည်။ အရိုးနှင့်အသားတွဲလျက် တွေ့နေပါ လျက် အရိုးကိုကိုက်၍ အသာကိုလွှင့်ပစ်သည်ဟူ၍ လောကတွင် မရှိပါ။ လှပချောမောသည့် သမီးပျိုမိန်းကလေး ရှိသောမုဆိုးမအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာသူရှိခဲ့သော် အကြင်ဝင်ထွက်သွားသော ယောက်ျားအား မုဆိုးမနှင့်ငြိစွန်းနေသည်ဟု အထင်ရောက်သူရှိ လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ လူလောကတွင်ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာရသည့် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် ကိစ္စများကို သဘာဝယုတ္တိအပေါ် အခြေခံကြည့် လျှင် ဦးကျော်ခိုင်က ဝေဝေနွယ်အား အလိုမတူ အဓမ္မကြံစည်ခြင်း ဆိုသည့် အကြောင်းရပ်လည်း မပေါ်ပေါက်တော့ပါ။ ဦးကျော်ခိုင်နှင့် ဝေဝေနွယ်သဘော တူကြည်ဖြူစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းသာ အထင် အရှား ပေါ်လွင်ပါလိမ့်မည်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်နဲ့လား၊ ဝေဝေနွယ်နဲ့ လားဆိုသော ကွဲပြားသည့် အဖြေထွက်အောင် သက်သေခံမရှိပါ။ ဝေဝေနွယ်က သူနှင့်ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ ဘယ်သို့လျှင် သူနှင့်ဖြစ်နေပါ သည်ဟု မပြောရာပါ။ မထားထား၏ သက်သေခံ ထွက်ဆိုချက်များ မှာ မြင်ခြင်းမပါပဲ တဆင့်စကားဖြင့်သိခြင်း၊ ကြားခြင်းကိုသာ ထွက်ဆိုသွားပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်က အတင်း အဓမ္မ ကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်း နိုင်ပါသည်။ ဘေးအိမ်များမှာ ခြံစည်းရိုးသာလျှင် ခြားပါသည်။ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၍ ကတ်ကြေးနှင့် ထိုးပြီးသည့်

နောက် အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနိုင်သလို ရှောင်တိမ်းရန် အနေအထားရှိနေပြီကို မငြင်းနိုင်ရာပါ။ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်သည် အထိ ဒဏ်ရာရရှိသွားသူ တစ်ယောက်က ခွန်အားအပြည့်နှင့် ထပ်မံ၍ ရန်ရှာဖို့ဆိုသည်မှာ သဘာဝယုတ္တိ မတန်ဖြစ်ရပ်ကို ထွက်ဆိုခြင်းဟု လက်ခံရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်၍ မည်သို့မျှ အကူအညီမတောင်းပါ။ ကတ်ကြေးနှင့်ထိုး၍ ဒဏ်ရာရရှိနေသူအား တုတ်နှင့်နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ခြင်းကို ကြောက် အားလန့်အားနှင့် ပြုလုပ်သည့် လုပ်ဆောင် ချက်ဟု လက်ခံနိုင်ဖွယ် ရာမရှိပါ။ ထို့အပြင် ရိုက်သည့်တုတ်ချက် နေရာမှာ ဦးခေါင်း၏ နောက်စေ့ဘက်သို့ တစ်ထပ်တည်း ကျရောက်သည်ကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ် ရပါသည်ဆိုသော ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ဘောင်ကို အဆီးအတားမရှိ ကျော်လွန်နေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကြည်ကြည်သာသာ ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းပြီးမှ ဦးကျော်ခိုင်၏ ပေးကမ်းထောက်ပံ့သမျှ ကို ယူပြီးမှ ဦးကျော်ခိုင်အပေါ် မကျေလည်သည့် ပြဿနာတစ်စုံ တစ်ရာပေါ် လာသောအခါ အတင်းအဓမ္မကြံစည်သည်ဟူသော စွပ် စွဲချက်ဖြင့် ခြီးကြားပစ်သည်ကို ထန်းလက်နှင့်ကာ ဆိုသလို ကာဆီး ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအမှု၏ ဖြစ်ရပ်အထွေထွေကို ခြုံငုံကြည့် လျှင် တြိတင်ပြင်ဆင်မှု အတိုင်းအတာဖြင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန် ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို အထင်အရှား ပေါ် လွင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် တရားခံဖြစ်သူ မဝေဝေနွယ်အား ကြီး လေးသော အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပါကြောင်းကို ဥပဒေအချက်အလက်များ၊ စီရင်ထုံး အကိုးအကားများဖြင့်

လျှောက်လဲသွား၏။

လှအောင်၏ လျှောက်လဲချက်မှာ...။

မူခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပွားသည့်အခါ မူခင်းဖြစ်ပွားရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ ရှာဖွေသည့်အခါ စိတ်ကူးစိတ်သန်းနှင့် မိမိလိုရာကို ဆွဲယူပြီး အဖြေ ရှာလျှင် မှန်ကန်သော အဖြေမထွက်နိုင်ပါ။ မဝေဝေခွယ်တို့ အိမ်ကို ဦးကျော်ခိုင် ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်မှာ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုသည့်အချက်ကို ပဓာနယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုသည့်အချက်မှာ အငြင်းထွက်စရာ မရှိပါ။ ဦးကျော်ခိုင်သည် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုသည့်အချက်ကို ပဓာနယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုသည့်အချက်မှာ အငြင်းထွက်စရာမရှိပါ။ ဦးကျော်ခိုင်သည် ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ မဝေဝေခွယ်ကို ပစ်မှတ်ထားသည်ဆိုလျှင်လည်း အငြင်းထွက်စရာမရှိပါ။ ဖောက်ပြားတတ်သည့် ဉာဉ်ရှိသော မိမိအိမ်ရာအပြင် သူတစ်ပါးအိမ်ရာကို ကျူးလွန်သည့်အကျင့်ရှိသော ကာမဂုဏ်တွင် ပျော်မွေ့လွန်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မဝေဝေခွယ်ကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်၍ ချောမောလှပသူအပေါ် စိတ်တိမ်းညွတ်မည်ဆိုလျှင် သဘာဝကို လွန်ဆန်ခြင်းဟု မဆိုသာပါ။ သို့သော် တစ်ဘက်က ပညာရှိ အကျိုးဆောင်ကြီး လျှောက်လဲသွားသလို ကြည်ကြည်သာသာ ဆက်ဆံပြီးမှ သဘာဝ လက်ခံပေါင်းသင်းပြီး ဆိုလျှင် အခု အမှုအခင်း ဖြစ်ပေါ်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ အကယ်

၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မပြေမလည် မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့သော်မှ ဤကဲ့သို့ မှုခင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပါ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်၍ ဦးကျော်ခိုင်အား ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေ၍ အသက်ဆုံးရှုံးသည်အထိ ပြုလုပ်ရန် အကြောင်းမရှိသလို မဝေဝေခွယ်လို့ နုနယ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းက ကြံစည်ကျူးလွန်ဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းကြောင့်ဟု ပြောရလျှင် ဤသို့ဖြစ်ရလောက်သော အကြောင်းကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ မိန်းမသားများသည် ခွန်အားကို သုံးလေ့မရှိပါ။ အလွန်အင်မတန် နာကျည်းဖွယ်ရာသော ကိစ္စမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံသည့် အခါ ခွန်အားကို အသုံးပြုလေ့ရှိပါသည်။ မိန်းမသားတို့ လက်နက်ကို အသုံးပြုသည့် မူခင်းဖြစ်ရပ်များကိုကြည့်လျှင် မခံမရပ်နိုင်ဖွယ်ရာသော ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှုများကို ဟန့်တားသည့် မူခင်းများတွင်သာ သွေးထွက်သံယိုမှု ဖြစ်စေသည့် လက်နက်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရပါမည်။ အသက်ထက် အရှက်ကို ကာကွယ်ရမည့်အခါမျိုးတွင် သေစေလောက်သည့် လက်နက် ဟုတ်မဟုတ် မရွေးချယ်နိုင်ပဲ၊ ရမိရရာ လက်နက်နှင့် ကာကွယ်လေ့ရှိကြပါသည်။ ဦးကျော်ခိုင်က အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်စေလောက်သော အမှုအကျင့် ပြုမူလုပ်ကိုင်ခဲ့သောကြောင့် (၁) အမေ့ကြံစည်ခဲ့သောကြောင့်သာ လက်လှမ်းမီရာ လက်နက်ကို စွဲကိုင်၍ တုံ့ပြန်ကာကွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ တုံ့ပြန်ကာကွယ်ရာတွင် ရှက်စိတ် ကြောက်စိတ် ထိတ်လန့်စိတ်များ စိုးမိုးလွန်ကဲနေသောကြောင့် မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ လက်ရောက်ကျူးလွန်မိသည်ကို ထိစဉ်အချိန်က သိနိုင်ရာစွမ်း မရှိပါ။ ဦးကျော်ခိုင်၏

သားရေအိတ်နှင့် သားရေအိတ်အတွင်းပါ ငွေကြေးပစ္စည်းများ ခြေရာလက်ရာမပျက် အချင်းဖြစ်နေရာတွင် ရှိနေခြင်းက ပစ္စည်းထိုယူလို၍ ကြံစည်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားစေပါသည်။ မှုခင်းဖြစ်ပွားပြီးပြီးချင်း ရပ်ကွက်ကောက်စီဝင် ဦးစန်းမြင့်အား သွားရောက် အကြောင်းကြားခြင်းမှာ မှုခင်းဖြစ်ရပ်ကို ထိမ်ချွန်လိုခြင်း မရှိကြောင်း ထင်ရှားစေသည့်အပြင် ဒဏ်ရာရရှိနေသော ဦးကျော်ခိုင်အား အချိန်မီ ဆေးရုံတင်ပို့ရေး စိတ်ထားဆန္ဒလည်း ပေါ်လွင်စေပါသည်။ တရားရုံးတွင်လည်း ရိုးသားစွာပင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဤအမှုတွင် မဝေဝေနွယ်သည် ပြစ်မှုမြောက်ရန် အားထုတ်ကြိုးပမ်းသူ မဟုတ်ပါ။ ပြစ်မှုဖြစ်ပေါ်စေရန် ဖန်တီးသူ ဦးကျော်ခိုင်ကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ရပါသည်။ ကတ်ကြေးနှင့် ထိုးရာတွင်လည်းကောင်း၊ တုတ်နှင့်ရိုက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ သေစေလောက်သော နေရာကို ရွေးချယ်ထိုးရိုက်ခြင်းမဟုတ်ပဲ ထိုးမိထိုးရာ၊ ရိုက်မိရိုက်ရာကို ထိုးမိ ရိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မဝေဝေနွယ်အား အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့၏ သက်ညှာသော အဆုံးအဖြတ်ကို ခံစားခွင့်ပေးပါရန် ရိုသေလေးမြတ်စွာ ပန်ကြားလျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

လှအောင်က မည်သည့်ပုဒ်မဖြင့် စီရင်ချက် ချမှတ်ပေးရန်ကို စကားဦးသန်း၍ မတောင်းခံ။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့၏ သက်ညှာသော အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ တောင်းခံလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်ရက်ချိန်းတွင် စီရင်ချက် ချမှတ်တော့မည်။

*

ဘကြီးဖြစ်သူကလည်း စီရင်ချက်ချမည်၊ တက်ကဲ လုပ်နေပြီ။

မေလွင်ဦး။

ဝေဝေနွယ်လောက် လှသည်ဟု သူ့အမြင်တွင် မထင်လာ၊ မေလွင်ဦးက အသားဖြူဖြူသွယ်သွယ် ပိန်ပိန်ကလေး၊ ပါးစပ်ကလေး နည်းနည်းပြသည်ဟု ဆိုရုံမှတစ်ပါး မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိသည့် ပစ္စည်းများ အချိုးကျပြေပြစ်သည်။ ဖြူသော အသားပေါ်တွင် ထင်းထင်းပျူပျူ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ရှိနေသည်မှာ စံပင်တင် မဲ့ကလေးပါ။ မေလွင်ဦး၏ လှုပ်ရှားဟန်မှာမူ ကလေးဆန်လွန်းသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ မိခင်၏အလိုလိုက်မှုကို ခံရသူ၊ ပစ္စည်းပြည့်ကြွယ်သည့် သားသမီးတို့၏ပုံရိပ် အပြည့် ထင်နေသည်။

မေလွင်ဦး၏ မိခင် ဒေါ်သိန်းမြမှာ သဘောသကာယ ပြည့်ဝပုံရသည်။ အပြောအဆို သိမ်မွေ့သော်လည်း ဈေးသည်လေ မပျောက်။

ဥပဒေဝန်ထမ်း လုပ်မည်ကို ဒေါ်သန်းမြက ပို၍ သဘောကျနေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ လှအောင်အတွက် အမှီခိုကောင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ဖွယ်သို့ ရှိသည်ကိုမူ မငြင်းနိုင်ရာ။

ရောက်ရှိနေသည့် အနေအထားအထိ ရွက်မစုံ တက်မစုံ လှော်ခတ်ခဲ့ရသည်။ ရွက်ကျိုးလျှင်တက်၊ တက်ကျိုးလျှင် လက်ဆိုသည့် အားမာန်ကိုမွေးပြီး လှော်ခတ်ခဲ့ရသည်မှာ ပင်ပန်းကြီးလှပြီ။ ရှေ့ခရီးအတွက် ထပ်၍ ပင်ပန်းကြီးရဦးမည်ဆိုလျှင်...

ဝေဝေနွယ်က ထောင် ဘယ်လောက်ကျဦးမည်မသိ။

ထောင်ကလွတ်သည်အထိ စောင့်ရလျှင် အသက်အရွယ် စကား ပြောလာတော့မည်။ လောကဓမ္မတာအရ အိမ်ထောင်သားမွေးမြူ လျှင် မယူမဖြစ်သည့် မျိုးဆက်ပြဿနာက ရှိသေးသည်။ အသက် အရွယ်ထောက်လာမှ ကလေးတွေက လူလားမမြောက်ဖြစ်နေလျှင်။

ပြီး . . . ဘကြီးဖြစ်သူ၏ အစီအမံကို ဘယ်လိုအကြောင်း ပြချက်နှင့် ငြင်းပယ်ရမည်ဆိုသည်ကလည်း ပြဿနာ၊ မဝေဝေနှွယ် အကြောင်း ပြောလိုကတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်။

‘မင်း စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လားလို့ အမေးခံရဖို့ သေချာ သည်။’

ဘကြီးကလည်း စာလောလော တဆော်ဆော်။ ယတ်ပြတ် အဖြေတစ်ခုပေးဖို့ အချိန်မဆွဲသာ။

မဝေဝေနှွယ်အပေါ်ကို ချစ်သည်ထက် သနားကရုဏာ စိတ်ယိုဖိတ်မှုက လွန်ကဲနေသည်ဟု ဆိုရမည်သို့ စိတ်တိမ်းညွတ် နေသည်ကလည်း မပြောင်းလဲနိုင်။ ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် မချ နိုင်သည့် ပြဿနာကို ငယ်ဆရာနှင့်ကြီးဆရာတို့ထံ ယူဆောင် သွားရသည်။

ဆရာဦးမြတ်သွင်က ‘အေး . . . ငါ့ကိုယ်တိုင်က လူဖျိုကြီး ဆိုတော့ မင်းကိစ္စကို အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ မလွယ်ဘူးကွ၊ နှောင်ကြီး မဲ့ လွတ်လပ်မှုကို တကယ်ခံစားချင်တယ်ဆိုရင် မဝေဝေနှွယ်ကို ရော မေလွင်ဦးကိုပါ လက်လွှတ်ရလိမ့်မယ်။ ထွေလီကာလီ ဒုက္ခ မျိုးစုံ ခံချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးရ လိမ့်မယ်။ ဒုက္ခကို ဖိဖိစီးစီး ခံချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝေဝေနှွယ်

ကိုမေ့ကြွာ။ ဒုက္ခကို သက်သက်သာသာလေး ခံချင်တယ်ဆိုရင် တော့ မေလွင်ဦးပေါ့ကြွာ’ လို့ ဆိုမိန့်စကား ထွက်လာသည်။

ဆရာ ဦးမြင့်မောင် ‘မွေးဖွားလာခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်း အကြားမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းဟာ လူတိုင်းမဖြစ်မနေ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ပဲ။ သက်သာတယ်၊ မသက်သာဘူး ဆိုတာကတော့ တပိုင်း ပေါ့၊ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘဝအဆစ်အချိုး အပြောင်းအလဲမှာ အရေးကြီးပဲ။ အိမ်ထောင်မကျခင် မိဘရဲ့ ရင်ခွင်ပိုက်အဖြစ် လှုပ် ရှားရတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အင်အား သိပ်မသုံးရသေးဘူး။ ဒါ လူအများ စုအတွက် ပြောတာနော်၊ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ရင်ခွင် ပိုက်ဘဝက လွတ်ထွက်ပြီ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ရတော့မယ်။ ကိုယ် က ဦးဆောင် လှုပ်ရှားရတော့မယ်။ အိမ်ထောင်မပြုခင်က အချစ် သည် ပစ္စေက၊ အချိန်အပိုင်းအခြားနဲ့ တွက်ရင် အချစ်ပဓာနလေး က တိုတိုနဲ့လား၊ ဘဝတည်ဆောက်မှုကာလက အရှည်ကြီး။ အိတ်လီ စကားပုံရှိတယ်ကွ၊ လောကကြီးဟာ လှေကားကြီးနဲ့ တူတယ်တဲ့။ တက်တဲ့လူတက်၊ ဆင်းတဲ့ လူဆင်းပဲတဲ့။ လူတစ်ယောက်ဟာ လောကကြီးကို တက်ဖို့က အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အချိန်မှာ စတာပဲ။ တချို့လည်း အိမ်ထောင်ဖြူခြင်းအမှားကြောင့် လှေကားကြီးကို တက်ချည်းနေရမယ့်အစား ဆင်းချည်းနေရတယ်။ အဲဒီတော့ မင်း လှေကားကြီးကို တက်ချင်သလား၊ ဆင်းချင်သလား။ တက်တဲ့လူ ဖြစ်ချင်သလား၊ ဆင်းတဲ့လူ ဖြစ်ချင်သလား။ အဲဒါပဲ။ ဝေဝေနှွယ် တို့ မင်းချစ်တယ်၊ စွန့်စားမလား။ ဆရာရေ ကျွန်တော်ကတော့ လောကကြီးကို ဖြစ်သလို စွန့်စားပြီး ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ဝေဝေနှွယ် ပေါ့ကြွာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းရွေးရမှာ မေလွင်ဦးပဲ။ လောကကြီး

မှာ အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းဆိုတာ အမြဲတမ်း မပေါ်တတ်ဘူးကွ။ တချို့လည်း ပေါ်တဲ့အခွင့်ကောင်းက လက်လှမ်းမီတုန်း အချိန်ရှိတုန်း အမိအရ ဆုပ်ကိုင်မိကြတယ်။ တချို့လည်း မဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတာကို နောင်မှ တရတယ် လို့ ဆိုမိန့်စကား ပြောခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် သူ့မှာ မဝေခွဲနိုင်...။

သည်တစ်ပတ် ရုံးထွက်တွင် စီရင်ချက် ချတော့မည်မို့ ရုံးထွက်ရက် မရောက်မချင်း ဝေဝေခွယ်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်၊ ဖြေသာခွင့်ရသည့် အကြောင်းမှာ ထောင်ကျသည့်တိုင် ရဲဘက်စခန်း မလိုက်ရဖို့ ခုနစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပြီ။ စက်ချုပ် အလုပ်ရုံတွင် အလုပ်ကြပ်နရာပေးဖို့ အလုပ်ရုံမှူးက ထောင်မှူးကြီးရုံးကို ထောက်ခံတင်ပြထားသည့် စာရင်းထဲမှာ သူ့နာမည် ထိပ်ဆုံးက ပါနေသည်။ စက်ချုပ်အလုပ်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ သူများကိုလည်း နည်းပြပေးနိုင်သည့် အဆင့်အတန်းသို့ ရောက်နေပြီ။ အချုပ်သမားတစ်ဦး အလုပ်ဘက် မှတ်တမ်းတွင် နာမည်ကောင်း စာရင်းဝင်သူများကို ရဲဘက်စခန်းပို့သည်ထက် အလုပ်ဘက်၌ ပြန်လည်နေရာချထားပေးသည့် အစဉ်အလာ ရှိသည်။

အချုပ်သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ခဲ့။

ပြီး... အလုပ်ရုံမှူးကိုယ်တိုင်က 'နင် ဘာမှ မပူနဲ့၊ တို့

အလုပ်ရုံဘတ်မှာ ဆက်နေရမှာ သေချာတယ်။ ငါ ထောင်မှူးကြီးကို တင်ပြပေးမယ်၊ အလုပ်ကိုသာ ခုထက် ပိုပြီး ကြိုးစားလုပ်၊ အဆောင်မှာ ဘာမှမဖြစ်စေနဲ့ ဟု အားပေးစကား ပြောထားသည်။

ဝေခွယ်က ထောင်ကျသည်ဖြစ်စေ၊ လွတ်သည်ဖြစ်စေ အပြင်လောကသို့ ပြန်ရောက်လျှင် စက်ချုပ်ပညာနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ထောင်ထဲက ရသမျှ ပညာကို ယူ၊ အပြင်ရောက်သည့်အခါ မိန်းမဝတ် အပ်ချုပ်သင်တန်းတက်ပြီး တစ်သက်လုံး စက်ချုပ်စားတော့မည်ဟု ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရည်မှန်းချက် အခိုင်အမာပြုလိုက်သည်။

ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပြီးတိုင်း 'ဝင်္ဂကျေးရှိသမျှ သည်မျှနှင့် ကြေပါစေ၊ ရဲဘက်စခန်းသို့ မလိုက်ရသည်ဖြစ်ပါစေ' ဆိုသော ဆုတောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ဆုတောင်းခဲ့သည်။

စီရင်ချက် ချမည့်နေ့။

အစောထကြီးထ၍ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။ ခါတိုင်းလို မိတ်ကပ်မလိမ်းသတော့ပဲ နဂိုအရိုးခံ အရှိအတိုင်း ဟိုင်းလတ်အင်္ကျီအဖြူလက်စက၊ နီညိုရောင်အောက်ခံအပေါ်တွင် ရောင်စုံပန်းပွင့်ဖော်ထားသည့် ပါတိတ်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ရုံးထွက်ခဲ့သည်။

ကားပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် အမေတို့ လူစုကို အစုံအညီ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ အမေ၏အပြုံးမှာ အားမပါ။ စီရင်ချက်ကို ကြားနာရတော့မည်နေ့။ အမေ ဘယ်လိုပြုံးပြုံး၊ အမေအပြုံးမှာ လှိုက်လှဲရိပ် ထင်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလေ။

အချုပ်ခန်းထဲရောက်လာသည့် ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်ရမှာ

ဝန်လေးနေသည်။ စားချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ တရားခွင်ဝင်ရမည့် ကိုယ့်အလှည့် ဘယ်တော့ရောက်ပါမလဲဟူ၍သာ စိတ်တစောစော ရှိနေသည်။ ထမင်းချိုင့်ကို သည်အတိုင်းပဲ ထားလိုက်ရသည်။

အလှည့်ရောက်လာပြီ။

နေ့လယ် နှစ်ချက်တီး

တရားခွင်မှာ . . .

ခါတိုင်းထက် လူပိုများနေသည်။ သူ့အမှုအတွက် တကူး တကု လာနားထောင်သည်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ သူ့အမှုနောက် စီရင်ချက်ချမည့် အမှုသည်များ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များမှစ၍ ခါတိုင်းလိုပင် တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်။

စီရင်ချက်ကို မတ်တပ်ရပ်၍ နားထောင်ရသည်။

အချင်းဖြစ် မှုခင်း တစ်ရပ်လုံးကု ခြုံငုံ၍ သုံးသပ်သည့် အခါ သေဆုံးသူ ဦးကျော်ခိုင်၏ အပြုအမူမှာ ရိုးသားသည်ဟု လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။ သို့တစေ လူတစ်ဦးက မိမိအား အရှက် တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် ပြုမူ၍ ရန်မူလာခြင်းကို ခုံခံကာပိုင် ခွင့်ရှိသော်လည်း ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၉၉ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်း လိုသည်ထက်ပို၍ အသုံးပြုနိုင်ခွင့်မရှိချေ။ သေဆုံးသူ သည် လက်ရောက်မှုတစ်ခုခု ပြုလုပ်သည်တိုင် ခုံခံကာကွယ်မှုကို အသုံးပြုရာ၌ သေစေသည်အထိ မပြုလုပ်နိုင်၊ ယင်းသို့ ပြုလုပ် ခြင်းကိုလည်း လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက မှုခင်းဖြစ်ပွားခြင်း အနေ

အထား၊ နှစ်ဘက်သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်၊ တရားခံ၏ အပြု အမူ ရိုးသားမှုများအပေါ် ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်ကို ဖတ်ကြားသွားပြီး နောက်၊ နောက်ဆုံးအပိုဒ်တွင် အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖတ်ကြား ခြင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း စီရင်ချက်ကို ဖတ်ကြားသွားသည်။

ပြစ်မှုကင်းသော ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက် မရှိ

သော ပြုမူမှုနှင့် အကျိုးဝင်သောကြောင့် လူသတ်

မှုမမြောက်သည့် ရာဇဝတ် ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သော

လူသေမှု ပုဒ်မ ၃၀၄ အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်

ချမှတ်ရမည် ဖြစ်သည်အတိုင်း . . .။

မတ်တပ်ရပ်၍ စီရင်ချက်ကို နားထောင်နေသော

ဝေဝေနွယ်ရင်က တဒိန်းဒိန်းခုံခုံလာသည်။ မျက်လုံးများလည်း

ပြာဝေချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

အဖ ဦးသက်လှိုင်၏သမီး မဝေဝေနွယ်အား

အလှူနှင့်ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ် ကျခံစေရန်

စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သည်။

ဝေဝေနွယ်က မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားသော်လည်း

မရ၊ အမေ၏ ငိုရွိုက်သံမှာ တရားခွင်ရုံးခန်းထဲတွင် ပျံ့လွင့်ကျန်

ရစ်ခဲ့သည်။ အချုပ်ခန်းထဲရောက်သည့်တိုင် အမေ အငိုမရပ်သေး။

ကဲ . . . ဝေဝေနွယ် အယူခံဝင်သင့် မသင့်ဆိုတာကို ဆရာနဲ့

တိုင်ပင်ရဦးမယ်။ ခုပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ဟာ များတယ်လို့တော့

မဆိုနိုင်ဘူး။ ခံနိုင်ရည်အား မွေးဖွဲ့ပဲ လိုတယ်။ နောက်ထပ် သုံးနှစ်

ကျော်ကျော်တော့ နေရလိမ့်မယ်။ ကံတောင်းရင် နှစ်နှစ်လောက်

နဲ့ ပြီးလိမ့်မယ်။ ကိုအောင်လည်း မကြာခဏ ထောင်ဝင်စာ

www.burmeseclassic.com

လာတွေ့မယ်။ ခု... ကိုအောင် ဥပဒေဝန်ထမ်းလျှောက်လိုက်ပြီ
ဖောင်ကြီးသင်တန်းပြီးမှ ဘယ်ကျမယ်ဆိုတာ သိလိမ့်မယ်။ ကိုယ်
နယ်သွားရရင် ဝေန္တယ်ကို မမကြည် လာတွေ့မှာပါ။ အားမငယ်နဲ့
ကဲ... ဘာမှာစရာရှိလဲ ပြော

‘မရှိပါဘူး ကိုအောင်၊ ဝေန္တယ် တစ်သက်လုံး ကိုအောင်
ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ ဝေန္တယ် ထောင်ထဲမှာကတည်းက စဉ်းစား
ပြီးသားပါ။ ဝေန္တယ် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်ပါဘူး။ ဝေန္တယ်တို့
ကိစ္စကိုလည်း သည်နေ့မှာပဲ စခန်းသတ်လိုက်ကြပါစို့။ ကိုအောင်
သဘောထားအတိုင်းသာ’

‘ဒါ အခု ပြောရမယ့်အကြောင်း မဟုတ်သေးဘူး ဝေန္တယ်၊
စိတ်အေးအေးနဲ့သာ...’

ရှစ်လကျော် စစ်ဆေးခဲ့သည့်အမှု ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကိစ္စမှာ မပြီးပြတ်သေးပါလေ။

* * *

တစ်ဆယ့်ခြောက်

ဝေန္တယ်နှင့် သူ့ကိစ္စ မေလွင်ဦးနှင့်သူ့ကိစ္စကို အနီးကပ်
ခရေစေ့တွင်းကျ သိသူမှာ အစ်မ မကြည်။ ဒါပေမယ့် အစ်မဖြစ်သူ
က ဘာသိဘာသာ နေခဲ့သည်။ ဝေန္တယ် ထောင်ကျခံရမည့် စီရင်
ချ်ပြီးမှ သူ့အဆုံးအဖြတ်ကို အမေးစကား ရှိလာသည်။

‘ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး မမ၊ ဘကြီး
ကတော့ လောဆော်နေတာပဲ။ မမသဘောကကော
သည်တော့မှပဲ တစ်ခါမှ မမေးဖူးသေးသည့် အစ်မဖြစ်သူ
၏ သဘောထားကို မေးလိုက်သည်။

‘မေလွင်ဦးတို့သားအမိက ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ဆိုင်နဲ့ ကနားနဲ့။
အိုးပိုင် အိမ်ပိုင်နဲ့။ မောင်လေးမှာက ပညာဂုဏ်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။
မောင်လေးအတွက် မပူမပင် နေရ ထိုင်ရ လုပ်ရကိုင်ရမှာတော့
ခွန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်လေးက အပေါ်စီးတော့ မဟုတ်ဘူး
နော်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်တဲ့အခါ ပြဿနာဆိုတာ ယွေ့
ကြစမြို့ ဖြစ်ကြစမြို့ပဲ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ မောင်လေးရဲ့ အတိတ်ဘဝ
တို့ ဖော်ပြီး အနိုင်ယူရင် မောင်လေးခံနိုင်ပါ့မလား။ ကောင်မလေး
က ငယ်တယ်၊ မာနထားလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်လာရင် ဘာမှ ထောက်ထား

မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်သဘောထားခြင်း
 ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။ သံယောဇဉ်တွယ်တာမူလည်း
 မရှိဘူး။ မောင်လေးကြီးပွားလာရင်တောင် သူတို့ကြောင့်ဆိုတာကြီး
 ကို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြီး အလံထူလိမ့်မယ်။ မောင်လေး တစ်သက်
 လုံး အနိမ့်စံဘဝဘက်က နေရလိမ့်မယ်။ ဝေဝေနွယ်ကျတော့ တန်း
 တူ ရည်တူ၊ သံယောဇဉ် တွယ်တာမူ ရှိတယ်။ မောင်လေးဟာ
 သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ မောင်လေးရဲ့ အတိတ်ဘဝကို စေ့စေ့ငှငှ
 သိတယ်။ ဒါပေမယ့် အထင်မသေးခဲ့ဘူး။ မောင်လေးကို အိမ်ဦး
 နတ်လို သဘောထားလိမ့်မယ်။ သည်းခံစရာမှန်သမျှကိုလည်း
 သည်းခံလိမ့်မယ်။ မောင်လေး အမှားလုပ်မိရင်တောင် ခွင့်လွှတ်
 နိုင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ဩဇာသာ လွှမ်းမိုးမယ်။ သူတို့မှာလည်း အမေ
 တစ်ခု သမီးတစ်ခုပဲ။ မချမ်းသာပေမယ့် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့။ တစ်
 ခုတော့ ရှိတယ်။ ဝေဝေနွယ် ထောင်ကျရတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်
 လို့ သံသယ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိရဲ့လား။ မောင်လေးမှာ သံသယ
 ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိတယ်။ အချိန်ကာလကိုလည်း စောင့်နိုင်တယ်
 ဆိုရင်တော့ မောင်လေး ရွေးသင့်တာက ဝေဝေနွယ်ပဲ...။

အဲဒီနေ့က ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ စဉ်းစားစရာ
 အချက်အလက်ဟူသမျှကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် စဉ်းစားတွေးတော
 ပြီးသည်နောက်...။

ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထောင်ကလွတ်မည့်နေ့၊ ဝေဝေနွယ်ကို သွားကြိုတော့မည်
 ဟု...။

* * *

